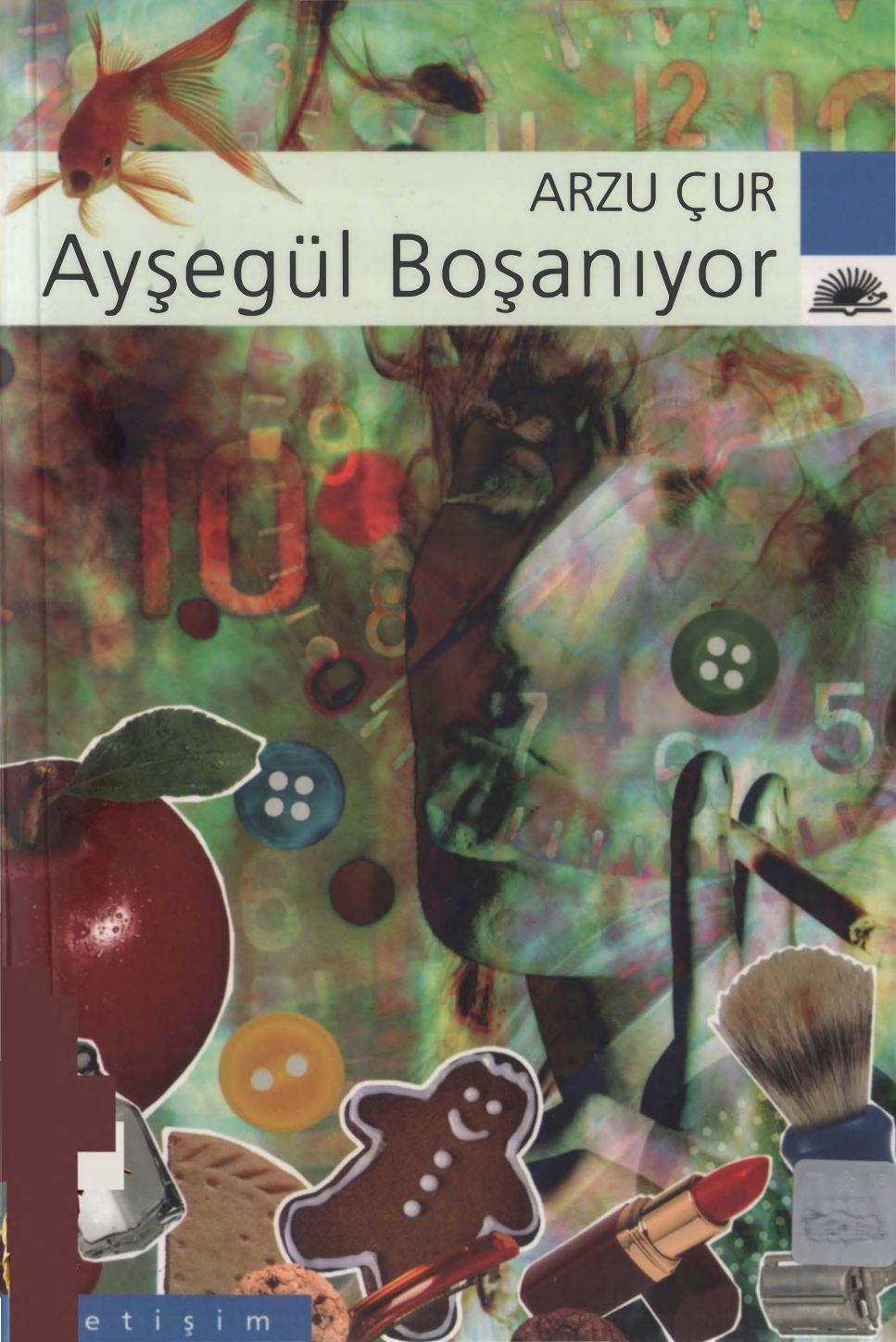
ARZU ÇUR

Ayşegül Boşanıyor

etişim

ARZU ÇUR 1967 yılında Bursa'da doğdu, İstanbul, Diyarbakır ve Eskişehir'de büyüdü. Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo Televizyon Bölümü'nden mezun. 1997 yılından bu yana şiir, öykü, deneme yazıyor.

İletişim Yayınları 1009 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 144
ISBN 975-05-0248-5
© 2004 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2004, İstanbul (1000 adet)
2. BASKI 2004, İstanbul (500 adet)

EDİTÖR Can Cankoçak - Murat Gültekingil
KAPAK Suat Aysu
KAPAK FİLMİ 4 Nokta Grafik
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ İlker Uğur
MONTAJ Hasan Deniz
BASKI ve CİLT Sena Ofset

İletişim Yayınları
Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ARZU ÇUR

Ayşegül Boşanıyor

iletişim

2 Kasım
Hayatımın anahtarı

Sepetin içinde yok. Dolap içlerinde de yok. Her yeri altüst ettim, her yer savaş alanı. Evin anahtarını bulamıyorum.

Oysa her şeyi planladım dün akşam. Çantamı özenle yerleştirdim. Cep telefonum, telefon defterim, kalemim, ajandam, makyaj çantam, sigaram, çakmağım, cüzdanım yeni ve havalı çantamın içinde tertipli bir iş kadınına yakışır şekilde duruyor. Yeni giysiler –bir siyah etek ceket ve beyaz gömlek: klasik her zaman iyidir– tiril tiril ütülü askıda. Orta boy topuklu ayakkabılarım giysilerle uyum içinde "beni giy artık" diye bakıyorlar bana. Takılarım –ince bir altın zincir ve minik küpeler– onları bulabileceğim şekilde yan yana duruyor yatağımın başucunda.

Ve ben ne yapıyorum? Anahtarımı arıyorum evi dağıtmaya devam ederek.

"Sakin ol kızım, bir kahve ve sigara?"

Evet!

Çıldıracağım. Yok anahtar, yok işte. Çantamı iki kere boşalttım, bütün giysiler yerde, bütün kutular açıldı. Yok.

"Bir kahve, bir sigara daha?"

Evet!

Yeter ama. Daha fazla vakit kaybedemem, hemen giyinip çıkmam gerekiyor.

Al bakalım! Anahtar kapının üstünde. Gece dışarıda unutmuşum.

Merhaba güzel gün. Teşekkür ederim bana bulaşmayan hırsızlar ve sapıklar. Allah seni nasıl biliyorsa öyle yapsın aptal kafam!

Merhaba her şey

Evdeyim tekrar. Ev savaş alanıymış, yiyecek bir lokma yemek yokmuş, gelir gelmez oğlumun matematikten 1 aldığını öğrenmişim, beklediğimden bir alt pozisyonda işe başlamışım ne gam?

Merhaba güzel akşam!

Merhaba dağınık evim!

Merhaba canım oğlum Deniz!

Merhaba sevgili yarın!

Benim bir işim var artık!

Hiç de korktuğum kadar zor geçmedi iş görüşmesi. Beni karşılayan sekreterin kılık kıyafeti neydi öyle? Saçları yataktan yeni fırlamış gibi, üstünde alelade bir kazak, kot pantolon.

"Böyle bir sekreterin olduğu işyerinde müdür nasıl olur ki?" diye düşündüm bir an. Beş dakika sonra da öğrendim. Müdür denilen adam kot giymiş, kravat falan da hak getire. Öyle ağır makam bir görüşme bekliyordum ki, içim rahatladı onu böyle görünce. Neredeyse boynuna sarılacaktım "Ben de sizdenim. Nefret ediyorum üstümdeki giysilerden" diyerek.

Kendimi tuttum "Buradan çıkınca oğlumun okul toplantısına gideceğim de," dedim giysilerimi işaret ederek. Müdür bana garip garip baktı. Haklıydı. Çünkü bu cümle onun "Hoşgeldiniz, nasılsınız?"ına yanıt olarak çıkıvermişti ağzımdan.

Yarım saatlik bir görüşmeden sonra, işe başlayabileceğimi ancak bana uygun kadrolarının dolu olduğunu, bir alt kademeden işe girmeyi kabul edip etmeyeceğimi sordu. Etmez miyim hiç? Beni kabul eden ilk işyeri burası.

Çalışacağım yer bir tekstil firması. İşleri büyümeye başlayınca pazarlama birimine destek eleman gerekmiş. Müşterilerin şirketle ilişkilerini sağlayacağım, çıkarsa şikâyetlerle ilgileneceğim.

"Aylık raporlar hazırlanacak," dedi Müdür Bey.

Hazırlarım.

"Bazen çok yoğun çalışırız," dedi.

Çalışırım.

"Hemen yarın gelin öyleyse," dedi. "Evrak işlerini sonra hallederiz."

"Yaşasın!!" diye bağırdım içimden. Dışımdan teşekkür etmekle yetindim.

Maaşımı konuşmadığımızı neden sonra fark ettim. Geri dönüp soracak halim yok ya, yarın hallederiz bunu da.

Boşandıktan iki ay sonra! Sonunda! Artık bir işim var benim!

On yıl evde oturdum ama artık üstüne basabileceğim –hatta istersem zıplayabileceğim– kendi ayaklarım var. Bir süre sonra da kuruşuna kadar emeğimin karşılığı paracıklarla dolu bir bankamatik kartım olacak.

İstediğim kitabı alacağım, istemediğim kıyafetleri değil. Oğluma bir şey almak için babasından para istemeyeceğim. İstediğim yere tatile gideceğim, istediğim arkadaşımı evime çağıracağım, evime bile sokmak istemediğim "aile dostum"

olmayacak. Kimse yatak odamdaki perdelerin kaç aydır yıkanmamış olduğunu sormayacak. Kimse deterjan markası önermeyecek. Kimse neden bu kadar çok okuduğumu diline dolamayacak. En önemlisi artık kimse bana "bizim hanım" diye hitap edemeyecek.

32 yaşındayım ve bunca yıldan sonra ilk kez özgürüm.

Hemen avukatımı arayıp Mustafa'yla konuşmasını isteyeceğim. Ondan gelen nafakaya artık ihtiyacım olmadığını, göndermekte ısrar ederse kadın sığınma evine bağışlayacağımı söylesin. Fena oturur Mustafa'nın yüreğine. Yoksa Fenerbahçe'ye bağışlayacağımı mı söyletsem? Eski kocam hasta Galatasaraylı.

Avukatım Selay, bana bir salak olduğumu söyledi. Ben de evet haklı olduğunu ama yine de o parayı almayacağımı, çok istiyorsa kendisinin almasını, artık çalışan bir kadın olduğumu, kimsenin parasına muhtaç olmadığımı söyledim. Aklına uyup satın aldığım etekle ceketi kendisine verebileceğimi, işyerimde kıyafete değil zeka ve beceriye –yani bana– ihtiyaç duyulduğunu da ekledim. Sözümü kesip ekmeğin fiyatını sordu, hemen konuyu değiştirdim. Şu aralar okuduğum kitaptan, yeni evimden falan söz edip maaşımı da sormaya kalkışmadan telefonu kapadım.

Bakkala sordum, ekmeğin 200.000 lira olduğunu söyledi.

İyi ama Deniz'le ben günde bir ekmeği bile bitiremeyiz ki. Neden bu kadar önemli ekmeğin fiyatı? Unutmamak lazım yine de. Olmadık yerde sorarlar da, neme lazım.

Yeniden telefon edip "Ekmek iki yüz elli bin lira," dedim Selay'a. "Az önce sormuştun ama laf karıştı."

Bir kahkaha kopardı. Kocamı arayacağına söz verdi. Söylediklerimi de kelimesi kelimesine aktaracak.

Ah Selay bunları söylerken Mustafa'nın yüzünü görebilmeyi nasıl da isterdim. Demek ben tek başıma bir telefon faturasını bile yatıramam ha? Al bakalım Mustafa!

Bütün faturaları babama veriyorum, o ödüyor. Ondan da bu işleri almanın zamanı geldi. Hakikaten, nereye yatırılır ki telefon faturası?

3 Kasım
Ben çalışkan bir kadınım

Bitkinim. Uyumak istiyorum ama hazırlanmam gerek. İş 8.30'da başlıyor. 8.00'de evden çıkış. Yarım saate kaç sigara ve kahve sığdırabilirim? Ah Abidin, mutluluğun resmi dendiğinde sıcak bir yatak çizmeliymişsin.

Neyse ki giyinip süslenmeye zaman ayırmak zorunda değilim. Ben de bir kazak bir pantolonla gideceğim işe. Bu şirkete bayıldım. "Şık birşeyler giy. Önce kıyafetine bakarlar" diyen arkadaşlarım yanılmış işte. Benim şirketim kıyafete değil, çıkardığım işe bakıyor.

Ben iyi iş yaparım. Çalışkanım, akıllıyım, becerikliyim. Ömrüm boyunca hiç çalışmamış olabilirim ama bu da bir avantaj aslında. Çalışma isteğiyle, birikmiş enerjiyle doluyum. Hem bir ev, bir koca ve bir çocukla başa çıkmayı becermişim onca yıl, bana daha yorucu ne iş yaptıracaklar ki?

"Hadi bakalım kızım hazırlan, çıkıyoruz evden. Esneme boşuna. İşe başladığını unutup gece üçlere kadar bilgisayarda oyun oynar mısın? Oh olsun sana! Bu gece erkenden yatar uyursun işte."

Nepal'e kim gitsin?

Yer yarılsın, ben de içine gireyim. Şu masanın altından bir hayır sahibi tünel kazmış olsun, o tünelden evime gideyim, bir hafta çıkmayayım.

Dün serbest giysi günüymüş. Bugün değil. Yeni işimdeki ilk günümde becerebileceğim en iyi görünümü sergiliyo-

rum. Bütün kadınlar gayet hoş giyinmiş, makyajlar süper. Erkekler takım elbiseli, kravatlı. Ben de üzerimden dökülen kotum, kazağım ve makyajsız suratımla, cezalı bir çocuk gibi masamda oturuyorum.

Herkese rezil oldum zaten, hiç olmazsa müdür gelmesin işe bugün, ne olur. Bacağını kırmış olsun, canı tembellik etmek istesin ya da ne bileyim çalışmaktan sıkılmış, hayatın anlamını arayası tutmuş, Nepal'e doğru yola çıkmış olsun.

Ah geldi işte! Nepal'e ben mi gitsem acaba?

Kalemi yere düşürmüş gibi yapıp masanın altına girdim. Kalkarken de çayı klavyenin üstüne devirdim bir güzel. Başımı kaldırdığımda odasına girmediği yetmezmiş gibi şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Hiç bozuntuya vermeden "Günaydın Müdür Bey," dedim. Masanın üstündeki ıslaklığı kazağımla temizledim usulca.

Gün ortası hesaplaşma

Nilgün'le yemekhanedeyiz. Sevimli bir kız Nilgün. Fakat şefim olduğu yetmezmiş gibi beş yaş da küçük benden. Bu nedenle istediği kadar sevimli olsun, gözümde zerre kadar değeri yok.

Ahh eski kocam, ahhh aptal kafam! İkinize de kızıyorum haberiniz olsun. Biriniz bana o vaat ettiği cenneti ya vermeli ya da karşıma hiç çıkmamalıydı, diğeriniz de doğarken ne yapıp edip otuz yaşında olmalıydı.

Peki makul olalım, ben de üniversiteyi bitirdikten sonra çalışmak için daha çok ısrar etmeliydim.

20 Ağustos'ta, yirmi iki yaşıma bastığım gün evlenmiştik Mustafa'yla. Babası Hilmi Amca, babamın çocukluk arkadaşı ve avukatıydı.

Babam emekli öğretmen. Bir miras meselesiyle ilgili olarak gittiği avukatla oradan buradan konuşurlarken Kırşe-

hir'de fi tarihinde aynı ilkokulda okuduklarını anlamışlar. "Senin oğlun var, benim kızım var" derken ailecek görüşmeye karar vermişler.

Mustafa'yı görür görmez âşık olmuştum. Üç yaş büyüktü benden. Yakışıklıydı, komikti, cömertti. Gezmeyi, eğlenmeyi iyi biliyordu. Sadece ben değil, annemle babam da sevdi onu. Onlar da ailecek bizi sevince, tanıştıktan altı ay sonra, üniversiteyi bitirdiğim yaz düğün yaptık.

"Bir süre çalışma istersen," dedi Mustafa, "Ev işlerine alışırsın. İstediğin zaman istediğin işe girersin bu diploma notuyla. Havada kaparlar seni, akıllı karım benim."

Akıllı olmanın diploma notuyla değil, ağzımızdan çıkan evet ve hayırlarla ölçüldüğünü bilmiyordum o zamanlar.

Başlarda rahat geldi tabii evde oturmak. Ev işi dediğin nedir ki? Yarım saatte biter. İstediğim kadar kitap okuyacağım, istediğim filmi seyredeceğim, akşamları âşık olduğum kocamla gezip tozacağım diye düşünmüştüm.

Hele o romantik akşam yemeği düşleri! Yeni evlisin, kocan yorgun argın işten gelmiş. Sen onun melek eşi pozlarında kapıyı açıyorsun, üzerinde son derece seksi bir kıyafet. Şahane bir masa donatmışsın. Eşin de salata yapıyor.

Bu salata bütün kadınlarda bir saplantı. Her genç kız mutlu yuvasının mutfağına işten gelmiş, tiril tiril beyaz gömleğinin kolları sıvalı, salata yapan bir koca yerleştirir. Halbuki üç çeşit yemeği çıkarıyorsun işte, onu da yapıver ne olacak? Olmaz! Salata illa ki erkek tarafının işi.

Evliliğe ilişkin hayalim bundan ibaretti "Evet"i bastığımda. Güzel bir sofrada şarap eşliğinde mutluluğun tadını çıkarmak.

Mutluluğun tadı şu anda 9 yaşında ve okulda. Üstelik dersleri de rezalet. Muhteşem akşam yemekleri hiç yenmedi. Ne kitap okudum ne de film izledim yeni evliyken. Deliler gibi temizlik yaptım, yemek pişirdim, misafir ağırla-

dım. Akşamları seksi kıyafet ha? Saçımı taramışsam sevinsin kocam.

Ev apayrı bir alemdi, misafir ağırlamaktan uyku uyuyamaz olmuştuk. Meğer ne çok arkadaşı varmış Mustafa'nın. Onlar bize geldikçe biz de onlara gidiyorduk: "E, iade-i ziyaret tabii!" Mustafa'yla hiç baş başa kalamadık. Bir yıl sonra da Deniz doğdu.

Herkes aynı peri masalını görüyordu bize baktığında: Bir evin bir kızıyla bir evin bir oğlu evlenmiş, bir de evlatları olmuştu nurtopu gibi. Erkek hali vakti yerinde bir avukattı, karısını kraliçeler gibi yaşatıyor, evlerinden misafir de, neşe de eksik olmuyordu. E, bu peri masalındaki kraliçeye yakışır mıydı "Çalışacağım ben!" diye tutturmak?

Tutturmadım. İşte bu yüzden karşımda oturan şu kız, yani Nilgün, benden beş yaş küçük olmasına karşın benim şefim. Diploma notumla ilgilenmediği de kesin.

Her kadının bozgununun arkasında iki şey vardır: Lanetli akşam yemeği düşleri ve "Herkes ermiş muradına" diyen masallar.

On yıl önce dinlediğim masalların üzerine bir bardak su içip, küt diye başıma düşen elmayı yiyorum afiyetle. Geçmişi değiştiremem artık, bugüne bakmalıyım. Bir iş buldum sonunda. Sıkı çalışırsam pozisyonum da yükselir. Öğleden sonra personel servisine gidip ücretimi öğreneceğim. Yediğim elmayı da, ayvayı da unutup gülümserim o zaman.

Masaldaki üç elmanın cehenneme kadar yolu var. Çok lazımsa kendi paramla alırım onu da. Ne üçü, bir çuval hem de.

Bozgun

Gün bitti, evdeyim. Kocaman bir yumru var boğazımda. Yemek yiyecek halim bile yok. Oğlana birşeyler hazırlamalı ve

suratsızlığımı belli etmeden mümkün olduğu kadar erken uyutmalıyım. Ben de hemen uyumak istiyorum.

Hayat neden benimle bu kadar çok dalga geçiyor? Her evetim bela mı olacak başıma?

Maaşım sadece 600 milyon. Ev kiram 250 milyon oysa. Elektrik, su, telefon da var. Üstelik taksitler...

Bu maaş, Mustafa'nın merhametine hâlâ muhtaç olmam demek.

4 Kasım
Hakkımı isterim abi!

Ne yapayım? Çantamı toplayıp müdüre bas bas bağırarak çekip gideyim mi buradan, yoksa çay fincanını Nilgün'ün kafasına mı geçireyim?

Offffff! Biliyorum ikisinin de suçu yok. İşi kabul etmeden önce ücretimi konuşmalıydım.

"Peki konuşsan ne değişecekti? Onca ay sonra bulabildiğim tek iş bu değil miydi?"

Buydu tabii ama bu maaşla nasıl geçineceğim ben?

Sadece müdüre ve Nilgün'e değil, herkese, her şeye kızgınım. Kedilere tekme atmak, şehri havaya uçurmak, sokakta "Allah hepinizin belasını versin!" diye bağıra bağıra koşmak istiyorum.

Bunlar kötü düşünceler, ben de kötü bir insan olabilirim ama siz söyleyin, yerimde olsanız ne yapardınız? İki gündür havalarda uçuyordum. Otuz yıldan sonra ilk kez özgür olacaktım. Evim, arabam, işim, bankada nakit param, belki ileride yakışıklı bir sevgilim olacaktı. Tatillerde dünyayı dolaşacaktım.

Oysa başıma gelene bak, kocamdan kurtuldum ama bu kez de yakama yapışan parasızlık.

Avukatımı aramamak için kendimi zor tutuyorum. Acaba

Mustafa'dan intikam almak için çok mu acele ettim?

Öğleye doğru aradım Selay'ı, içim rahatladı. Bu kız hayatı tanıyor. Fikrimi değiştireceğimi düşünerek Mustafa'yı aramayı birkaç gün ertelemiş. İyi olmuş ama gene de sözünü tutmadığı için kızdım.

"Hani hemen arayacağına söz vermiştin?"

"Fena mı oldu? Bu maaşla nasıl geçinirdin?"

Maaşımın deneme amaçlı olduğunu bir-iki aya kadar büyük bir artış sözü verdiklerini söyledim. Yalan, biliyorum ama ne yapayım? Bütün arkadaşlarım iyi kazanıyor, onların yanında çirkin ve beceriksiz ördek olmaktan bıktım.

Neyse sevgili kocacığım şimdilik hâlâ sana muhtacım. Ama bekle bakalım, sana ihtiyacımın kalmadığı günler gelecek elbet.

Dört ay önce

İki yıl önce boşanmak istediğimi ilk kez dile getirebildiğimde aylardan neydi anımsamıyorum ama Mustafa boşanmak istediğinde Temmuz'du. Sadece dört ay önce yani. "Teşekkür ederim," dedim. Üstümden büyük bir yük kalkmıştı.

Eski kocamın hakkını yiyemem, iyi bir insandı. Fakat gün geçtikçe ağrıma giden bir bakış açısı vardı evliliğe. Madem ki o iyi bir koca, iyi bir baba olarak üzerine düşen görevleri yerine getiriyordu, evde de her şey onun söylediği şekilde düzenlenmeliydi.

Başlarda benim de hoşuma gitmişti her şeyi bilen bir kocamın olması. Onun beğendiği müziği dinliyor, onun sevdiği yemekleri pişiriyor, beğenmediği arkadaşlarımla –ki, çoğunu beğenmemişti– görüşmüyordum.

Evlendikten beş-altı yıl sonra bir gün kendimi "Hayatıma ne yaptım?" derken yakaladım. Önce Mustafa'yla paylaşmaya çalıştım derdimi ama üzerinde durmadığını görünce kısa

zamanda vazgeçtim. Kendi başıma çözüm yolları aradıkça içimdeki ses "Mustafa'yı sevmiyorum artık," demeye başladı. Bu sesi bastıramayacağımı fark ettiğimde boşanmak istediğimi söyledim. Dehşete kapılıp durumu düzeltmeye çalıştı ama geç kalmıştı artık.

Hayatımı elimden aldığını düşündüğüm için ona, ses çıkarmadığım için kendime kızgındım. Yine de benden boşanmaya hazır olmadan terk edip gitmeyi göze alamadım. Bir oğlumuz vardı, bu iş güzellikle bitmeliydi. Beklemeye başladım. Ona uygun olmadığımı anlayacaktı nasılsa.

Anlaması beklediğimden uzun sürdü. Aradan bir yıl geçtiğinde, hâlâ bir sorunumuz yokmuş gibi davranıyor, eve yeni eşyalar alıyor, her akşam beni yemeğe götürüyor, su gibi para harcıyordu. Evliliğimiz boyunca –hatta itiraf etmeliyim ki boşandıktan sonra da– hep eli açık davrandı bana karşı, reddedemem. Ama artık bu da beni kızdırıyordu.

Dayanamayıp odamı ayırdım. Karşılaşmamak için elimden geleni yapıyordum artık. Akşam yemeğini kendi başıma yiyor, o geldiğinde bir "Merhaba"yla geçiştirip odama kaçıyordum. Mustafa kendi inat rekorlarını bile zorlayarak bu hâle de bir yıl dayandı.

Sonunda ben kazandım ama. Bir akşam karşıma geçip "Tamam artık pes, boşanalım," dedi.

Babam, Mustafa'yla tanışma sebebimiz olan Ayvalık'taki araziye yazlık yaptırmıştı, annemle beraber oradaydılar. Deniz de yanlarındaydı. Kayınpederim üç yıl önce büroyu Mustafa'ya devretmiş, kayınvalidemle Foça'da yaşıyordu. Dolayısıyla evlendikten sonra ilk kez ilişkimiz hakkında önemli bir kararı vermek üzere başbaşaydık.

Çay demledim, karşılıklı oturduk. Mustafa ilk sözü aldı.

"İşlemleri ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi olur."

"Nasıl istersen öyle yapalım. Boşanmayı isteyen benim, ne istersen kabul edeceğim."

"Deniz'in benimle kalmasını da mı?"

"Onun dışındaki her şeyi. Ev, araba... hiçbirini istemiyorum. Nafaka da istemeyeceğim. Deniz'i ne zaman istersen görebilirsin. Hem o da ne zaman isterse sana gelebilmeli. Babasız bırakacak halim yok ya çocuğu."

"Zaten uygun olan Deniz'in seninle kalması ama ben elalem Mustafa karısını beş kuruşsuz baba evine yolladı dedirtmem. Bir ev tutmalısın, nafakayı bunun için vereceğim."

Hadi bakalım Ayşegül Hanım, hayırlı olsun. Çok istiyordun boşanmayı, al, boşanıyorsun işte. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun peki? Bütün evleri bedava, işyerlerini de kucak açmış kocaman maaşlarla seni mi bekliyor sanıyordun? Nafaka almak zorundasın çocuğunla beraber yaşamak istiyorsan. Deniz'in düzeni bozulmamalı.

"Peki," dedim Mustafa'ya. "Haklısın, Deniz'e yapacağın harcamaya karışamam, babasısın. Ama ben bir iş bulana kadar yardımını kabul ederim yalnızca. Sonrasını kendim halledeceğim."

"Sanki hemen bir işe girecekmişsin gibi. Hiç deneyimin yok, ne yapabilirsin ki sen? Bir günden bir güne telefon faturası bile yatırmadın."

"Terbiyesize bak! Senin yüzünden evde oturmadım mı üniversiteden sonra? Bunu söylemeye utanır insan! Hem üzerime fazla gelme, kafam bozulursa boşanmayıveririm."

"Aman istemem. Geçti o günler, bir an önce boşanmak istiyorum senden."

"Bana bak, sen neden böyle birdenbire hemen boşanalım diye tutturdun? Yoksa birini mi buldun?"

"Seni ilgilendirir miydi başkasını bulmam?"

"Doğrusu ilgilendirmezdi. Beni senden kurtardığı için teşekkür bile edebilirdim hatta."

"Olur, iletirim teşekkürünü."

Donakaldım. Biri kalbime bıçak saplamıştı sanki.

Neden ama neden? Bunca yıldır boşanmak istiyorum senden. Boşanıp da sonra birisini bulsaydın ya! Neden yaptın şimdi bunu?

Bunları söylemedim tabii Mustafa'ya. Teşekkürümün kime gittiğini bile sormadım.

Haksız değildi, evliliği bitiren ben olmuştum ama yine de ortada bir ihanet vardı. Üstelik Mustafa onsuz geçireceğim hayatı da her zaman yaptığı gibi benim adıma planlamıştı. Beyefendinin gözündeki kıymetime bak: İş bulamazmışım, beceriksizmişim, onun nafakasına muhtaçmışım. Ayrılmak isteyen taraf oluşumu yediremedi kendine, "Ayrılırsam ben ayrılırım, seni de koyduğum yerde otlatırım," diyor şimdi. E, öyle olsun bakalım Mustafa Bey, dur sen. Şimdi hazır paşa paşa boşanıyorken sesimi çıkarmayayım da, ilk fırsatta o nafakayı nasıl çarpacağım bak ben senin suratına!

Konuşmayı daha fazla uzatmadım. Mahkeme işlemleriyle onun ilgilenmesini istedim. Davayı benim açmam halinde işlerin kolaylaşacağını söyledi, kabul ettim. Selay arkadaşımızdı, avukatımız olmasını kararlaştırdık.

Topla kendini, hayat bu

Yemekler hiç fena değil. Nilgün de öyle. "İstersen bugün fazla çalışmayalım," dedi. "Hem görürsün, sen bu işi benden de iyi yapacaksın iki gün sonra. Sıkma canını."

Selay'la yaptığım konuşmayı duymuş olmalı. Eğer öyleyse en nazik tavrı gösterdi bence. Gözlerim doldu, teşekkür edip acele bir öksürük nöbeti uydurdum, lavaboya gittim. Klozeti tekmelemek duygusal nöbetlerime iyi geliyor, bugün de bunu keşfettim. Hayat bu, her gün yeni bir şey öğreniyorsun.

Evet, hayat bu işte, öğreniyorsun. Bu parayla ev geçindirip beş-altı da çocuk okutan insanlar yaşıyor bu ülkede. Üzülmeyi

bırak da yemeğini ye şimdi. Parasızlığı da çaresini de öğrenmek için bol bol zamanın olacak nasılsa.

Savulun lahana yaprakları

Yemek büyük sorun olmaya başladı evde. Dün akşamı peynirli tost ve çayla geçiştirdik ama her gün her gün de olmaz ki. Çok yorgunum, sinirlerim de her öğün üç çeşit yemeğe alışmış, iştahı yerinde bir çocukla başa çıkamayacak kadar gergin. Onun için "Neden ekmek almadın oğlum?" dediğimde Deniz'in omuz silkmesine bağırarak karşılık vermek yerine banyodaki fayanslara iki yumruk atmakla yetiniyorum. Sonra oğlumun yanına giderek şöyle diyorum:

"Cezalısın, sana Marie Antoinette reçetesi uygulayacağım. Madem ekmek yok, pasta yiyeceksin. Üstelik pastaneye de sen gideceksin."

İyi de bu nasıl ceza? Bizimki sevinçten tepiniyor.

Yaa Marie Hanım, işte böyle idare edeceksin halkını, cezalarına sevinecek idare ettiklerin. Ah Frankfurt Okulu, ah Gramsci ve hegemonya ve iktidar ve rıza... Bunu da öğrenmiştim okulda. Hakikaten ya, ben o Gramsci'yi falan 600 milyonluk maaş için mi öğrendim?

Kendimi toplayacağım, yeter artık kendime acıdığım. Deniz pastaları afiyetle yutup yatağına giderken "Anne, sen bana her gün böyle ceza versene," buyurdu. Olur benim canım oğlum, annen kendine acımayı bırakıp sana bir lahana sarması yapsın ki, gör sen cezayı.

Bu arada hesapladım da, pastalara saydığım para benim maaşımın otuz ikide biri.

"Maaşının otuz ikide biri ha? Memur oluyorsun, dikkat et."

Olurum. Fena mı? Matematiğim gelişecek.

Kalk kızım Ayşegül iş başına. Yarın bu çocuk peynir ek-

mek değil, lahana sarması, çorba ve makarna yiyecek. Ekmek almayı unutmasına da asla izin verilmeyecek. Bütün sorumsuz kraliçeler ve öğütleri, hadi bakalım yerlerinize dönün.

Ve ben... Ben de artık sızlanmayacağım. Bulduğum işte çalışacağım. Nafaka almak istemiyorsam maaşımı aldığım gün nafaka hesabını kapattıracağım. Daha ucuz bir ev kiralayabilirim, bir yandan çalışır bir yandan daha çok kazanacağım bir başka iş ararım.

Savulun lahana yaprakları bugün sizi haşlamaya gelen Ayşegül bildiğiniz gibi değil!

6 Aralık
Öyle de iyiyiz böyle de!

İşe geç kaldım. Daha bir ayım yeni doldu ama ben uyuyakaldım. Bir yandan giyiniyorum bir yandan hesap yapıyorum.

"Dişlerimi işyerinde fırçalarım."

"Dolmuşu unut, taksiye bineceksin."

"Taksiye verdiğim para maaşımın kaçta kaçı acaba?"

"Bırak şu makyajla uğraşmayı, takside yaparsın."

"Dün geceden neden hazırlamadım giyeceklerimi?"

"Tembelsin tembel!"

"İnce çorabımı bulamıyorum!"

"Pantolon giy."

"Hava nasıl acaba? Siyah pantolon ütü istiyor."

"Kahverengiyi giy."

"Ona uygun ayakkabım yok. İmdat! Saçlarım saçlarım... yapışmış bunlar, sokağa çıkamam böyle. Kuaföre uğrasam?"

"Allah belanı versin e mi Ayşegül. Kuaförün sırası mı? Yettin artık be!"

"Of of of of of! Böyle bir şarkısı vardı Bulutsuzluk Özlemi'nin değil mi? En son ne zaman konsere gitmiştim ben?"

"İyice kafayı yedin. İşe geç kaldın, giyecek bir şey bulamıyorsun, saç baş bir tarafta, 'konsere en son ne zaman gittim' ha? Allah seni nasıl biliyorsa öyle yapsın ve ben ağlamak istiyorum. Giyin çabuk, ne bulursan geçir üstüne, saçlarına da jöle sür, tara ve çık."

"Ne bu reklam mı? 'Tara ve çık'mış.. Hadi oradan, bu saçları jöle kurtarmaz."

"Kurtarır!"

"Kur-tar-maz!"

"KUR-TA-RIR! ÇIK DIŞARI! DEFOL!"

Ben şizofren miyim yoksa herkeste var mı böyle kendisiyle konuşan bir taraf? Öyle çok didişiyorum ki kendimle başkasıyla kapışmaya halim kalmıyor. Yine de eski kocam uyumsuz olduğumu söylerdi.

Nereden çıktı yine bu eski koca? Taksiyle işe yetişmeye çalışırken bile aklıma gelmesi pek hayra alamet değil. Yoksa ben hâlâ bu adama âşık mıyım?

Hayır kızım âşık değilsin. Âşık olmadan da yeteri kadar salaksın ama. Geç kaldığın için uydurman gereken yalanları değil abuk sabuk şeyleri düşünüyorsun.

"Abla bu sokaktan, değil mi?"

İyi de güzel kardeşim, bu o sokağa döndükten sonra mı sorulur? Allah senin de belanı versin eşek kardeşim!

"Hayır Şoför Bey bu sokaktan değildi, bir sonrakinden dönecektik."

"Buradan çıkılmaz ki ama o sizin dediğiniz yere!"

"Yahu kardeşim, beni bir an önce götür de nereden gidersek gidelim. İşe geç kaldım!"

Al işte şimdi de söylenmeye başladı. Aynadan bakıp bakıp mırıldanıyor. Güya ben duymuyorum, ne salaklığım kaldı ne terbiyesizliğim. Ya sabır kızım. Aman açma bayramlık ağzını, bozma moralini.

Umursamıyor görünüyorum ama içimden o kan revan

fanteziler geçiyor yine. Şimdi yanımda bir bombalı paket varmış da arabadan inerken burada bırakıyormuşum. İyi de bu şoförün eline düşecek benden sonraki garibanın ne kabahati var? İyisi mi bir sigara yakayım, yanlışlıkla koltuğa düşürürüm külünü de.

Uyku yanıma kâr kaldı

Müdür bey şehir dışındaymış, Nilgün de işe geç kaldı. Bugün uyumam yanıma kâr kaldı. Ta-tam!

Nilgün –onun da saçları jöleli bugün– taksi şoförleri hakkında atıp tutarken günaydın gülümsememi dudağıma yerleştirmişim çoktan. Yaşasın taksiciler. Çay da ne güzel geldi ama. Bir de sigara. Ohhh!

"Bulutsuzluk Özlemi'ni sever misin?"

"Müneccim misin sen?"

Sabah uyanırken aklında "Sabah oldu kalktım/Elim boşa gidiyordu" diye bir şarkı varmış Nilgün'ün.

Bu hikâyeyi biliyorum bir yerden sanki. Gözümde bir kadın canlandı. Sabah sabah kendisiyle kavga ederek pantolon, ayakkabı bulmaya çalışan, kahve içemeden evden çıktığı için taksicinin koltuğunu yakarak intikam alan, işe yetişmeye çalışırken "En son ne zaman konsere gitmiştim?" diye hayale dalan.

"Elim işe gidiyordu değil miydi o?" dedim, başladık şarkı muhabbetine. Konuşa gülüşe çalıştık bütün gün.

Akşam eve döndüğümde keyfim yerindeydi. Evi görünce daha da keyiflendim. Deniz ekmek almakla kalmamış, sofrayı da kurmuş. Üstümü değiştirdim, pijamaları giydim, elimi yüzümü yıkadım. Yemekler dünden hazır, ısıttım koydum tabaklara. Birden gülmem tuttu.

"Oğlum bu ne?"

Sofranın tam ortasında bir kase şokella. Bu da salatamız-

mış. Eh peki, öyle olsun canım oğlum benim. Bu da salatamız olsun.

Kendi ellerimle boyadığım sandalyeye geçtim oturdum. Ne güzel seçmişim bu mavi rengi. Ya masanın turuncusuna ne demeli? Deniz elişi örtülerimden birini sermiş üzerine, rengi daha da güzelleşmiş.

Yeni evimde eşyalarımın da yeni olmasını istemiştim. Zaten eski evdekiler Mustafa'nın zevkine göreydi. Kendime ait bir evi de onun zevkine göre döşeyeceksem, ne anlayacaktım yani bu boşanmadan? Mustafa çok para gider diye karşı çıktı.

"Taksitle alırım," dedim ben de. "Hem seni karıştırmayacağım, merak etme."

Yüzüne o çokbilmiş görürsün sen gülümsemesini yerleştirip, "E, çık da bak bakalım ne alabileceksin taksitle?" dedi.

Hiçbir şey alamayacağımı görmem fazla uzun sürmedi, ben de ikinci el satan yerlere gittim. Mustafa deliye döndü. Pisliğe, fakirliğe bu kadar meraklı olduğuma göre nerede yatacağımı benim bileceğimi ama oğlunun üstünde daha önce kimin yattığını bilmediği bir yatakta yatmasına asla izin vermeyeceğini, ne yani benim inadımın ceremesini de Deniz'in mi çekeceğini, zaten hep pejmürdeliğe meylim olduğunu, bir günden bir güne doğru dürüst giyinmeyi beceremediğimi, o söylemese üstümdeki kotu bile bir ay değiştirmeyeceğimi, bu konuyu daha fazla uzatırsam bu çocuğun pislik içinde yaşayacağından artık iyice emin olduğu bu evde kalmasına izin vermeyeceğini söyleyerek, Deniz'in oda takımını eski evden buraya taşıdı. Fırsattan istifade iki yıl önce aldığımız salon takımını da kamyona atıp getirmişti ama ben de orada azıttım. Bu evdeki yerinin Deniz'in odasıyla sınırlı olduğunu, daha ileri gitmesine izin vermeyeceğimi, kendi evimde istersem bok içinde bademde kırıp oturabileceğimi, ona ne olduğunu, zaten sırf Deniz yüzünden nafakasını ve eve taşınmamdaki yardımını kabul ettiği-

mi, bunu bahane edip bana karışmaya hakkı olduğunu sanıyorsa avucunu yalayacağını, cinimi tepeme çıkarmamasını yoksa döşettiği halıları ona yedireceğimi, fayansları kafasında kıracağımı, musluklar için de uygun bir yer bildiğimi söyledim. Ayrıca o iğrenç koca koltuklardan kurtulmak için bana getirdiğini bildiğimi, bunu yemeyeceğimi, evime yerinden oynatmamın bile mümkün olmadığı, temizlemek için canımın çıktığı herhangi bir koltuk sokmaktansa beton üzerinde oturmayı tercih edeceğimi de ekledim.

Koltuklar istenmediklerini bile bile, defolup kimbilir hangi çöplüğe gittiler.

"Beter olun," dedim onlara da. "Sizi temizlemeye harcadığım zamanı çalışmaya harcasaydım şimdi çoktan zengin olmuştum Allahın cezaları!"

Koltuklardan kurtulduktan sonra gidip kendime hep istediğim şu pirinç başlıklı eski model karyolalardan aldım. Bir masa dört de sandalye.

Kocaman camlı kütüphane, iki küçük sehpa, bir portmanto, eski model göbekli bir elbise dolabını sıkı bir pazarlıkla neredeyse bedavaya getirdim. İki kutu yağlıboyayla hepsi yepyeni oldu. Annem rengarenk perdeler, minderler dikti. Deniz'in yaptığı resimlerle kuru çiçekleri de duvara asınca mis gibi evim oldu.

Mustafa'nın içime saldığı temizlik korkusuna küfrede küfrede doğru dürüst bir yatak aldım ve mobilya işi tamamlandı böylece.

Beyaz eşyalar için kara kara düşünmeye başladım. Bir kere Deniz televizyonsuz, ben müziksiz yapamayız: Hadi, Deniz'in odasıyla birlikte mecburi gelen bilgisayardan müzik işini halledeyim, televizyonu da işe girince alırın desem, çamaşır makinesi, buzdolabı, ocak ne olacak? Kös kös Mustafa'ya gittim yine. Beyaz eşyaları tanıdık bir mağazadan almam için bana kefil oldu. Taksitlerin bir kısmını da üstlendi.

Eski evden kendi isteğimle aldığım tek şey çeyizimdi. Porselen yemek takımımı, kristalleri, antika örtüleri çıkardım sandıktan. Şimdi kullanmayacaksam ne zaman kullanacağım?

Ne iyi karar vermişim. Annemin yıllarca saklayıp evlenirken bana verdiği, benim de kullanmaya kıyamadığım antika masa örtüsü, onca zamandır oğlumun şokella salatasını üstüne koyacağı bu akşamı beklemiş meğer.

Ayşegül'ün geç de kalabileceği bir işi, üç çeşit yemekli sofrası, şokelladan salatası bir de güzeller güzeli oğlu var. Bu kız hayattan başka ne ister ki?

"Dur," dedim oğluma. "Madem böyle güzel sofra kurduk ıslatmadan gitmesin."

Bir kadeh rakı bana. Hem de kristal rakı kadehiyle. Yok bundan böyle misafir takımı diye bir şey bu evde.

Bir kadeh meyve suyu da oğulcağızıma. Tabii ki şampanya kadehinde.

Koy teybe Münir Nureddin'i. Ha şöyle!

Şerefine ulan hayat. Öyle de iyiyiz böyle de. Al bakalım bu da Nazan Öncel'dendi. En kısa zamanda bir konsere gitmeyen Ayşegül'ü tavuklar gagalasın.

15 Aralık
Kâbus

Sabah

1. Tırnağım kırıldı.
2. Kırık tırnak çorabımı kaçırdı.
3. Çorabımı değiştirirken yere koyduğum kahveyi yine yerde duran çantamın içine boşalttım.
4. Çantamdakileri diğer çantaya aktardım. Kahvenin neredeyse tamamı cep telefonuma dökülmüş. Telefon çalışmıyor.

5. Kapıyı çekip çıktığım sırada çöpü almayı unuttuğumu fark ettim. Çantamı darmadağın ettim. Anahtarımı bulamadım.

6. Apartmandan çıktığımda ayağımda ev terliklerimin olduğunu fark ettim.

7. Tekrar çantamı karıştırdım. Anahtar hâlâ çantada yok.

8. Geç kaldığım için taksiye bindim.

9. Bindiğim taksi tarif etmeye çalıştığım yöne dönerken birdenbire burnumuzun dibinde bitip oracığa park etmeye çalışan bir arabaya çarptı.

10. Taksici beni bırakmıyor. Şahit olduğumu iddia ediyor.

11. Polis zabıt tutarken terliklerime bakıyor. Sanırım şüphelendi. Ama neden?

12. Yağmur yağmaya başladı.

13. İşe geç kaldım.

Bugün 13. Cuma. Merhaba kâbus!

Öğle

1. İşyerine terlikle gelmiş olmamın bir açıklamasını yapmak zorundaydım. Yaptım.

2. Ayağımda bir sorun olduğu için pomat sürmek zorunda kaldığımı ve doktorumun birkaç gün terlikle gezmemi önerdiğini söyledim. İyi halt ettim.

3. Nilgün her zamanki iyi niyetiyle üzülmememi, eski sevgililerinden birinin ayağında da mantar çıktığını, önemli bir şey olmadığını belirtti. Bunu yüksek sesle belirtti. Nilgün'ün iyi niyetinden nefret ediyorum.

4. Geri zekalı sekreter şu anda babasının egzamaya karşı verdiği savaşı anlatıyor.

5. Bütün servis başıma toplandı. Herkes birbirinin babasına, kocasına, kuzenine reçete veriyor. Bana aldıran yok.

6. Anladığım kadarıyla bu mantar dedikleri hastalığa şahsen yakalanan tek enayi benim. Kimse kendi başına böyle bir iş geldiğini kabullenmiyor.

7. Zevzek Ercan mantarın çok bulaşıcı olduğunu birkaç gün işe gelmemem gerektiğini söyledi.

8. Bunu söylediği sırada o kadar gürültü patırtıyı merak eden müdür de odasından çıkıp benim masama kadar gelmişti.

9. Müdür "Zaten birkaç arkadaşa bir süreliğine izin vermeyi düşünüyorduk," dedi. Amanın şansım tersine dönüyor. Ben çıkarım izne.

10. Ücretsiz izin ne demek?

11. Ekonomik kriz lafı da nerden çıktı?

12. Ercan "Son gelen ilk çıkar," demekle neyi kastetti?

13. İyi ama bütün bunların benim terliklerimle ne ilgisi var?

Bugün giderek Elm Sokağı Kâbusu'na dönüşüyor. Ercan, Freddy rolüyle göz dolduruyor.

Akşam

1. Eve geldim. Ayaklarım dondurulduktan sonra çözülmek üzere tezgaha bırakılıp orada unutulmuş pizzalara benziyor. Ne ücretli ne de ücretsiz izin verdiler bana. Yağmur hâlâ yağıyor. Yarın yine işe gideceğim.

2. Deniz kapıda beni bekliyor, anahtarını kaybetmiş.

3. Çilingir çağırmak için telefon etmem gerek.

4. Cep telefonum bozuk.

5. Deniz fırsattan istifade cep telefonu istiyor.

6. "Kes sesini iki tane çarparım valla," dedim diye bana küstü ama susmuyor. Babasına gideceğini, benim onu sevmediğimi, hep bağırdığımı, onu dövmekle tehdit edecek kadar işleri ileri götürdüğümü, zaten çocukların nedense

hep haksız olduğunu, karnının aç olduğunu, kendisinin bir cep telefonu olsa ona asla kahve dökmeyeceğini, n'olur ona cep telefonu almamı, arkadaşlarında Nokya bilmemne olduğunu, okulda bu yüzden arkadaşlarıyla kavga ettiği için moralinin bozuk olduğunu, Mert'in annesinin benimle konuşmak istediğini, ona inanmamam gerektiğini, kabahatin Mert'te olduğunu, zaten öğretmene de inanmamam gerektiğini, onun da benimle konuşmak istediğini, bu kadar stres altında ders çalışamayacağını... söylüyor.

7. Komşum kapıya çıkarak bana ters ters baktı. O sırada oğlumun ağzını kapayarak susturmaya çalışıyordum.

8. İçimden "Ne bakıyorsun aptal? Hiç mi ayağında terlik, üstünde tayyör, kapı ağzında oğlunu boğmaya çalışan, sırılsıklam bir kadın görmedin?" demek geçerken, gülümseyerek "Pardon kapıda kaldık da, çilingir çağırmak için telefonunuzu kullanabilir miyiz acaba?"yla yetinmek zorundaydım.

9. Kadın, normal anneler gibi zamane çocuklarının ne de yaramaz olduğundan bahsedeceği yerde, cep telefonunun günümüz koşullarında önemli bir ihtiyaç olduğunu, kendisinin iki çocuğuna da o Nokya bilmemneden aldığını söylüyor.

10. Çilingir diye aradığım yerde karşıma çıkan çocuk, ustasının işte olduğunu bu yağmurda biraz zor geleceğini, anahtar kapının üstünde kaldıysa işimizin çok zor olduğunu anlatıyor. Yarına kadar beklememizin mümkün olmadığını öğrendikten sonra da "Ben geleyim bari ama bu yağmurda taksiyle gelirim ancak. Kabul ederseniz," dedi.

11. Bu kadın karşıma çıkmış gençliğim olmalı, o zamanlar çocuk yetiştiriciliği hakkında yumurtladığım herzeleri bana tekrar ediyor. Bütün bunları söyleyerek ahkâm kestiğim anneler, bana çok mu ah ettiniz?

12. Dayanamayacağım, kadın şimdi de boşanmanın ço-

cuklar üzerindeki olumsuz etkilerini anlatıyor bana. Ve ben sadece kırılmış bir tırnak yüzünden çekiyorum bunları.

13. Çilingir ocağıma incir ağacı dikti ama helal olsun. Beni komşum olacak Carrie kılıklı cadının elinden kurtarıp bu günü de bitirdi ya!

Ama dur, gün bitmeden bütün tırnaklarımı ta dibinden kesmezsem bana da Ayşegül demesinler.

28 Aralık
Gü-lüm-seeeeee!

Cumartesi çalışmıyoruz. Pazartesi yılbaşı. Bugün Cuma ve yarından sonra dört gün işe gitmeyeceğim. Keyifli olmak için bir sürü nedenim var; oysa içim sıkılıyor.

Erken kalktım, aynaya baktım. İçimdeki ses berbat bir görev edindi kendine, her sabah daha da çirkinleştiğimi söylüyor. Parmaklarım kendiliğinden yeni kırışıklar buluyor yüzümde.

Bu ev ne kadar dar. Hayat ne kadar zor. Gökyüzü nasıl da karanlık, aydınlanmadı gitti bu sabah.

Gülümsedim aynadaki görüntüme, bir şey değişmedi. Gözlerimdeki ışıltıyı aradım, bulamadım. Boşanınca derdim de biter, son yıllardaki suratsızlığımdan kurtulurum sanmıştım. Bekliyorum hâlâ, geri gelmiyor neşem.

Gidip oğlumu öptüm.

"Günaydın aslan oğlum, canım, güzelim, bitanem."

"Anne beni rahat bıraksana! Git başkasına günaydın de."

"Ama canım, bak ne güzel bir gün. Ağaçlar, kuşlar, gökyüzü... Hadı sana kahvaltı hazırlayayım ha? Acele etmeden güzel güzel kahvaltı edelim bugün."

"Ne kuşu, ne ağacı? Rüya mı gördün sen?"

Perdesini açıyorum. Kuşları, ağaçları göstereceğim ona

ama karşıma çıka çıka duvarlar çıkıyor. Apartmanların abuk suratları ağzını açа açа gülüyor salaklığıma:

"Kuş mu? Burada biz varız, al sana kuş!"

Pencereye yukarı katlardan bir sigara izmariti düşüyor.

Bu kadarı da fazla artık! Perdeyi kapatıp oğlumun üstünden yorganı her zamanki hışımla çekiyorum.

"Kalk çabuk, servisi kaçıracaksın!"

İç sesim kahkahalar atıyor. Ona yüz vermeyip ocağa su koymaya gidiyorum.

Nemrut sabahlarımı güler yüzlü, sevimli hale dönüştürmek için elimden geleni yapıyorum. Uykumu alabilmek için erkenden yatıyorum. Uyanınca gülümseme egzersizleri yapıp, sütlü, kahveli, müzikli rüşvetler sunuyorum sabahlarıma. Neden? Güne gülümseyerek başlama ayrıcalığımın, aslında gençliğimin elimden gitmesini istemiyorum da ondan.

Sabahlarıma hiç kimseye göstermediğim iyi niyeti gösterip karşılarında pes etmiyorum. Peki onlar ne yapıyor buna karşılık? Ne yapacaklar, iç sesimin yaptığını yapıp takmıyorlar beni.

"Hadi oradan," diyorlar. "Biz yüzümüzdeki kirden memnunuz, üstümüzdeki uyuşukluğu seviyoruz. Yorganı çek üstümüze. Uyumak ve sabah değil öğlen olmak istiyoruz. Müziği bangırdatma tepemizde. Kahveyi lavaboya dök. Perdeleri de kapa, uyuyalım."

Ah be sabahlarım bir anlasanız ne denli önemli olduğunuzu. Ne zaman sizin neşenizi kaybettim, hayat da tadını kaybetti.

Ben böyle suratsız bir kadın değildim eskiden. Akşam ne olursa olsun sabah kalktığımda keyfim yerinde olurdu. Ne zaman suratıma bu berbat görüntü, içime bu yaşama iştahsızlığı yapıştı anımsamıyorum. Mutlu sabahlarımı geri istiyorum. Fakat onlar üzerlerindeki pası silmeye yanaşmıyor.

Yeni bir yıla giriyorum. Yaşım otuz üç olacak bu yıl, otuz beşe iki yılım kalacak. Hayat hızlı gidiyor ama yavaşlayacağı bir zaman da gelecek. Şimdiden sevincimi yitirirsem yetmişe kadar suratsız suratsız yaşamak var. Hem nereden biliyorum yetmişe kadar yaşayacağımı? Belki de kırkımda ölür giderim. Ne anladım şimdi ben bu hayattan? Bir şey yaşamadım ki daha.

Neden içindeki bu sıkıntı Ayşegül? Yeni hayat diyordun, yeni bir hayatın var. Çalışan ve erkenden işe gitmek için yola koyulan kadınlara imrenir dururdun, al işte işin var. Üç beş kuruş da olsa kazancın, kendine ait bir evin, oğlun var. Nasıl yaşamadın yani? Bunları kim yaptı sen bir şey yapmadıysan?

Şimdi bunları düşünme, sırası değil. İçindeki sese ne bakıyorsun? Suratsızın teki olduğunu bilmez misin, uyma sen ona. Oğluna öpücük verip servise bindir. Yeni yıla ilk kez kendine ait bir evde giriyorsun bunu düşün, Deniz'le yaptığınız planları anımsa. Bu akşam birlikte alışverişe çıkıp yılbaşı ağacı alacaksınız. Evinizi birlikte temizleyeceksiniz. Onun en sevdiği uyduruk pastayı yapacaksınız. Yılbaşı gecesi anneannesiyle dedesine "Bak, ben yaptım bunu" diyecek gururla. Nasıl mutlu olacaksın o zaman.

Sen mi yaşamadın, ha? Senden daha çok kim yaşadı bu dünyada?

Elbette!

Öyle olsun sabahlarım. Ben de sizi takmayacağım işte, neşem gayet yerindeymiş gibi davranacağım. Görürsünüz siz.

Geçtim aynanın karşısına. Gülümsedim. Gözlerim bu gülümsemeye biraz geç de olsa yanıt verdi. İç sesim de uyuyor olmalı ki, çirkin, yaşlı ya da berbat göründüğümü söylemedi.

Bu cesaretle ne zamandır yapmadığım kadar güzel bir makyaj yaptım. Gözlerim parladı. Cesaretlendim ya, kilo aldığımı düşünüp de üç aydır giymediğim mini eteğe yapış-

tım hemen. Beli birazcık sıksa da korktuğum kadar şişman görünmedim. Sabahın güzelliği kendiliğinden oturuverdi üstüme.

Taşlı kolyemi, küpelerimi taktım. Parfümümün kokusunu nasıl özlemişim. Merhaba mor kazağım, merhaba fondötenim, merhaba ayna!

"*İşte bu kadar! İçini güzelleştirmeyi beceremiyorsan sen de dışınla ilgilen kızım Ayşegül!*"

Böyle dedi uykusundan uyanan iç sesim ve aynadaki görüntüme bir ışık çaldı. "*Vay be! Harika görünüyoruz!*"

Biz? İç sesim bana "biz" dedi. Aman aman! Bugünü kutlamam da hangi günü kutlarım? Alnından öpüyorum seni güzel gün.

31 Aralık
Yılbaşı akşamı

"Kızım, bu pasta biraz garip görünüyor, bozulmuş olmasın?"

Babam Deniz'le alışverişte. Biz de annemle yılbaşı sofrasına son rötuşları vuruyoruz.

"Aman anne, sakın sesini çıkarma, bana da öyle geliyor ama mecburen yiyeceğiz. Deniz Cuma'dan tutturdu pasta yapacağım diye. Pazarı bekleyemedi."

"Sana çekmiş bu oğlan. Ana oğul ikiniz de sabır denen şeyden nasibinizi almamışsınız. Koca olsun bu gece olsun. Altı ayda evlendiydin sen de bunun babasıyla."

"Başlama yine canının içi. Yaptık bir kabahat, yüzüme vurup durma artık. Hem Mustafa'ya sen de ayılıp bayılıyordun. 'Aman kızım çok iyi çocuk' diye diye bir hal olmuştunuz babamla."

"Ben ne bileyim onun böyle bir şey yapacağını."

"Nasıl bir şey?"

"Aman, sanki ben bilmiyorum da saklıyorsun. Herkes biliyor Mustafa'nın yediği haltı."

"Ne halt yemiş ki Mustafa? Ne diyorsun anneciğim ya?"

"Aaa, sen de beni zorla söyletiyorsun. Sinirim çıkacak yine tepeme. Kocan olacak densiz herif, şu butikçi kadın yüzünden boşamadı mı seni?"

Butikçiymiş demek? Demek annem benden de fazlasını biliyor. Yılbaşı günü eğlenmek neyine senin a kızım? Daha eteğindeki taşlardan kurtulamadın ki.

"Hayır efendim, yanlış biliyorsun. O beni değil ben onu boşadım. Mahkemeyi ben açmadım mı?"

"Yok bir de affedecektin, tabii ki sen açacaksın mahkemeyi."

"Bak benim güzel annem, bak canım Münevver Hocanım, vallahi billahi aldatmadı beni Mustafa. Ben istedim boşanmayı."

"Sen onu benim külahıma anlat."

Ne dersem diyeyim annem her zamanki gibi işin doğrusunu biliyordu. Ne onca yıl boşanalım diye tutturduğuma inandı ne de Mustafa'yı yalvar yakar boşanmaya zor ikna ettiğime. Nuh dedi peygamber demedi, bana da hâlâ o densizi korumaya kalktığım için iyice bir söylendi. Anneden bir şey gizlenmez Ayşegül Hanım diye başlayıp, bildiği her şeyi anlattı bir çırpıda. Ben de sayesinde bilmediklerimi öğrendim.

Demek teşekkürlerimi gönderdiğim kadın Nurten'di. Anlamalıydım. Onu az övmüyordu Mustafa, ne neşeli ne hoş diye diye.

Baktım annem açmış bayrakları üstüme üstüme geliyor, mecbur kaldım savundum Mustafa'yı. Durduk yerde Mustafa'yı melek, kendimi şeytan edip oturdum koltuğa.

Annem çizdiğim tabloya baktı, baktı:

"E, kızım sen aptal mısın?" dedi. "Madem başka bir kadın da yoktu, niye boşandın gül gibi adamdan?"

Meleklik işini fazla abartmıştım.

"Gül sevmiyorum" dedim pişkinliğe vurup. "Aman anne olan olmuş, hadi ağzımızın tadını kaçırmayalım daha fazla. Bak Deniz'le babam da gelecek şimdi."

Deniz annemin kıymetlisi. Üzülme olasılığı bile ödünü patlatıyor. "Deniz geliyor" der demez anında değişti yüzü, dünyanın en mutlu anneannesi oldu. Pastasını övdü. Deniz yılbaşı hediyesi olarak yaptığı resmi verince duygulandı, neredeyse ağlayacaktı.

O da Deniz'e müthiş bir sürpriz yapmıştı. Beş tane bilgisayar oyunu! Bu güne kadar bütün özel günlerinde anneannesiyle dedesinden kitap almaya alışık oğlum, annemin paketini açarken çığlık çığlığa bağırdı,

"Vay be! Sen bunları nereden biliyorsun anneanne?"

"Sen anneanneni ne sandın? Yaşımız yetmiş ama işimiz bitmemiş bizim oğlum."

Gözümün önüne annemin emekli öğretmen ciddiyetiyle "Evladım bana şu şu şu oyunları veriver" deyişi geldi. Satıcı bayağı şaşırmıştır herhalde.

Babam kitap almıştı her zamanki gibi, ters ters baktı anneme. İstediği kadar "Böyle şeylerle ne demeye çocuğun kafasını karıştırıyorsun?" diye homurdansın, aslında kendisi akıl edemediği için annemi kıskandığını bal gibi biliyorduk.

Ben Deniz'e ne zamandır istediği Limp Bizkit albümünü, yanına bir de Jethro Tull ekleyerek hediye ettim. Berbat bir grup Limp Bizkit. Cubba cuvva diye müzik mi olur? Sevmek için elimden geleni yaptım ama nafile. Bunu ona söylemiyorum tabii. "Sen müzikten anlamazsın," derse bana, çok bozulurum. Ben anneme öyle derdim Modern Talking dinlerken. İnadına da sonuna kadar sesini açardım teybin. Deniz Jethro Tull'i severse, belki ben de Limp Bizkit'ten kurtulurum.

Oğlum albümlere çok sevindi. Bana hazırladığı hediyeyi verdi. Bu da bir resim. Deniz'le ben birbirimize sarılmış, te-

levizyon seyrediyoruz. Resmin altında "Annemle Yeni Evde" yazıyor.

Resimdeki Deniz'e baktım, yüzü gülüyor, annesinin de öyle. Oğlum sevdi benimle yaşamayı demek ki, babasından ayrı kalmayı o kadar dert etmedi.

Bu sefer başardın kızım Ayşegül. O kadar badire atlattın ama oğluna bir zarar vermeden yeni bir hayata başlamışsın bile, bak.

Bu yıl geçen yıldan daha güzel olacak.

10 Ocak
Deniz'in doğumgünü

Deniz 10 yaşında bugün. Bebeğim büyüyor, elimden uçuverecek yakında.

Doğduğu günü anımsıyorum da, sabaha kadar gözleri açık yatmıştı yanımda.

"Meraklı olacaksın" dediğimde bana gülümsemişti. Doktorlar bebeklerin üç aylık olana dek gülümseyemeyeceklerini söylediğinde onlara değil, oğluma inandım. İyi bir anne olacağıma söz verdim o gece. Oğlumu asla bırakmayacak, o gitmemi isteyene dek yanında kalacaktım.

Gün geçtikçe daha çok bağlanıyorum oysa. Bir gün bana "Okey moruk, teşekkürler her şey için, artık başımın çaresine bakarım ben," derse, korkarım söz verdiğim kadar kolay ayrılamayacağım ondan.

Geçtiğimiz birkaç ayda hayatı nasıl da değişti. Babasından ayrıldı, Nişantaşı'ndan Beşiktaş'a geldi, üçüncü sınıfa yeni bir okulda başladı, annesi işe girdi. Hiç yalnız kalmamıştı evde, kendine ait bir anahtarı oldu birdenbire, okuldan geldiğinde bomboş bir evle karşılaştı. Bütün bunlar küçük bir çocuğa fazla gelirdi. Ona gelmedi. Hiç renk vermedi oğlum, hiç bozulmadı.

Boşanma kararı almaktan daha zordu bizim için Deniz'e bunu anlatmak. Anlayışlı, olumlu, iyimser bir çocuktu, biliyorduk ama yine de ağlamalara, tepinmelere, ne olur ayrılmayınlara hazırdık. Neyse ki böyle olmadı. Evde kavga gürültü çıkmasa da mutsuz olduğumuzun farkındaydı. Benimle beraber yeni bir eve taşınacağını duymak hoşuna bile gitti sanki.

Taşınacağımız evi birlikte bulduk. Evin tadilatıyla babasının da ilgilendiğini, taşınmamıza yardım ettiğini görünce keyfi iyice yerine geldi. Ailelerimize boşanma kararını açıklarken en sağlam müttefikimiz oldu.

"E, ayrılan onlar, ben ikisinden de ayrılmıyorum ki!"

İşte, benim güzel yavrum 10 yaşına giriyor bugün. Yeni evimizdeki ilk doğumgünü partisinin şimdiye dek yaşadıklarının en güzeli olmasını istiyorum, hiç eksiklik hissetmemeli. Ona en sevdiği yiyecekleri hazırlayacağım: Sosisli sandviç, hamburger, patates kızartması. İstediği kadar ketçap dökebilecek üzerlerine, bugün ona her şey serbest. Bir sürü ıvır zıvır cips aldım, çikolatalar, bütün kola çeşitleri, her şey bir çocuğun hayallerine uygun.

Asıl sürpriz başka ama. Mustafa da davetli partiye, onca yıldır biriktirdiğimiz ortak arkadaşlarımız da. Zaten çocukları Deniz'in arkadaşı. Fırsattan istifade anneleri, babaları da gelsin. Mustafa'yla birlikte aldatılmış, terk edilmiş, zavallı bir kadın olmadığımı gösterelim onlara. Biz dost olarak ayrıldık mı bilemem ama başkalarının bunu böyle bilmesi gerekiyor.

Mustafa'nın evimize ilk gelişi olacak. Şimdiye kadar hafta sonları Deniz'i kapıdan alıp gidiyor, eve girmiyordu. Bunu bozmaya niyetim yok ama bugün özel bir gün. Babasını göremezse bana belli etmez Deniz ama yokluğuna üzülebilir. Mustafa bunun için de burada olmalı.

Tek problem annemle babam. Mustafa'nın geleceğini duyunca biz gelmeyiz o zaman diye tutturdular. Annem,

"Sakın ha akrabalardan kimseyi çağırma" dedi. "Karışmam, Mustafa'ya laf ederler, kavga çıkar sonra."

Çok meraklıydım sanki akrabalarımı çağırmaya. Gelmezlerse gelmesinler, ne yapayım? Ben kızmıyorum da onlara ne oluyor?

Deniz'le sağlam bir kahvaltı ettik. Odasını toplayacağına söz vermişti, o söz hâlâ söz olarak duruyor, iş yok ortada. Yarın yaparım, öbür gün yaparım deyip deyip savsaklıyor. Benim oğlum harika, özel, güzel falan ama çok dağınık. Ekmek almak onun işi olduğundan beri burnundan kıl aldırmıyor. "Ben işimi yaptım." diyor, ondan sonra ortalık toplamak falan hak getire. Toplamasın, razıyım ama bari dağıtmasa! Nerde? Eve her akşam geldiğimde...

Neyse, şimdi sırası değil. Doğumgünü bugün, sesimi çıkarmayayım.

Bir ara soracağım ama sana Deniz Bey. Hem o dersleri de soracağım. Hâlâ düzelmedi dersler.

Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu? Az önce dünyanın sekizinci harikası benim oğlum diyordum, şimdi işlerden başlayıp derslerden çıktım. Bir de oğluma laf ediyorum. Benim gibi dengesiz annesi olursa bu çocuktan hayır mı gelir?

Gelir tabii. Her şey düzene girecek yavaş yavaş. Derslerle arası hiç iyi olmadı ki, bu dert yeni çıkmadı başımıza. Üstelik şimdiye kadar ağzını bile kendi başına yıkatmadın çocukcağıza, birdenbire ev işleri uzmanı olmasını nasıl beklersin? Haline şükret, tadını bozma bugün.

Deniz'e, doğumgünü olduğu için odasını yine benim toplayacağımı ama yarından itibaren pislikten mantar bile türese elimi sürmeyeceğimi söyledim.

"Peki," dedi, gidip televizyonun karşısına kuruldu.

"Bu pekinin her zamanki gibi beni uyutmaya yarayacağını sanıyorsan yanılıyorsun," diye bağırdım arkasından.

"Tabii ki," deyip ekledi:

"Canım annecim, bir tanecik çikolata yiyebilir miyim?"
Bu çocuk beni delirtecek!

Kuş yuvası, bülbül sofası

"Aman Allahım, bu ne güzel ev böyle! Kadircim, biz de küçük bir eve çıkalım evlenince! Ah ne kadar şirin olmuş!"

"Peki Seldacım, öyle yaparız. Nasılsın Ayşegül, nerde bakalım doğumgünü çocuğu?"

Selda ve Kadir gelen ilk davetlilerdi. Yaklaşık beş yıldan beri sevgililer ve dört buçuk yıldır Selda "Evlenince şunu yapalım, bunu yapalım", Kadir de "Peki hayatım, tabii canım, nasıl istersen bitanem," der. Biri otuz diğeri otuz beş yaşına geldi, evlenmek için hiçbir engelleri yokken, dört buçuk yıldır evleneceğiz deyip de evlenmemelerinin sebebini kimse bilmiyor. Anlaşılan hallerinden memnunlar. Yani Kadir memnun. Son zamanlarda "evlenince"lerini iyice abarttığına bakılırsa Selda'nın memnuniyeti garanti değil.

Oğlumu öpüp hediyesini verdiler. Bir de büyük çikolata getirmişler, Deniz sabahtan beri iki çikolata yemenin verdiği yüz bulmayla Selda'yla Kadir'in getirdiği çikolatayı da yiyip yiyemeyeceğini sordu. Kendime verdiğim lanet olasıca sözü tekrarlayarak –Deniz'e bugün her şey serbest– tabii ki yiyebileceğini söyledim.

Kadir'le Selda salonun büyükler için hazırladığım bölümüne geçtiler. Evimi ne kadar beğendiklerini tekrarlayıp dururlarken kapı çaldı. Deniz koşturdu kapıya:

"Babacım!"

Mustafa elinde doğumgünü pastasıyla içeri girdi.

"Oğlum, sen niye açıyorsun kapıyı? Annen açsın. Bak, sürprizi bozdun işte. Hem sen evde yalnızken de kapı çalınınca açıyor musun bakayım? Sakın ha!"

İşte her zamanki Mustafa! Yanıt hakkı vermeden konuşur

da konuşur artık. Bozma Ayşegül keyfini, hem yalan da söylemiyor hani.

Kadir, Mustafa içeri girdiği halde benim ciyak ciyak bağırmadığımı görünce,

"Ama Mustafa'yla siz..." diyecek oldu, anında Selda'dan bir dirsek yedi. Yaptığını telafi etmeye çalışırken -Aman Denizcim, ne güzel pasta almış baban sana öyle- koskoca adamın süt dökmüş kedi kıvranışlarına güldüm içimden. Bugün erkekler eşlerinden bol bol dirsek yiyecekler sayemde.

Tabii ki misafirlerime Mustafa'nın da davetli olduğunu özellikle belirtmemiştim. Durumun normal, aksinin abes olduğunu düşünmeyenlerin bundan böyle arkadaş listemde de işi yok.

Mustafa'dan sonra kapı zili çaldı da çaldı. Küçücük evim çocuk bağrış çığırışlarıyla doldu. Bu gürültüye kadınların "ay ne güzel olmuş"ları, erkeklerin dirseklenmekten çıkardığı "ah!" sesleri ekleniyor, herkes halinden memnun görünüyordu.

"Beğendin mi evi? dedim Mustafa'ya bir ara mutfakta karşılaştığımızda.

"Beğendim. Çok renkli olmuş. Hele Deniz'in yaptığı resimleri duvara asmak çok hoş bir fikir. Bu kadar çok resmi olduğunu bilmiyordum."

Boşanmak bu adama yaramış. Burnu biraz sürtülmüş mü ne?

"Beğendiğine sevindim. Evimin akıbeti hakkında o kadar laf söyledikten sonra yanıldığını itiraf edecek kadar yüce gönüllü olduğuna daha çok sevindim ama. İyisin değil mi? İçkiyi de fazla kaçırmadın?"

"Yok yok, gerçekten güzel olmuş. Hem sen benim ne inatçılığımı gördün ki?"

Ne inatçılığını görmüşüm demek? Buna ben bir yanıt verirdim ama şimdi gerek yok. Gördüm desem ne olacak, gör-

medim desem ne olacak? Yorgan gitmiş zaten, kavga da bitiversin.

"Görmedim, haklısın. Neyse, geldiğin için teşekkür ederim. Deniz'i de beni de çok sevindirdin."

"Ben teşekkür ederim çağırdığın için. Uzun zamandır bugünü düşünüyordum. Çocuğu ikiye bölmeden on yaşına sokmayı başardın, sağol."

Günün geri kalanını gürültü yoğunluğu belirledi. Pasta kesildikten sonra kafası daha fazla gürültüyü kaldırmayanlar Mustafa'yla benim aramda bir tantana kopmasından da ümidi keserek yavaş yavaş ayrılırken bomba başka yerden patladı.

"Ne demek yeter artık? Ne biçim konuşuyorsun sen benimle?"

Selda'nın yüksek perdeden bağrışları, Kadir'in mırıltılarından anladığımız kadarıyla Selda Kadir'e yine evlenince yapacakları bir şeyden söz etmiş, Kadir de "Yeter artık" deme cüretinde bulunmuştu. İçkiyi fazla kaçırmıştı anlaşılan.

Kavga alevlenmeden Selda'yı alıp mutfağa götürdüm. Mustafa da Kadir'i Deniz'in odasına tıktı. Diğer misafirleri yolculayana kadar ikisini de bulundukları yerde tutmayı başardık.

Kadir bol bol kahve içti, Selda da bana içini döktü. Çok kabaymış Kadir, Selda'yı hiç anlamıyormuş. Beş yıldan beri onun için ne fedakârlıklara katlandığını bir bilseymişim! Aslında Selda değilmiş evlenmek isteyen, hatta Kadir'in peşine düşmeyeceğini bilse bir dakika durmaz, çeker gidermiş. Ben de ne iyi etmişim adamı şutlamakla, zaten erkeklerin kökünе kibrit suyuymuş.

"Evet Seldacım," dedim. "Tabii ki sen haklısın," dedim. Ne diyeyim başka? "Kızım bunları söyleyeceğine bıraksana şu adamı, göbeğin mi bağlı?" denilmez ki. İki gün sonra barışırlar kabak benim başına patlar. Neme lazım, başını salla ve dinle, o kadar.

Mustafa'nın cenahında işler daha kolaydı. Bir ara odadan "Nasıl koyduk ama o golü!" diyen sesini duydum Kadir'in. Kavgayı falan unutmuş Galatasaray muhabbeti yapıyorlar, çözmüş bunlar dertleri. Sen yandın yine zavallı Ayşegül.

Herkes gittikten sonra Selda'yı salona götürdüm. Gayet ayılmış görünen Kadir de geldi Mustafa'yla. Hiçbir şey yokmuş gibi:

"Hadi Seldacım kalkalım artık biz de, geç oldu," dedi.

Beş dakika önce Kadir'in canına okuyacağına yeminler eden Selda kalkıp kuzu kuzu kapıya yöneldi. Öpüştük, güle güle dedik, gittiler. Giderken de çok eğlendiklerini söylediler. Bakakaldım arkalarından. Eğlenmek ha! Ben eğlenceden anlamıyorum, burası kesin.

"Ben de gideyim artık," dedi Mustafa.

"Ya baba biraz daha kal, n'olur," dedi Deniz.

"Babanı rahat bırak, belki işi vardır," dedim ben.

"İşim falan yok," dedi Mustafa da.

"Benim işim var ama. Ortalığa baksana," dedim ben.

"Ben yardım ederim sana, Deniz de eder," dedi Mustafa. "Sonra da biraz oturur oyun oynarız Deniz'le ikimiz. İzin verirsen tabii."

Beyaz gömleğinin kolları sıvalı kocamı mutfakta ilk kez boşandıktan sonra gördüm böylece. Hem salata yapmak da neymiş, bulaşıkları yıkadı. Deniz de iş yapmaya hevesli, bıcır bıcır ortada dolandı, Kadir'in saldırısına uğramış odasını bile topladı.

Boğazıma bir yumru tıkandı. İşler bitip de üçümüz salonda otururken, Deniz babasına oyun hileleri öğretirken bilgisayarda, "Birlikte ne kadar mutlular" diye düşündüm. "Ben yanlış yaptım galiba. Bir daha deneyebilir miyiz?"

Telefonu çaldı Mustafa'nın.

"Alo? A, sen misin Nurtenciğim? Evet, bitti parti, anlatı-

rım. Evet, çok eğlenceliydi. Doğumgünü çocuğu burada. Tabii kutlayabilirsin."

Bana baktı, izin istercesine. Yüzüme "Ne olacak ki canım, biz ayrıyız zaten" umursamazlığımı takıp, elbette kutlayabilir dedim başımla.

Deniz'le Nurten birbirlerini uzun zamandır tanıyan, birlikteyken çok eğlenen insanlara özgü bir muhabbeti sürdürürken *"Deneyemeyiz,"* dedim kendime. *"Mustafa'nın da canı cehenneme! Bir daha bu kapıdan içeri girebileceğini sanıyorsa, avucunu yalar!"*

14 Şubat
Bugün de sevgililer günü. İyi. Bana ne?

Benim bir sevgilim yok.

Eskimiş, köhnemiş, çatlamış, turşusu çıkmış, kağşamış, çekilmez, berbat, başımın belası, çivisi çıkmış, sallanan, yıkılmak üzere, dayanılmaz, katlanılmaz, sıkıcı, tavsamış, yavşamış, kurumuş, solmuş, boktan, dandik, kurtulmak istediğim, kurtulamadığım, ölümcül, hasta, zalim, bitmesine az kalmış da olsa... benim artık bir evliliğim de yok.

Bugün bana hiç kimse çiçek getirmeyecek. Kimse beni öpmeyecek. "Seni seviyorum" demeyecek. Akşama nereye gideceğimizi düşünmeyeceğim. Cep telefonuma aşk mesajları gelmeyecek.

İç sesim ciyak ciyak bağırıyor sabahtan beri: *"Kızım Ayşegül, sen bunca yoklukla nasıl çıkacaksın insan içine? Herkes gülecek sana. Akşam iş dönüşünde her kadın elindeki buketi gözüne gözüne sallayacak. Sen bu dişi silahşörler arasında başın öne eğik, bir suçlu gibi ezik, o yollardan nasıl dönüp geleceksin eve?"*

Tanrım! Ne yapacağım ben? İşyerinde herkes sevgilisine yapacağı sürprizlerden bahsedecek. Bitmez tükenmez tele-

fon konuşmaları yapacak. Gelen çiçekçi çocuklar, uzun kuyruklar halinde diğer masaların önünde beklerken, benim masamın önü cennete giden yol kadar boş olacak. O boşluktan bana baktıklarında ağlamamaya çalışarak "Hayatında Kariyerinden Başka Hiçbir Şeye Önem Vermeyen Ciddi Özverili Disiplinli ve Hırslı İş Kadını Ayşegül Hanım"ı oynayacağım.

Biliyorum ki bugün en az kırk defa lavaboya gidip, oradan gözlerimdeki kızarıklığı gizlemeye çalışarak döneceğim. Herkes bu muhteşem günün önemli işleriyle meşgul olduğundan bütün işler bana kalacak. Of! Bir de bana acıyarak bakanlar...

Yok! Bu kadarı da fazla. İŞE GİT-Mİ-YOR-SUN. O kadar!

Gitmeyeceğim. Şimdi patronu arayacağım. "Bugün Sevgililer Günü. Ben de işe gelmiyorum," diyeceğim.

Son hesapta kaç olur?

Pekala, ne var yani? Evet işteyim. Evet, tam da düşündüğüm kadar berbat bir gün. Ama kim müdüründen sevgililer günü nedeniyle izin alacak cesarete sahip ki ben olayım?

Cesaretmiş, pöh! Kimse benim kadar cesur olamaz. İşe geldim, daha ne?

Nilgün'le yemek yiyoruz. Hayır, ben yemek yiyorum, o cep telefonuyla mesaj alışverişinde. Nilgün'ü hiç bu denli meşgul görmemiştim. Sabahtan beri gelen telefonlara cevap veriyor, çiçekçilere bahşiş ödüyor, harıl harıl mesaj yazıyor. Ben de masada ne varsa silip süpürüyorum hırsımdan.

"Nilgün, tatlını yemeyeceksin değil mi?"

"Yok, yok yemeyeceğim. Lütfen sen al."

Evet, ben tatlıyı alayım Nilgün, salatanı ve zeytinyağlı dolmanı da aldığım gibi. Nasıl olsa bu akşam seni Beyoğlu'nun ışıkları, daracık siyah elbiseler, uzun topuklu ayak-

kabılar ve kırmızı iç çamaşırları, beni ise televizyon karşısı, pijama ve soğuk bir yatak bekliyor. Öyleyse tatlı da benim hakkım.

Ooooh, yiyorum işte. Hatta bu bitsin bir porsiyon daha alacağım.

"Nilgün?"

"Efendim canım?"

"Sevgilinin adı ne?"

"Hangisinin?"

İmdat! İmdat! Bana üç porsiyon tatlı getirin. Hayır çorbadan başlayın servise. Bir bu kadar daha yiyeceğim.

Patlayana kadar yediğim bir öğle yemeğinden sonra beşaltı soda içmek ve bir o kadar da mide hapı çiğnemekle geçti günüm. Nilgün sevgilileri nedeniyle gayet yoğun olduğundan bütün hesapları onun yerine ben elden geçirdim, müşteri telefonlarına yanıt verdim.

Öğleden sonra Selda arayıp sevgililer günümü kutladı.

"Nasıl gidiyor?"

"Cinayet planları yapmıyorum, merak etme."

"Takma kafanı daha taze bekârsın, seneye kırarsın şeytanın bacağını."

"Aman çok umurumdaydı sanki. Siz ne yapıyorsunuz bu akşam?"

"Kadirciğimle kumrular gibi başbaşayız yine. İşten izin alıp erkenden eve geldim. Ortalığı temizledim, yiyecek birşeyler hazırladım, buzdolabında da şampanya var. Pastasına ne yazdırdım bil bakalım."

"Bilmesem?"

"Sana aşığım zümrüt gözlüm yazdırdım."

"Zümrüt de nereden çıktı? Kadir'in gözleri kahverengi değil mi?"

"Artık değil. Sürpriz hediyem bir çift yeşil lens."

Selda'nın telefonundan sonra iyice çuvalladı midem. Bas-

tırmak için bir paket galeta yedim. Nilgün'ün "Orası olmaz buraya gidelim" muhabbetlerini dinledim. Midem ve kafam hâlâ bozukken işyerinden çıktım.

Akşam

Sevgililer günü cehennemi akşam eve dönerken yolda da devam etti. Sıra sıra dizilmiş çiçekçileri, ellerinde kırmızı güllerle bekleşen erkekleri, birbirine sarılan çiftleri görmemeye çalıştım.

Hiç mi yalnız insan yok bu kentte? Bir tek ben miyim eşi ya da sevgilisi olmayan gariban? Bir gün başbakan seçilirsem ilk işim sevgililer gününü yasaklamak olacak. Hangi dine sığar oruçlunun yanında yemek yemek?

Suratım beş karış asık, koşa koşa eve geldim. Bütün zavallılığımla kapıyı açmaya çalışırken, kendiliğinden açılıverdi kapı.

Ah benim oğlum! Ne ressam ne bilgisayar mühendisi; peygamber olacaksın büyüyünce. Kapıyı açan genç bir delikanlıydı. Elinde bir buket çiçek. Yanağımdan öpüp "Sevgililer günün kutlu olsun," dedi.

Bir sevgilim varmış da bütün gün fark etmemişim meğer. Benim oğlum, güzel oğlum, canım, biriciğim sevgililer günümü kutluyor. Peki, madem öyle bu akşam rakı içeceğiz. Dur ben şu üstümü değiştireyim de. Pijama ha? Halt etmiş pijamalarım, siyah elbisemi giyeceğim, makyajımı tazeleyeceğim.

Yine akşam

Her şey iyi hoş ama bu salata tabağındaki şokella da çekilmiyor ki. Hayır, rakıyla da iyice çarpıyor adamı.

Hâlâ akşam

Sevenin haaliindeeenn sevennleerr annlarrrr gel görr şu haalimiii bir teselliii verrrrrrrrrrrr. Ver ulann ver beeeeeee.. Neden benim sevgilim yok?

Daha da akşam

Daatırımm ulann burayıı bi başkayımm bu akşammmmm!

En akşam

Başım ağrıyor. Gözlerim yanıyor. Kalbim kırık. Siyah elbiseme rakı döküldü. Oğlum hâlâ akşam faslında uyumuştu zaten. Ben uyuyamıyorum. Gökyüzündee yalnız gezeen yıldızlarrr yeryüzünde sizin kadaar yalnızıım!

Gece

Yatmaya hazırlanırken Selda aradı:

"Ayşegül sana gelebilir miyim?"

"Gel tabii de, kötü bir şey mi var?"

"Galatasaray'ın bilmemkimle maçı varmış."

"İyi de Seldacım bu saatte ne maçı bu? Ne alakası var hem? Siz Kadir'le kumrular gibi baş başa bir akşam geçirmeyecek miydiniz?"

Hay dilim tutulsaydı da söylemez olaydım Kadir'in adını. Bizim kız başladı hüngür hüngür ağlamaya. Anlayabildiğim kadarıyla Kadir eve gelmiş, onu öpüp sevgililer gününü kutlamış, sonra da maça gitmiş. O sevgili değil bir.. neyse özetle öküzmüş diyelim. Birazdan dönecekmiş Kadir ama eve geldiğinde Selda'yı evde bulamamalıymış. Selda onun istediği zaman geleceği, istediği zaman gideceği birisi değil-

miş. Zaten artık eskisi gibi uzun, ateşli mesajlar değil, "Seni seviyorum" diye baştan savma mesajlar atıyormuş Selda'ya. Belki de başka biri varmış hayatında.

İki çift laf edecek halim de yok ki kendimi toparlayıp sakinleştireyim kızcağızı. Zaten gerek de kalmadı "Hah kapı çalıyor, geldi beyefendi. Dur ben şunun canına bi okuyayım yarım saat sonra sendeyim," dedi, kapadı telefonu.

Bu ne şimdi gece gece? Aman neyse ne, ben yatağıma gidip uyuyayım. Nasıl olsa barışırlar birazdan. Nasıl gelecek Selda bana gecenin bu saatinde?

Hâlâ gece

Selda geldi. Beş dakika sonra da Özetle Öküz Kadir peşinden. Şimdi salonda bağrış çağrış kavga ediyorlar.

İyice gece

Hâlâ kavga ediyorlar. Ben yaklaşık bir saattir Deniz'in odasındayım. Burada mahsur kaldım.

Benim bir sevgilim yok. Kocam da yok. Aklımı seveyim.

Sevgililer Günüm kutlu olsun. Aferin bana!

15 Şubat
Biberi çok tadı az

Uykusuzluktan ölüyorum. Zaten gece kuşu olmaktan sabah kargalığına geçebilmek için uğraşmak zorundayken bir de arkadaşlarım çıkıyor başıma. En fazla iki saat uyuyabildim dün gece.

Neyse, kalkalım bakalım şu yataktan. Selda'yı ve Özetle Öküz Kadir'i uyandırmadan evden kaçalım. Bugün sevgililer günü değil artık, tehlike geçti sayılır. Uzun süre kavga

edecek neden bulamazlar. 14 Şubat sendromunu atlatmış bir dünyayla karşılaşmak güzel olacak onlar için. Sırada bayram tatillerinde yaşanması muhtemel tatil kavgaları var. Neyse canım bana ne, o kavganın hesabını da kendileri yapsın. Ben nasılsa tatile çıkamayacağım. En fazla yaptığım çıkışı tekrarlıyor, işe gitmek için evden çıkıyorum şimdi.

Fotokopi aşklar

Kafam hâlâ çok dağınık, dün gece rakı üstüne az uyku zavallı bünyeme fazla geldi. Ellerimde hafif titremeler, kalbimde birden başlayıp birden sona eren patırtılar hissediyorum. Canım bir şey yemek istemiyor. Nilgün yalnız indi yemekhaneye, gelirken bana meyve getirecek.

Aslında biraz da onunla konuşmamak için gitmedim yemeğe. Sabahtan beri dün gecenin ne harika olduğunu, muhtemel sevgililerinin ona nasıl özen gösterdiğini, biriyle akşam yemeği yiyip diğeriyle bir bara gittiğini ama eve yalnız döndüğünü, asıl sevgilisiyle sabaha kadar çettirdiğini anlattı. Bu "çettirmek" lafı "chat"ten geliyormuş. Ben on yıllık kış uykusunda yatarken yeni bir fiil katılmış sözlüğümüze.

Nilgün'e bir şey söylemedim ama bu birinci muhtemel sevgili, ikinci muhtemel sevgili, asıl sevgili mevzusu kafamı kurcalıyor. Nilgün istediği kadar onların henüz sevgili olmadıklarını, erkek arkadaş kategorisinde yer aldıklarını söylesin, yine de böyle bu.

Aslında hiç de tutucu bir insan değilim ben. Kimsenin gönül meselelerine burnumu sokmam, merak da etmem. Kocamın ilişkisini bile o bana söylediğinde öğrenmiştim hatta. Diyeceğim o ki, insanlar isterlerse koloni halinde sevgili diyebilirler birbirlerine, beni ilgilendirmez. Yine de bu birinci, ikinci ve asıl tanımlamaları tedirgin etti beni.

Sevgili dediğin resmi evrak mı ki, birincisi, ikincisi, aslı olsun? Oldu olacak fotokopisini de çekelim, aslı ortada yokken onunla idare ederiz.

Tabii Ayşegül Hanım, Mustafa'nın şöyle iyi taraflarından bir fotokopi alıp saklasaydın keşke değil mi? Sen var ya kıskancın tekisin!

Hiç de değil! Kesinlikle kıskançlığımdan düşünmüyorum bunları. Nilgün'ünküler üçken, benim hiç sevgilim olmamasını dert etmiyorum.

Yani... kesinlikle dert etmiyorum. Kes sesini iç sesim. Bütün erkeklerin canı cehenneme. Resmi evrak sınıflamalı ya da özetle öküz sevgililerim olacağına bütün sevgililer günlerimi yalnız geçirir, şokellalı rakı içerim daha iyi.

Yine de hayatında bir eksik varmış gibi düşünmekten alıkoyamıyorsun kendini, öyle değil mi?

Öyleyse öyle, ne yapalım?

Boşver kızım Ayşegül. İş, bütün dertlerin üstesinden gelir. Masanda da yığınla duruyor zaten. Hadi biraz temizleyelim şunları. Yapılması en sıkıcı iş bile, olmayan sevgiliden daha az hayal kırıklığı yaratır.

Çalış başarırsın

Çok çalıştım, çok yoruldum ama değdi. Nilgün birkaç kez yanıma gelerek yaptıklarımı kontrol etti. Her seferinde harikalar, bu ne süratler, muhteşemsinler aldım. Erkeksiz bir yaşamın iyi tarafı bu işte: Başarı.

Akşama kadar son sürat çalıştım. Beklediğimden de iyi iş çıkardım. Öyle yoruldum ki, ayaklarımı merdivenlerden çıkmak için zor ikna ettim eve gelirken, "Eve varır varmaz sizi uzatıp oturacağım, söz," diyordum onlara.

Oysa şimdi, bir sigara yakıp divana oturmuş, boş gözlerle dağınık evime bakıyor ve acı çekiyorum. Ortalık savaş alanı

gibi. Özetle Selda ve Özetle Öküz Sevgilisi salonun, mutfağın, tuvaletin, banyonun, en kötüsü de lavabonun canına okumuşlar. Yorgunluk ve hayal kırıklığından ölüyorum. Kızmaya bile halim yok, salak salak ne yapabileceğimi düşünüyorum.

Dur sana göstereyim canım Ayşegül'üm. Ortalığa atılmış sigara izmaritlerini görmezden gelerek yatak odana git. Dağılmış dolabınla bakışmaktan kaçınarak pijamalarını giy. Lavaboya değil, aynaya bakmaya çalışarak *–bakma, oraya da bakma, yüzün berbat görünüyor–* peki, kapa o zaman gözünü, elini yüzünü yıka ve *ALLAH KAHRETSİN!* Tamam... şimdi o ayağına batan *LANET OLSUN!* Peki, geçmişte en sevdiğin olan, oysa şu anda ömrünü kırılarak doldurmuş bulunan, dolayısıyla aranızdaki sevgi ilişkisine son vereceğin kadeh parçasını çıkar. Ayağını yıka. Yat yatağına. Bugün iyi bir kızdın sen. Erkenden uyumayı kesinlikle hak ettin.

Selda ve sevgilisinin de, Nilgün ve sevgililerinin de, Mustafa'nın da canı cehenneme.

Eski kocam bugün için özel bir şey yapmadı ama o kızmak için hep el altında duruyor.

2 Mart
Neşe'nin aşk problemi

Sabah cep telefonumda "Beş yeni mesajınız var" yazdığını gördüm. Baktım numaraya, mesaj sahibi tanıdık değil.

1. Mesaj: Gözümde bir damla yaş olsan seni kaybetmemek için ağlamazdım

(Yüce Tanrı sevgililer günündeki halime acıdı, bana uzaktan hayran birisi var.)

2. Mesaj: Gülü solana, seni ölene kadar seveceğim!

(Hayranım lise çağlarında takılıp kalmış olmalı, hatıra

defteri şiirleriyle ilan-ı aşk ediyor. Tanrı benimle dalga mı geçiyor?)

3. Mesaj: Bir gün yanılıp da seni sevdiğimi söylesem hemen kalkıp gider misin yoksa beni sever misin? Benimle evlenir misin?

(Tanrı'yı bilmem ama biri benimle fena halde dalga geçiyor.)

4. Mesaj: Neden mesajlarıma cevap vermiyorsun Neşe, seni seviyorum!

(Neşe kim ya?)

5. Mesaj: Neşe beni yanlış anladın, ben sadece arkadaşlık hisleriyle sana bu mesajları yazmıştım. Erol.

Evladım Erol, yuh olsun sana! Kıvırmanın bile bir raconu var, sen onu da bozmuşsun. Şu son mesaj olmasa arar, yanlışlık yaptığını söylerdim ama şimdi hiçbir şey yapmıyorum işte. Yanıt beklemekten karnına ağrılar girsin de gör gününü.

Böyle dedim ama Erol dün geceki bozgununun peşini bırakmaya niyetli değildi. Öğlen "Evet Neşe arkadaşlık teklifim hakkında ne düşündüğünü hâlâ söylemedin. Erol" mesajıyla bir kez daha atağa geçti. Bu mesajlar "Gelirsem daatırım orayı sen kendini ne sanıyon lan!" ültimatomuna çevrilmeden işe el koymak gerektiğini hissedip Erol'u aradım.

Ah canım, minicik çocuk bu ayol. Sesi çıtı pıtı, 18 yaşında var yok. Gülmemeye çalışarak

"Erol Bey," dedim. "Bakın, Neşe Hanım'a mesaj atıp duruyorsunuz ama o mesajlar bana geliyor. Anladığım kadarıyla önemli de bir durum. Siz o mesajları bana değil de Neşe'ye atsanız?"

Nasıl sevindi çocukcağız! Benden özür mü dilesin, teşekkür mü etsin, utansın mı iyice şaşırdı.

Bütün günü birilerine iyilik etmiş olduğumu düşünerek geçirdim. Akşam eve gittiğimde hâlâ iyi hissediyordum kendimi. Deniz'le televizyon seyrettik biraz. O uyuyunca

ben de ortalığı toparlayıp yattım. Tam uyku bastırmışken cep telefonum çaldı. 15-16 yaşlarında bir kızcağız,

"Neşe?"

"Ah, yine bir karışıklık. Canım, bu telefon numarası Neşe'nin değil. Neşe'yi bulunca selam söyle benden de ama olur mu? Bir de Erol'la ikisine mutluluklar dilediğimi söyle, o anlar."

Telefondaki kız küt diye kapadı telefonu suratıma. Terbiyesiz! İnsan bir güzel söz söyler, özür filan diler. Şimdiki gençlerde bazı şeyler eksik. Numarası da görünüyor üstelik. Hazır uykum da kaçmışken şunu arayıp da nasıl davranması gerektiği hakkında bir iki şey söylesem mi acaba? Bu saatte insanı yataktan kaldırıp da yüzüne telefon kapamak var mı?

Dur bir dakika! Yanlış bir iş yapmış olmayayım sakın? Telefonu yüzüme bir hışımla kapatan kız Erol'un başka sevgilisi hatta nişanlısı falan olmasın sakın? Neşe'yi "bırak sevgilimin yakasını" demek için aramadığını nereden bileceğim? Belki de istemeden bir aşk üçgenine bulaştım. Tüh, nerden karıştırdım Erol'u falan? Ya şimdi bu üçü arasında korkunç kavgalar kopuyorsa? Ya bu kızın abisi Erol'u dövmeye gidiyorsa?

İç sesim anında uyukladığı yerden fırlayıp bağırmaya başladı.

"Al bakalım Ayşegül başına belayı. İster misin şimdi de Erol arasın seni? 'Sen ne karışıyorsun bunak karı?' desin. Haklı da çocuk, bişeycikler diyemezsin."

Off yaaa! Of yaaaa! Neden çenemi tutmayı beceremiyorum ki ben? Şimdi uyku da tutmaz artık. Acaba Erol'u arayıp yanlış bir şey yapıp yapmadığımı sorsam mı?

"Yaa, tabii sor da başına daha büyük bir bela al e mi! Yat kızım yatağına. Telefonu da kapat. Uyu."

Yok, uyuyamam. İçime kurt düştü bir kere. İstemeden bi-

rinin hayatına burnumu soktum, temizlemem gerek yediğim haltı. Erol'un numarası neredeydi bakayım? Hah, işte bu.

Açtım telefon Erol'a. (*"Açma!"* diyordu iç sesim.)

"Erol kardeşim, kusura bakma, gecenin bu saatinde rahatsız ediyorum. Az önce bu telefondan yine Neşe'yi aradılar."

Bak gördün mü iç sesim, gayet iyi bir giriş yaptım. "Kardeşim" dedim, kötü bir niyetimin olmadığı ortada.

"Pardon, kiminle görüşüyorum?"

Dur bakalım, o da fena bir giriş yapmadı

"Ben Ayşegül. Hani sabah seni aramıştım. Sen yanlışlıkla benim telefonuma mesaj atıyordun hani."

Kes sesini, çocuk nasıl da terbiyeli, baksana.

"A, evet. Demek adınız Ayşegül. Nasılsınız Ayşegül Hanım?"

Ha ha! Bekle geliyor bela!

"Sağol kardeşim, iyiyim ama yanlış anlamazsan bir şey soracağım sana. Sen nişanlı, evli falan değilsin değil mi?"

İç sesimle beraber şizofren koro: Ohaaa! Lank diye sorduğun soruya bak. Bu soruya terbiyesini bozmadan cevap verirse harbi sağlam bir çocuk Erol.

"Henüz değilim ama teklifinizi değerlendirebilirim ciddiyseniz. Ben olgun kadınlardan hoşlanırım."

Demesin mi Erol kardeşim? Desin! Al bakalım Ayşegül başına belayı. On sekiz yaşındaki bir çocuğun rüyalarının kadını olmak için bu saatte iyilik meleği rolünü oynamaktan daha iyi bir sebep bulamazdın. Ne cevap vereceksin şimdi?

"Evladım, yanlış anladın. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Çıkarabildiğim en teyze sesimle konuştum işte! Daha ne yapayım?

"Evet, lütfen bana yardım et!"

Bu yardım çağrısındaki çapkın sırıtmayı duymadığını söyle hadi!

"Eğer az önce bu telefondan Neşe'yi arayan kız senin sevgilin ya da eşin değilse aslında yardıma ihtiyacın yok. Sadece bunu söyleyecektim."

Bak işte, hiç bozuntuya vermedim.

"Ama benim sevgilim yok ki, evli de değilim."

Sesinde "boşum" diyen bir ifade var, farkında mısın peki?

"Peki o zaman Neşe kim?"

Aferin Ayşegül, meraklı salak seni! Sana ne, kimse kim Neşe.

"Kimse değil artık o benim için."

Ah ha, bir hayal kırıklığı tonu! Of, nereden bulaştın bu belaya? Güzin Abla mısın sen gece telefonda hizmet veren cinsten?

"Neyse Erol kardeşim, ben seni daha fazla rahatsız etmiş olmayayım. Az önce bir kız bu telefondan Neşe'yi aradı, ben de 'Bu telefon Neşe'nin değil ama Neşe'ye ulaşırsan benden de Erol'la ikisine selam söyle, tebrik ederim,' falan dedim, boş bulunup. Sonra da acaba yanlış bir şey mi yaptım diye içime kurt düştü, ondan aradım seni."

Tamam tamam, kapıyoruz artık telefonu. Sen de uzatma.

"Teşekkür ederim ama tebrik edilecek bir şey yok. Neşe Emrecan'la çıkıyormuş."

Sakın ha "Emrecan kim?" diye sorma!

"Üzüldüm senin için. Neyse tekrar özür dilerim, rahatsız ettim. Eşim de selam söylüyor bak, fazla üzülmeyecekmişsin öyle diyor."

Korkak! Nasıl da olmayan eşinin arkasına saklanıyorsun hemen! Yalan söylüyorsun, ayıp değil mi?

Ayıp veya değil, Erol'u da kuruntularımı da def etmedim mi başımdan? Kes sesini iç sesim, hiç mi yalan söylediğimi görmedin? Olan eşten hayır görmedik, olmayanı işe yaradı, fena mı?

15 Nisan
Bayram gelmiş neyime

"A kadın, 'kocan Antartika'ya götürse seni, satacak bir salak eskimo bulmak içindir,' diyemiyorsun ki. Ben pes ettim çenesi düşüklüğünden, burnu büyüklüğünden, kocası buna nasıl tahammül ediyor anlamıyorum."

Nilgün bunları söyleyen. Önümüzdeki hafta bayram. Haftasonlarıyla birleştirip tam dokuz gün izin vermeyi kararlaştırdı bizim şirket. Nilgün, fırsattan istifade tatil planları yapanlara kızıyor sabahtan beri. İşyerindeki herkeste bir telaş. Biri Bulgaristan'a gidecekmiş, diğeri ona "Malta'ya götürüyor kocam beni," diyerek burun kıvırıyor.

"Bak işte, Ercan da sevgilisiyle birlikte otantik İstanbul turu yapacakmış. Hadi oradan! 'Paraları borsada batırdım. Bayramda bedava, tıklım tıkış otobüslerle gezdireceğim, simitle çayı otantik İstanbul turu diye yutturacağım kıza' dese ya şuna."

Vay be Nilgün'de de amma hayal gücü, dil kuvveti varmış.

"Bir şeye mi kızdın sen?" dedim. Sesini çıkarmadı ama belli, canı sıkkın. Acaba sevgililerinden biriyle bir derdi mi var? Dur bakalım öğle yemeğinde sorarız. Fazla da üstüne gitmemek lazım.

Fotokopi aşklar No.2

Nilgün başını lavaboya dayamış hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Ne desem bu kıza şimdi? "Yapma be güzelim" mi, "El alemde bir tane bile yokken senin üç sevgilinin olması reva mıydı, oh olsun" mu?

Yok canım, içim parçalandı vallahi. Şuna bak nasıl da ağlıyor. Sevgililerinin hepsi dün gece onu terk etmiş.

Nilgün'ün yurtdışındaki, hani o "esas sevgilim" dediği,

sevgililer gününün gecesi "çettirdiği" sevgilisi üç günlüğüne İstanbul'a gelmiş.

İlk gün her şey harikaymış, ikinci gün evlilik planları yapmaya başlamışlar. Derken üçüncü gün, kader ağlarını ikitersbirfransız şeklinde örmüş, fotokopi sevgililerin Nilgün'e sürpriz yapacakları tutmuş.

Üçüncü günün sabahı önce birinci kopya gelmiş. Nilgün içeriye buyur etmiş. Ne de olsa "daha önce de bana söylediği gibi" verilmiş bir söz yokmuş aralarında, arkadaşıymış yani.

Tabii, tabii!

Fakat her ne hikmetse bu arkadaş meğer sevgili sanıyormuş kendisini.

Aaa, ne ilginç!

Esas sevgiliyle uygar bir tanışmayı kabullenmemiş.

Bak sen terbiyesize!

Velhasıl, bu uygar olmayan, terbiyesiz, kendini sevgili sanan arkadaş bir sürü bağırıp çağırmadan sonra vurup kapıyı çıkmış. Çıkarken de Nilgün'e onun gibi bir kadınla hiçbir işi olmayacağını, zaten ne mal olduğunu başından beri bildiğini; esas sevgiliye de, lafının ona olmadığını, kendisini bir an önce bu kan emici yaratıktan kurtarması gerektiğini, bunu ona bir arkadaş ve kader ortağı olarak tavsiye ettiğini oldukça sesli bir şekilde söylemiş.

Allahtan esas sevgili, olan bitenden bir şey anlamayacak kadar Fransızmış. Yani adam gerçekten Fransızmış, internette tanışmışlar Nilgün'le de. Garibim, bütün bu curcuna arasında "what"layıp durmuş ama birinci kopyanın Türkçe'den başka dili yokmuş, dolayısıyla Fransız olan bitenden bir şey anlamamış.

Neyse ki!

Curcuna bitip kızgın eski arkadaş/sevgili gittiğinde Nilgün Fransız'a durumu bir şekilde izah etmiş. Bu izahın içinde "O benim kuzenim, Türk aile yapısı böyledir, evlen-

mezsek seni doğrayacağını söyledi" gibi bir açıklama da yer aldığından, adamcağız Nilgün'e niyetinin ciddi olduğuna dair diller dökmeye başlamış.

Fakat Nilgün tam işleri yoluna koyduk derken kader ağlarını bir kez daha örmüş. İkinci kopya, elinde güller ve bir şişe şarapla, yakışıklı bir Azrail kılığında kapıya dikilmiş. Üsteli! bu kez zavallı Nilgün'ün yapabileceği hiçbir şey yokmuş. Çünkü bu sevgilinin mesleği tur rehberliği olup, en hasından İngilizce, bülbül gibi de Fransızca bilmekteymiş.

Olanlar olmuş. İkinci kopya her iki dilde de Nilgün hakkında düşündüklerini söylemiş. Zoraki evlilikten kurtulduğuna gayet memnun görünen Fransız'la tur rehberi sevgili, güzelim şarabı da yanlarına alarak çıkıp gitmişler.

Zaten Nilgün, birinci ve ikinci kopya sevgililerinin (bunlar benim taktığım isimler tabii, Nilgün duysa bana çok kızar) sevgili değil erkek arkadaş olduklarını söylediğinde aklıma kurt düşmüştü ama hayatı on yıl geriden takip ettiğimi düşünüp sesimi çıkarmamıştım. Demek ki zaman bazı şeyleri hiç etkilemiyor. Milliyet de öyle.

Elimden geleni yapıp susturdum Nilgün'ü. Akşam da evime götürdüm. Şarabı beraberlerinde götüren o iki sevgiliye inat şarap aldık. Ben sofra hazırlarken Deniz'le Nilgün içeride gülüşüyorlar şimdi.

Biraz annelik damarım tuttu, kabul. Acıdım kızın haline. Fakat bir aşk acısı bile dayanılmazdır. Bu kız üç sevgili acısını tek başına nasıl kaldırsın?

20 Nisan
Yıllar sonra bana ait bir tatil

Yaşasın! Bayram tatili başladı. On gün boyunca evden dışarı adımımı atmayacağım. Öğlene kadar yatıp uyuyacağım, parmağımı kımıldatmak için bile iki saat bekleyeceğim, ya-

taktan çıkmayacağım. Müzik dinleyeceğim, ne zamandır bana melul mahzun bakan, bir ay önce aldığım halde hâlâ okuyamadığım canım kitaplarımın gönlünü alacağım. Bunların hepsini de yatak odamdan çıkmadan yapacağım. Şimdi gidip müzik setimi ve kitapları yatak odama taşıyayım. Yok yahu biraz daha uyuyayım, ne acelesi var?

Uzandım tekrar yerime. Uyumak istiyorum ama uyuyamıyorum. Ne saçma, işe gitmek zorundayken gözümden uyku akar bu saatte, şimdiyse uykum yok, cin gibiyim. Eh, daha iyi ya. Kalkıp kahve yapayım ben de, bir de sigara yakarım hazır oğlum uyurken. Bakkala inip gazete de alayım, yatakta kahve keyfi yapar, sonra da yatak odamı tatil kampına çevirim.

Geçmiş tatillerimi anımsayıp şükrediyorum şimdiki halime. Boşanma fikrimin temelleri büyük ihtimalle tatillerde atıldı kafama. Çok mutluyum, "Madem bu kadar çok zamanımız var, ille de tatile çıkacağız" diyen bir eşim yok artık. Hiçbir yere gitmeye de niyetim yok, bütün tatili evimde geçireceğim.

Evi havalandırmakla başlayan harika tatilimin ilk günü komple bir temizlikle devam etti. Perdeleri yıkadım, camları sildim, bu arada oğluma bir kahvaltı, iki kez yemek hazırladım. Beni gündüz gözüyle evde görmekten öyle mutluydu ki, iyice şımarıp pasta istedi, onu da yaptım.

Gece onbirde kendimi pek de tatildeymişim gibi hissetmiyordum. Ama olsun, bayram temizliği de aradan çıktı. Müzik setiyle kitaplarımı yatak odama taşıdım. Banyo yaptım. Mis gibi temiz çarşaflı yatağımın üzerine yeni pijamalarımla uzandım. Geriye kalan sekiz gün içinde kimse beni bu yataktan kaldıramaz.

Müzik setimi salona geri taşıyorum. Kitaplarımı da. Yatak odamda beni bekleyen tertemiz çarşaflarıma ağlayan gözlerle veda ederken kendime oğlumun odasında bir yer yatağı hazırlıyorum.

Keşke telefonum olmasaydı. Hatta evim de olmasaydı. Bunların ikisi de olmasaydı, kuzenim, nefret ettiğim kocası ve iki korkunç çocuğu İzmir'den kalkıp buraya gelmişlerken "Hadi Ayşegül'ü arayalım," diyemezlerdi. Arasalar bile bir evim olmayacağından bu gece bana kalmaya gelemezlerdi.

Keşke hiç evlenmemiş olsaydım. O zaman kuzenimin telefonda başlattığı ve bu geceki gündemi belirleyeceği kesin olan "Ah canım kardeşim, bu hayvan herif seni nasıl boşadı? Vah vah!" konulu muhabbet de olmayacaktı.

Keşke babam, dedemle babaannemin tek çocukları olsaydı. Keşke bir amcam olmasaydı, keşke amcamın bir kızı olmasaydı, keşke o kız hiç evlenmeseydi, keşke İzmir yerine Sydney'de yaşasaydı. Hadi diyelim ki, İzmir'de oturdu, bari orada tam otursaydı, bayram tatilini İstanbul'da geçirmeye karar vermeseydi. Keşke kar yolları kesseydi, tamam kar yağmaz bu mevsimde ama şunları yolculuklarından vazgeçirebilecek bir yağmur da yağamaz mıydı? Peki, minik bir lastik patlaması? Sonunda bir kavga? Sonrasında İstanbul'a gelmekten vazgeçiş? İzmir'e geri dönüş? Olmaz değil mi?

Olmaz! Ayşegül'ün tüm tatilleri aile dostları, onların yetmediği yerde akraba güvenlik güçleri tarafından ablukaya alınmak zorundadır.

Bugün zaten hiç çıkmadığım mutfağa tekrar giriyorum. Karınları da açtır şimdi bunların. Allahım, sen bana sabır ver!

21 Nisan
Ne Şam'ın şekeri, ne bayramın yüzü

Kuzenim Nihal, kocası, çocukları normalde Kuşadası'na gideceklermiş ama oğlumla beni çok özlemişler de dayanamayıp gelmişler. Yalancılar! Bedava tatil için geldik desenize bana.

"Kaç zamandır görüşemedik vallahi Ayşegülcüm, akrabayız şunun şurasında ayıp ayıp," diyordu Nihal. Kocası da,

"Üç günlük dünyada birbirimizi bayramda da göremeyeceksek yuh olsun bizim insanlığımıza," diye destekliyordu. Bunu söylerken ağzı benim bütün gün uğraşıp yaptığım yemeklerin son tabaklarıyla doluydu.

Aa, ne olacak canım kırarız iki yumurta diyerek geldiler gecenin bir yarısı. Hakikaten de iki yumurta getirmişlerdi. Kuzenim:

"E senin yemeğin varmış madem bunları dolaba kaldıralım yarın kahvaltıda yeriz," dedi. Yiyecek ne varsa silip süpürdüler.

Yatak odamı onlara verdim, salona çocuklarını yatırdık, ben de oğlumun yanına sığındım. Ama uyumak ne mümkün? Daracık yer yatağı, kalkıp kalkıp sigara içtim, banyoda, mutfakta. Sabah ezanı okunurken uyuyakalmışım.

Ertesi sabah uyandım ki, mis gibi sucuk kokuyor ortalık. Salona mükellef bir kahvaltı sofrası kurmuşlar, kuş sütü eksik. Epey şaşırdım, dün gece cimrilikle suçladım onları diye utandım da kendimden. Ben salona girince bir tezahürat bir tezahürat. Nihal boynuma sarılıp sarılıp öpüyor, kocası ne kadar güzelleştiğime dair iltifatlar savuruyor, çocuklar -teyzecim teyzecim- eteğimin dibinden ayrılmıyorlar. Deniz desen, evdeki kalabalıktan memnun. Ben de sevindim doğrusu bu hali görünce.

Geçtik oturduk masaya.

"Ne zahmet ettiniz, bu kadar masrafa ne gerek vardı," demeye kalmadan, Nihal:

"Ayşegül'cüm," dedi, "sen alışverişle yorulmayasın diye biz çocukları gönderdik bakkala"

Deniz de zıpladı hemen:

"Anne, 40 milyon tuttu, haberin olsun. Hesaba yazdırdık."

Ne olduğumu şaşırdım. Masada, olmayan 40 milyonumu yiyorlardı şapır şupur. Bozuntuya vermedim ama sucuklar, tereyağlar bana zehir zıkkım oldu, gram geçmedi boğazımdan. Nihal de boğazıma tıkıyor eline ne geçerse.

"Aaa, bi damlacık kalmışsın kız, yemezsen ölümü gör."

O öyle dedikçe ben de yemiyorum, hemen göreyim diye.

Ya sabır çekip kahvelerini de verdim ellerine. Belki sadece dün gece için uğramışlardır diye bir ümit bekledim. Fakat kuzenim giysilerini gardrobuma yerleştirmeye, telefonla akrabalarımızı aramaya başlayınca ondan da kestim ümidimi.

Bayram tatili boyunca kaldılar, ocağıma incir ağacı diktiler. Bakkalın borcu kabardı, bir maaşım oldu. Elim bulaşık suyundan çıkmadı. Günde kaç kere yemek pişirdim anımsamıyorum. Üstelik sevgili kuzenimin bende kaldığını duyan bütün akrabalar evimi Telli Baba'ya çevirdi. Gelenin gidenin haddi hesabı yok.

Uzak yakın tüm akrabalarımın benimle görülecek hesabı varmış meğer. Mustafa'yla boşanmamızın üstünden sekiz ay geçtiği halde, bana gelip de felaketimin ayrıntılarını konuşamayanlar fırsattan istifade evime doluştu. Kapıdan içeriye yüzlerinde binbir türlü ilenme, acıma, sızlanmayla giriyor, sonra da evimi cenaze evine çeviriyorlardı. "Vah yavruum çok üzüldük"le kapımdan dalan herkese, en olgun halimle boşanmamın ayrıntılarını anlatmak zorunda kaldım.

Neden bilmiyorum ama onları Mustafa'nın beni aldatmadığına, oğlumun bunalıma girip intihara kalkışmadığına, tabii ki eski kocamla hâlâ dost olduğumuza ikna etmem ge-

rekiyordu. Ben halimi mahkeme salonundaymış gibi ortaya dökerken, onlar da sabahlara kadar uğraşıp hazırladığım börekleri, tatlıları yiyorlardı. Üstelik hayatlarından yine de memnun değillerdi çünkü görmeyi bekledikleri yanmış yıkılmış Ayşegül'ü karşılarında bulup da, onun kahrolasıca eski kocasına beddualar edip rahatlayamamışlardı.

Bayramın dördüncü gününde ben bitmiştim oysa akraba akını büyük bir hızla devam ediyordu. Gelip, biraz oturup gitseler yine iyi ama manyak kuzenim sayesinde halam, enişte m ve artık binlerce olduklarına inanmaya başladığım kuzenlerimden ikisi de bende kalıyorlardı.

"Canım ne olacak sığışırız bir yerlere kalın işte," demişti onlara Nihal ve onlar da hatırımı kırmayarak kalıyorlardı evimde. Benim bu filmdeki rolüm kafamı sallayıp "Ne yersiniz, ne içersiniz?" demekten ibaretti.

Tatilin beşinci günü, herkes uyurken, Deniz'le ikimiz, mutfakta bir köşeye oturduk. Oğlum işgalden kurtardığı bir torba oyuncağı kahraman edasıyla bana uzatıp saklamamı istediğinde kararımı verdim:

"Deniz, tatilin bir kısmını da babanla geçirmek ister misin?"

Oğlumun gözleri parladı,

"Gerçekten gidebilir miyim anne? Çok sıkıldım. Ama sen ne olacaksın?"

"Beni düşünme sen, kaç kurtar kendini."

Babasını aradım.

"Mustafa, Deniz'in tatilin geri kalan kısmını seninle geçirmesini ister misin?"

"Bir dakika," dedi Mustafa.

Biriyle fısıldaştığını duydum. Sonra da

"Tabii Ayşegül, çok seviniriz," dedi.

"Siz kiminle beraber sevineceksiniz ki?" diyecekken kafama dank etti. Elbette Mustafa bu bayramı evde akrabalarını ağırlayarak geçirmiyordu, Nurten'le beraberdi.

Kendi ayağımla tuzağa düştüm böylece. Oğlum babasına gideceği için bu kadar sevinçliyken "vazgeçtim, göndermiyorum" diyemem. Hem ne hakkım var, oğlumu bayram günü babasından ayrı bırakmaya? Ayrıca eski kocama "yanındakini getirme" de diyemem. Ona olan bütün yapmayacaksın haklarımı boşanarak kaybettim.

Peki ne olacak şimdi? Benim evime Mustafa Nurten'le beraber mi gelecek? Eve girerler mi? Girerlerse onlara bir şey ikram etmeli miyim? Ya buraya geldiklerinde akraba ordumla karşılaşırlarsa? Mustafa'yı elbette hepsi tanıyor, severlerdi de önceden. Ama Nurten için onlara ne diyeceğim? Eski kocamın yeni kız arkadaşı mı?

Ne yani, şimdi Mustafa, Nurten, ben hep beraber akraba mahkeme heyetinde görücüye mi çıkacağız?

Ah Mustafa bana bu çileleri çektiriyorsun ya! Ne diyeyim, senin akrabaların sana daha beterini yapıyordur inşallah.

"*Aman be kızım, ne üzülüyorsun ki? Kaç gündür sen uğraşıyorsun akrabalarınla, biraz da Mustafa uğraşsın,*" dedi iç sesim "*Eski akrabalarıyla,*" diye ekledi, pis bir gülümseme oturtarak dudaklarıma.

Dikleştirdim omuzlarımı. Evet, eski akrabalar tabii. Mustafa'ya ilenmek istiyordunuz değil mi? Buyurun kuş avucunuzda, hem de yanında fazladan bir piliçle, verin hadi cezalarını işte.

İçimde yepyeni bir enerjiyle koşturmaya başladım. Evi toparladım, Mustafa'nın en sevdiği keki hazırlayıp fırına attım. O pişerken banyoya daldım, tuvalete girmek için kapıyı yumruklayan kuzen çocuklarına aldırmadan banyo yaptım. Kimseye bir şey söylemeden kuaföre gittim, saçlarımı yaptırdım. Manikür, pedikür derken aynada kendime baktığımda "*İşte bu kadar,*" dediğini duydum iç sesimin. Bazen çok seviyorum onu.

Eve geri döndüğümde kahvaltı masası hazırdı. Oturdum

ve çok doğal bir şeyden söz ediyormuşçasına,

"Babası gelip Deniz'i alacak birazdan" dedim.

Masada bir sessizlik oldu. İstifimi bozmayıp ekmeğimi kalın bir yağ tabakasıyla kaplayarak ekledim:

"Mustafa yanında Nurten'i de getirecek, tanışmış olursunuz. Merak ediyordunuz ya kızı."

Nihal ve diğer iki kuzenim dört günden beri Nurten diye diye hasta etmişlerdi beni. Ağzımdan laf alabilmek için Nurten hakkında alıp tutuyorlardı. Yok efendim Nurten denen o aşüfte büyü yaptırmıştır da, yok efendim yatakta kim bilir ne numaralar yapmıştır da, zaten o Mustafa'da biraz vicdan olsaymış gül gibi karısını bu hallere koymazmış da... Boşanmayı benim istediğimi, Mustafa'ya bir kırgınlığım olmadığını söylesem de, hayatımdan memnun olduğumu tekrarlayıp dursam da, bildiklerini okuyup başımın etini yiyorlardı. Buyursunlar bakalım, eski eniştelerine söylesinler söyleyeceklerini. Diyebiliyorlarsa, Nurten'e de yüzüne karşı aşüfte desinler.

Büyük bir keyifle kahvaltımı bitirdim. Manikürümü bahane ederek Nihal'i soktum mutfağa, kocasına da çocukları alıp biraz gezdirmesini söyledim. Enişte kopmasına kesin gözüyle baktığı bir kavgaya bulaşmamak için evden kaçmaya can atıyordu zaten, aldı çocukları gitti. Halam, kocası ve diğer iki kuzenim de hava almak bahanesiyle onların peşine takıldı. Ben salona oturdum, bir sigara yaktım ve Mustafa'yı ama daha çok da Nurten'i bekledim.

Nurten'i uzaktan tanırdım. Kocamın müşterilerinden biriydi. Bir butiği vardı Nişantaşı'nda. Bir-iki kez alışverişe de gitmiştik Mustafa'yla beraber. Hoş bir kızdı, sıcak, canayakın. Akıllı espriler patlatırdı. Bir ara arkadaş olmayı istediğimi anımsıyorum onunla. Ama evliliğimin çalkantılı, benim de bunalımlı olduğum dönemlere denk geldiğinden bir türlü fırsat bulup da yakınlaşamamıştık. İyi ki de yakınlaşamamışız zaten, arkadaşım tarafından da aldatılmak

yalnızca kocam tarafından aldatılmaktan daha çok koyardı bana.

Herkese karşı Mustafa'nın beni aldatmadığını söylesem de, içimde bir yerlerde bir kırıklık var. Evet, boşanmak isteyen bendim. Kocama artık onu sevmediğimi söylediğim andan itibaren bitmişti bence evliliğimiz. Doğru. Ama yine de Mustafa'nın beni ben istediğim için bırakmasını tercih ederdim, bir başka kadın istediği için değil.

Mustafa bana gelip de "Sonunda istediğin oldu, boşanacağım senden," dediğinde ilk hissettiğim şeyin sevinç olduğunu ne kadar iyi anımsıyorsam, arkasından gelenin de kırgınlık olduğunu o kadar iyi anımsıyorum.

Sonuçta bu evliliğin bitmesini isteyen bendim ama bitiren o olmuştu. Akrabalarım bu nedenle haklıydı ve haksızdı. Mustafa ve ben bu nedenle haklıydık ve haksızdık. Oysa Nurten her şekilde haksızdı. Çünkü o, farkına bile varmadan son sebep olmuştu.

Sigaramı içip, bütün bunları düşünürken kapı çaldı. Deniz kapıya koştururken, içimdeki ses uyardı beni: "*Bi az daha düşünürsen ağlayacaksın. Kendini topla.*"

Kendimi toplayıp kapıya yöneldim. Böylece Mustafa'yla Nurten'e sırıtmak gayesiyle kendilerini sergileyen otuz iki dişim karşılarında annemle babamı buldu.

İşte asıl bayram şimdi başlıyor. Annemle babam birazdan karşılarında Mustafa'yı hele de yanında Nurten'le görecek olurlarsa... Off, annemin tansiyon ilacı umarım yanındadır ve umarım Mustafa babamın elini öpmeye kalkışmaz.

"Nereden çıktınız siz?"

"İstemiyorsan gidelim kızım," dedi babam.

Babam alıngandır. Ayakkabılarını çıkarmadan geri dönmeye niyetlenirken yatıştırdım onu. Kısık sesimle misafirlerimin canıma okuduğunu, sinirlerimin ondan bozuk olduğunu, aman ne iyi edip de geldikleri yalanını uydurdum.

Babam onlara surat asmadığıma ikna olup, hoş geldiniz demeye çıkan Nihal'e ters ters bakarken, ben de onlara Mustafa'yı nasıl anlatsam diye düşünüyordum. Neyse ki gerek kalmadı, tam onlar salona geçip oturmuşken, Mustafa'yla Nurten kapıyı çaldı.

Buraya gelirken sıkı bir kavga yaptıkları Mustafa'nın mutlu mutlu gülümsemesinden belli oluyordu. Tanımaz mıyım ben adamımı, ne zaman bir yere giderken kavga etsek, bozuntuya vermemek için işte bu "Çook mutluyuz biz" gülümsemesini takınırdı suratına. "Be herif, bu gülümseyişini normal zamanlarda da taksana o kahrolasıca suratına, o zaman belki de kavga etmeyiz," derdim ben de. "Sensin suratsız, hayır sensin" konulu geleneksel kavgamızı yapardık eve dönerken.

İçeri girdiler, Mustafa boşandıktan beş ay sonra ilk defa eski annesi ve babasıyla karşılaştı böylece. Yüzünde iyi avukatlara özgü bir ifade belirdi. Sanki her şey normalmiş gibi, uzun zamandır görmediği, özlediği insanlarla karşılaşmış gibi "Ooo!" nidasıyla salona daldı.

Kendimi geride tutup gülmemeye çalışarak babamla Mustafa'nın arasındaki el öpmece/öptürmemece oyununu izledim.

Mustafa, babamın eline hamle ederek,

"Vay vay vay, aman efendim kimleri görüyorum!"

Babam, elini kaçırarak,

"El öpenlerin çok olsun evladım, sağ ol, istemez."

Mustafa, babamın elini yakalayarak ve dişleri arasından fısıldayarak,

"Yapma babacığım bak çocuk var, üzülecek."

Babam, Mustafa'nın eline güya ikisinden başka kimsenin fark edemeyeceği bir tokat yapıştırarak,

"Eşek herif, uzatma işte! Sen çoluk çocuğunu ne zamandır düşünmeye başladın?"

Mustafa, yapışıp babamın elini öperek,

"Yapma baba, şimdi sırası değil. Sonra konuşuruz bunları."

Babam, elini kaptırmışlığın verdiği hırsla Mustafa'ya bir tekme sallayarak,

"Berhudar ol evladım."

Mustafa'nın el öpme işkencesi annemde devam etmedi yazık ki. Annem Osmanlı uyanıklığıyla kocasına toplum içinde nasıl davranılacağını göstermesi gereken zamanın tam da bu zaman olduğunu anlamıştı. Babamın kendisinden yüz bulursa Mustafa'ya iki tokat çakacağından korktuğu için verdi elini, kurtuldu.

Sıra Nurten'e geldi ama o ağzıyla kuş tutsa ev sahiplerinin gözüne giremeyeceğini bilecek kadar akıllıydı. Kimseye şirin gözükmeye çalışmadı. Uzaktan bir merhaba diyerek Deniz'e yapıştı, odasını görmek bahanesiyle ortadan toz oldu.

Biz salonda kaldık.

"Nasılsın?" dedim Mustafa'ya. "İyi görünüyorsun."

"Ya, ya, maşallah kilo almışsın," diye ekledi annem. Anladığım kadarıyla hesabımı sonra görmeye karar vermişti.

"Domuz gibi olmuş herifçioğlu," diye homurdandı babam. Hep beraber duymazdan geldik.

"İyiyim, sağ olun," dedi Mustafa. "Siz nasılsınız?"

İyi olduğumuzu söyledik, annem duramadı, ekledi:

"Ayşegül çok memnun hayatından, işi de çok güzel."

Babam ters ters baktı ona. Lahavle çekti.

"Kahve içersiniz değil mi?" diyerek ayaklandım.

"Sağol, hiç zahmet etme, acelemiz var hemen kalkacağız," dedi, Mustafa.

"A, olur mu canım? Bir kahve için" dedim.

Kimseden ses çıkmadı. Gergince Deniz'in hazırlanmasını bekledik.

Mustafa'nın en sevdiği kek hazırdı ama ikram edecek ce-

saretim kalmamıştı. Neyse ki Nurten'le Deniz çabucak geldiler. Deniz'in ufak çantası yanlarındaydı.

"Biz hazırız," dedi Deniz.

Mustafa fırladı hemen.

"Bize müsaade o zaman."

Gittiler.

Bir zamanlar bıktığın bir suratı özlemek garip iş. Hüzünlendiriyor da insanı. Burukluğum yüzüme yansımış olmalı ki, annemle babam bu karşılaşma hakkında tek kelime etmediler. Mustafa'ya yaptığım keki yedik. Havadan sudan konuştuk.

Bayramın geri kalan bölümünde de akrabalarımın ziyareti devam etti. "Yapmayın, suç Mustafa'da değil, ben ayrılmak istedim," yanıtımla püskürtülen beddualar okudular eski kocama. Bunun öcünü daha çok yiyip içerek, böylece benim daha fazla koşturmama neden olarak aldılar benden.

Akrabalarıma karşı tek zaferim bu oldu. Onlar benim böreklerimi, pastalarımı yediler ama ağzımdan bir tek yakınma sözcüğü duyamadılar işte.

29 Nisan
Yaşasın tatil bitti!

Yüce Tanrım kurtardı beni tatilden, tekrar işe gidiyorum. Dua mı edeyim, kırk fakir mi doyurayım?

Yataktan büyük bir sevinçle kalktım. İç sesim de benim kadar neşeli "*İşe gidiyoruz*," diye bağırıyordu. "*Bütün gün yemek yapmaktan ve bulaşık yıkamaktan, tüm sülalenden ve onların dostlarından, seni çok özlemiş olan arkadaşlarından, günde beş-altı kere kahve pişirip en az on beş kez çay demlemekten, sana acıyarak bakan gözlerden, sevgi gösterilerinden kurtuluyorsun.*"

Islık çalarak giyindim, sabah kahveme nanik yaptım. En az bir hafta kahve içmek istemiyorum.

Canım ofisim, güzel işim, suratsız iş arkadaşlarım, ukala müdürüm hepinizi öyle özledim ki! Sonunda kavuşuyorum size, şükürler olsun. Bir daha işe gitmekten yakınırsam da dünyanın bütün günleri bayram olsun bana. İşte topuklu ayakkabılarım, makyaj çantam, eteğim, ceketim, küpelerim. Uğruna altı günümü verdiğim cüzdanımdaki bankamatik haberin var mı? Bayram bitmiş, işe gidiyoruz. Dağlarınaa bahar gelmiş memleketiimiiinnn!

Dışarıda birden bire yüzüme çarpan hava şaşırttı beni. Ancak o zaman fark ettim ki, bir kez gittiğim kuaförü ve sayısız bakkal ziyaretini saymazsak dokuz gündür evden çıkmamışım. Dolmuş durağına gidene kadar bunu evirip çevirdim kafamda.

On sekiz yaşımdayken eve gitmemek için binbir takla atardım. Anneme telefon eder, ders çalışmak için arkadaşıma gideceğimden, okulda voleybol antrenmanı olduğuna kadar yalanlar sıralardım. Annem takımda olmadığımı yüzüme vurduğunda bir kız arkadaşımın adını yumurtlar, onu beklediğimi söylerdim. Dışarıda beni bekleyen cıvıl cıvıl bir dünya vardı ve ben o gencecik, hayata aç halimle at koştururdum sokaklarda. İstanbul benimdi. Her yeri ayrı çağırıyordu, görmediğim bir yeri kalırsa ayıp edecektim sanki ona. Evde oturmamı, ders çalışmamı söyleyen annemi anlayamazdım. Onun evde oturmayı neden sevdiğini de anlayamazdım. Dışarıda yapılacak birbirinden farklı binlerce şey dururken, evde hep aynı şeyleri yapmak olacak iş değildi bana göre. Oysa şimdi şu halime bak. Tam dokuz gün boyunca evimden çıkmadım ve bir zamanlar annemin neden yaptığını bir türlü anlayamadığım işleri yapıyorum. İşin tuhaf tarafı hâlâ da anlayamıyorum ne annemi ne de kendimi.

Dolmuşa bindim, arkama yaslanıp düşünmeye başladım:

Ne zamandır böyle yaşıyorum ben? Ne kadar oldu sokaklardan daha çok evimi sevmeye başlayalı? Bir dakika, ben evimi seviyor muyum? Sevdiğim için mi evdeyim hep, mecbur olduğum için mi? "*Hiçbiri değil, yaşlanıyorsun,*" dedi iç sesim. Hah! Bir sen eksiktin. Yaşlanmayı diline doladığına göre yine keyfimi kaçıracaksın. Toz ol!

Yaşlanmakla evde oturmak arasındaki neden sonuç ilişkileri üzerine kafa yorarken işyerime geldim. Günaydın günaydınlar, işe gelmek ne kötüler, asık suratlar, tatil yorgunluğundan muzdarip yorgun yüzler, çöküк gözaltlarıyla doluydu ofis. Kimse kimsenin yüzüne bakmak istemiyordu. Kimse işlere de bakmak istemiyordu. Aslında kimse burada olmak istemiyordu.

Ben hariç. Sabah evden kurtulmamın sevincini iç sesimin yaşlılık teorileri gölgeleyememişti. Yaşlanmak evde oturmayı sevmekse eğer, aslında ben hiç yaşlanmayacağım. Oturmak değil ki benim evde yaptığım, bir süre dinleniyorum. Dile kolay, sosyal yönüne kuvvetli demenin kesinlikle kâfi gelmeyeceği, sokak kedisi bir koca yüzünden on yıl neredeyse her allahın günü gezip tozdum. Hem de gitmek istemediğim yerlerde, beraber olmak istemediğim insanlarla... Şimdi evden dışarı çıkmayı canım istemiyorsa bunu bir hastanın nekâhat dönemine benzetmeliyim, sonu malum bir yaşlanmanın başlangıcına değil.

Nilgün suratsız insanların ortasına güneş ışığı gibi geldi. Benden başka herkes "Selam millet, beni çok özlediniz değil mi?"sine vampirler gibi gözlerini kısarak baktı.

"Yaa yaaa, öyle özledik öyle özledik ki sabahın köründe yollara düştük geldik bak senin için," dedi Funda.

"Tabii, tabii," dedi Ercan. "Emin ol burada oluşumuzun tatilin bitişiyle ilgisi yok. Seni özledik de geldik."

"Valla ben hepinizi özledim, buraya geleceğim günü iple çektim," dedim ben de.

"İşini sevdiğini bize söylemenin bir yararı yok Ayşegülcüm," dedi uyuz Ercan. "Bunu bize değil müdür beye söyleyeceksin. Maaş artırmak, terfi yükseltmek onun işi."

"İnanmayacaksın ama seni bile özledim. Benim gibi tatili canına yandığımın İstanbul'unda geçirip, binlerce akrabanı ağırlamak zorunda kalsaydın sen de yandım Allah diye diye tatilin bitmesini beklerdin, emin ol."

"İstanbul'a laf etme kızım. Ben de İstanbul'da kaldım ama hiç de ağlamıyorum senin gibi. Çok eğlendim."

"Hadi ya," dedi Nilgün. "Bütün gününü tıklım tıkış otobüslerde İstanbul turu yaparak geçirmeye çok eğlenmek mi diyorsun sen?"

Böylece her zamanki sabah muhabbeti başladı ofiste. Funda ballandıra ballandıra Malta gezisini anlattı, Ercan bire bin katarak İstanbul'u. Nilgün annesinin yaptığı börekleri, dolmaları anlattı, ben de kâbusumu. Eski kocamın müstakbel eşinin evime geldiğini, dayak falan yemeden de çıktığını duyunca pek şaşırdılar.

"Ben hayatta eve sokmazdım şekerim. Sen de amma geniş gönüllüsün," dedi Müge.

Nilgün:

"Buna iyi anne olmak diyorlar canım," diye yanıtladı Müge'yi. Bana da aferin çekti.

"Deniz'in yanında çok iyi davranmışsın."

Doğru. Deniz olmasa ne işim var benim Nurten'le, Mustafa'yla?

Müdür Bey'in gelişi birikmiş işleri hatırlattı bize. Homurdanarak gerçek hayata, bilgisayar ekranlarına, müşteri telefonlarına, raporlara döndük. Akşama doğru takvimden bir sonraki bayram tatilinin ne zaman olduğuna bakarken yakaladım kendimi.

Bir gelsin şu bayram, evden dışarı adımımı atarsam...

6 Mayıs
Ödevsiz faslından annelik talebi!

Dün gece Deniz'le kavga ettik. Korkunçtum. Oğluma çok kötü davrandın diyorum önce, sonra, hak ediyor sıpa, diyorum. Az bile yaptım.

Okulun kapanmasına bir aydan az kaldı, oğlum hâlâ ders çalışmıyor. Evimizde karne savaşları var.

Deniz zeki, yetenekli. Ben de onu çok seviyorum, lanet olasıca bir kâğıt parçasındaki üç beş rakam yüzünden birbirimize girmemize dayanamıyorum ama sonuçta annesiyim onun, doğru dürüst eğitim almasını sağlamak da benim görevim.

Bu görevden hayatta hiçbir şeyden nefret etmediğim kadar çok nefret ediyorum.

Deniz'in karnesi ilk dönem spor toto kuponu gibiydi: Matematikle başlayıp resim dersini de kapsayan, hem akla hem zevke nanik çeken dört adet 1. Karne "Senin şu dünya harikası saydığın oğlun var ya, aslında çöpe atılmayı hak ediyor," diyordu bana.

Hadi matematiğinin zayıf olmasını anlarım, sayılarla başı hiç hoş olmadı Deniz'in. Ama çizimi bunca güzelken resimden de 1 almak neyin nesi? Sırf ödev yapmayı sevmediği için daha ilkokul üçüncü sınıfta başarısız olacak böyle giderse.

Sonunda pes ettim ve zavallı bütçemin canına okuyacak bir öğretmen buldum. Ben de işi sıkı tuttum, tepesine oturup çalışmasını sağladım. Notları yükselmeye başladı. Fakat bu kez iyice çekilmez oldu. Yazı yazmaktan ellerinin acıdığını, benim zalim bir anne olduğumu söyleyip durdu. İkide bir oflayıp pofluyor, bir satırı yarım saatte yazıyor, bir de bana kızıyordu. Sanki o 1'leri ben aldım.

Her kavgamızda benzer cümleler kullanıyoruz, neredeyse artık ezberlenmiş tavla kapılarına benziyor onunla tartışmak:

"Bana bak, sınıfta kalacaksın, ders çalış!"

"Artık sizin zamanınızda olduğu gibi sınıfta kalmak yok bir kere!"

"Ukalalık etme bana. Hem önemli olan sınıf geçmek değil zaten, birşeyler öğrenmek. Okula da bu yüzden gidiyorsun."

"Ben orada anlatılanları zaten biliyorum ki."

"Yok ya! Söyle bakalım Peru nerenin başkenti?"

"Nijerya'nın."

"Deniz, seni fena yaparım bak. Peru bir kent değil, ülke, hem de Amerika'da. Nijerya nerede peki?"

"O da Amerika'da."

"Afrika'da!"

"Yok canım, orda mıymış? Ne zaman gitmiş?"

"Aman çok komik! Deniz'cim ne olacak senin bu halin? Bak bu kadar aklınla cahil büyüyeceksin."

"Anne neden önemli ki oranın buranın başkenti ya? Ne işime yarayacak?"

"Peki o bilgisayar oyunları ne işe yarayacak?"

"Öyle deme, konsantrem gelişiyor."

"Deniz, bak fena oluyorum, konsantre diye bir laf da yok evladım. Sen meyve suyu musun konsantre olacak? Konsantrasyon o!"

"Ben de biliyorum, kısaltılmışını kullandım."

"Her lafa verecek cevabın var değil mi? Madem öyle ne demeye okulda da kullanmıyorsun o konsantreni?"

"Bu okulu sevmedim."

"Yemezler! Önceki okulunu da sevmiyordun sen. Bana duygu sömürüsü yapma."

Bu kavgayı öyle çok tekrarladık ki Deniz'le, birbirimizin hamlelerini ezberledik. Deniz sesini azaltarak söylenmeye devam ediyor ben de onu duymazdan gelip, ödevler bitene dek yanında oturuyordum.

Ama dün akşam yorgundum, söylenmelerini kaldıramadım. Onunla uğraşmak istemediğimi, odasına gidip kendi

başına çalışmasını, o ödevler bitmeden de uyuyamayacağını söyledim. Söylemez olaydım. Odasına girip her tarafı boyamış. Evet efendim! Bebekken bile böyle bir şey yapmayan çocuk, ders çalışmamak için duvar boyamaya başladı, bir de utanmadan "Kalem patladı," dedi. Geçen hafta da patlamıştı o kalem. O zaman yemiş, hatta "İyi ki gözüne gelmemiş," demiştim. Ama dün de duvarda, kapıda, yatak örtüsünde, okul defterlerinde, her yerde ama her yerde yeni patlamış kalem lekeleri görüp, oğlum da bunları bana geçen haftanın kalem lekeleri diye yutturmaya kalkışınca dayanamadım.

Ne biçim kalem bu her hafta patlıyor? Oğlum ne zamandan beri beni üzümlü kek kılığında görmeye başladı?

Film koptu ve birbirimize girdik. Doğrusu ben girdim artık o kızgınlıkla nereye girdiysem. Defterlerin üstünde tepindim, duvarları yumrukladım, kafa attım, zıp zıp zıpladım, ciyak ciyak bağırdım. Aklıma gerisi gelmiyor ama bütün bunları yapmayı bitirdiğimde kendimi çok iyi hissediyordum. Yüzümdeki sırıtmayı bastırdım ve yarın ben gelene kadar odasını iyice temizlemesini söyledim. Suratıma en sert ifademi takınıp Deniz'i banyoya gönderdim. Üstü başı da leke içindeydi çünkü.

Yine de sabah gözlerinden uyku akarak servise bindiğini görünce içim sızladı. Bir de nasıl bağırdığımı düşününce Deniz'in eve döneceği saati iple çektim. Tam 13.25'te şimdi kapıdan girmiştir diyerek evi aradım.

Hayır, iç sesimin iddia ettiği gibi özür dilemek için değil. Vicdan azabı da çeksem kendime verdiğim sözü tutacağım. Yok öyle bir parlayıp sonra da yelkenleri suya indirivermek. O dersler çalışılacak! O sınıf geçilecek! Bana kendimi kötü hissettiremeyecek oğlum. Bu yaptıklarının asıl sebebinin boşanmamız olduğu düşüncesinin aklımda yer etmesine izin vermeyeceğim. Bunu düşünüp duvarları boyamasına göz yumarsam başa çıkamam bir daha. Bir boşanan onun anne-

siyle babası mı var? Hem ne yani, bilgisayarda oyun oynarken bunalıma girmiyor da ders çalışırken neden giriyor? Yemeyeceğim bu numaralarını. Ayrıca beni kandırmasını da unutmayacağım. Telefonda dün gece olan biten her şey konusunda çok ciddi olduğumu söyleyeceğim. Ben gelene kadar odasını temizleyecek. Hafta sonu odasının duvarlarını da ona temizleteceğim. Yeter ki telefonu açsın artık.

Yok. Açmıyor telefonu. Bu saatte gelmesi lazımdı oysa eve. Hay Allah! Nerede bu çocuk?

Oğlum evde yok! Kaçırdılar evladımı ya da o evden kaçtı. Servis şoförünün telefonu da yanımda değil. Ne yapsam şimdi?

Ya bir daha hiç geri gelmezse? Ya bir köşeye çekip oğlumu öldürürlerse? Ah Ayşegül yaptın yapacağını. Kaçar tabii, dünkü halimi gören herkes kaçardı benden. Neden o kadar bağırdım güzel oğluma? Ne olmuş yani, üç duvar ondan daha mı kıymetli? Hemen izin alayım, karakola gideyim. Yok önce babasını arayayım. Benim güzel oğlum, bitanem eğer başına bir şey gelmeden sağ salim kavuşursam bir daha asla bağırmayacağım, asla kötü davranmayacağım sana. Okulun da canı cehenneme, duvarların da. Zaten o dersleri yapmak isteyen çocuğun aklına şaşarım. Oyun oynamak dururken ders çalışılmaz elbette, sen haklısın. Gel bak yanıma istediğin bütün bilgisayar oyunlarını alacağım.

"Meraklanma, gelir. Koskoca çocuk o, bir şey olmaz."

Mustafa ben delirmek üzereyken rahat rahat bunları söylüyor.

"İyi ki seni boşamışım," deyip kapadım telefonu. Cep telefonumu çaldırmaya başladı, onu da kapadım. İçim yanıyor, bir de onunla kavga edecek halim yok.

Nilgün beni sakinleştirmeye çalışarak,

"Okulu arasana" dedi.

Okulun telefonu uzun uzun çaldırdım, kimse açmadı.

"Belki de kapıda kalmıştır. Komşuya sor bir de."

Telefonunu bilmiyorum ki o Carrie'nin.

"Ben eve gidip bakayım" dedim Nilgün'e. "Sen biraz idare et. Hemen gelirim."

Aklımda Deniz'in banyoda ayağı kayıp düşmüş, mutfakta bileğini kesmiş, eve giren bir hırsız tarafından öldürülmüş, daha bin türlü hali varken telaşla merdivenleri çıktım. Evi köşe bucak aradım, yok. Komşunun kapısını çaldım, o da evde yok.

Nerede bu çocuk? Anneannesine mi gitti acaba? Olmaz öyle şey, annem bana mutlaka haber verirdi. O zaman...

Allahım! Ne yapacağım ben?

Son bir umutla okula gittim. Anne dırdırından kaçıp tiner çekmeye başlayan sokak çocukları, organ kaçakçıları, morglar geliyordu gözümün önüne. İç sesim ciyak ciyak bağırıyordu: *Ayşegül, ne yaptın sen!*

Okula kendimi zor attım. Telaşla kapıdan girerken girişte duran çocuklardan biri,

"Anne!" dedi.

Sarıldım oğlumun boynuna sıkı sıkı.

"Deniz, canım!"

Hani bozuntuya vermeyecektim? Hani özür dilemeyecektim? Hepsi uçtu gitti aklımdan. Bir çırpıda onu ne kadar sevdiğimi, odasının duvarlarını boyamak istiyorsa canının sağ olmasını, isterse salonu da boyayabileceğini, derslere çalışmak istemiyorsa çalışmamasını, hayattaki en değerli şeyim olduğunu, n'olur beni terk etmemesini söyledim.

Deniz kıpkırmızı bir suratla elimden kurtuldu.

"Yapma anne ya! Arkadaşlarım bakıyor."

Kendime çeki düzen verip işaret ettiği yere baktım. Dört erkek çocuk sırıtarak bizi izliyordu. Deniz'den uzaklaştım biraz.

"Oğlum çok merak ettim seni. Ne işin var bu saatte okulda?"

"Nöbetçiyim bugün. Dün söyleyecektim ama..."

Tabii ki söyleyememiş, dünkü hengamede aklından çıkmış. Meğer okulda nöbetçilik diye bir görev varmış. Giren çıkana göz kulak oluyorlarmış.

Attıkları badigard havalarına bakılırsa çocuklar bu işi bayağı ciddiye alıyor. Bana kalsa müdüre çıkıp küçücük çocukları kapıda bekletmenin hangi mantığa sığdığını sorardım ama Deniz'in burada olmamdan hoşlanmadığı belliydi.

Deniz'i daha fazla utandırmadan işyerime döndüm. Akşam evde yeniden buluştuğumuzda da hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Baktım, Deniz bana küs falan değil. Dün gece olanlar yüzünden küs değil en azından.

Fakat arkadaşlarının yanında nasıl davranmam gerektiğine dair bol bol söylev dinledim. O da beni çok seviyormuş ama okula geldiğimde boynuna öyle sarılmamalıymışım. Arkadaşları onu çocuk mu sansaymış yani? Zaten yeni yeni alışıyormuş okula.

Oğlum evden kaçmamış, sokaklara düşmemiş ya. Ne söylerse, evet.

"Anne?"

"Efendim canım?"

"Ben bugün okulda nöbetçiydim ya..."

"Eee?"

"Çok yoruldum. Ödevlerimi yapmasam olmaz mı?"

Bu anneliğin ödevsizinden yok mu? Bana ondan verin, ne olur!

16 Mayıs
Kriz var! Kriz var!

Pencereden güneşin doğuşunu izliyorum. Boynumda berbat bir ağrı var. Gecenin dördünde birdenbire uyandım, bir daha da uyuyamadım.

Dün akşam televizyonda "Beyimi işten çıkardılar. Dört çocuğum var. Ekmek alamıyoruz artık, makarna yiyoruz," diye ağlıyordu bir kadın. Sinirim bozuldu, kapadım televizyonu. Televizyonu kapamakla hayatı da kapadığını zanneden aptal duyarlılığıma kızdım.

Evliyken de böyle haberleri gördüğümde çok üzülür, "Patron da haklı ama" diyen Mustafa'yla kavga ederdim. Fakat bu kavga çok geçmeden "Beni anlamıyorsun"a dönüşür, ekmek yerine makarna yiyen kadının acısı güme giderdi.

Bunu yapamam artık. Ne üzülmekle yetinecek halim, ne de kavga edecek kocam var. Çünkü istesem de istemesem de bir işim var. Beğensem de beğenmesem de bu işte kalmak zorundayım. Hayatı ne pencere önünden ne de televizyondan izleme lüksüne sahibim.

Dün işyerinde herkes ekonomik krizden, küçülme politikasından, işten çıkarmalardan söz ediyordu. Ne olur ne olmaz diyerek baktığım insan kaynakları eklerinde de lanetli başlıklar: "Dengeli küçülme stratejileri", "İşten eleman çıkarırken nelere dikkat etmelisiniz?"

Tüm bunlar bir şarkıya dönüşüyor aklımda. Müdür, iş arkadaşlarım ve gazeteler koro halinde söylüyor: "Bas bas tekmeyi bu kızaa, en son onu işe aldık nasılsa..."

Nilgün nerede?

İşyerindeyim. Saat 11 ama Nilgün hâlâ gelmedi. Neden geç kaldı ki bu kız? Aramadı da. Oysa geciktiği günler mutlaka telefon edip idare etmemi ister. Sekretere sorayım diyeceğim ama ya kimseye haber vermemi istemiyorsa? Açığını çıkarmayayım ortaya, not bırakmış olsa bu saate kadar iletirlerdi zaten.

Kimse de gelip sormuyor Nilgün'ü. Bir gariplik var bu işte.

Dur bakayım, sakın o dünkü işten çıkarma, küçülme lafları Nilgün'ün başına patlamış olmasın?

Tabii ya. Bu sessizlik, hiçbir şey yokmuş gibi davranma halleri başka nasıl açıklanabilir ki? Başka zaman olsa on kişi sorardı. Yazık yahu çıkardılar kızı işten.

Dur bakalım Ayşegül, niye üzülüyorsun ki? Bu birimde zaten iki kişi çalışıyorsunuz. Nilgün'ün atılması, senin işe devam edeceğin anlamına gelir. Üstelik şu kriz belasını atlatınca Nilgün'ün pozisyonuna terfi edersin. Senden iyisini mi bulacaklar? Zaten o da savruğun teki. Bütün işleri sana yaptırıp iki kat maaşı cebe indiriyor. Sen atmadın ya bu kızı işten, atan kimse o üzülsün.

Utan kendinden iç sesim. Nilgün ne kadar iyi davrandı bana.

Kim söyledi acaba işten çıkarıldığını? Dün akşam ben giderken o müdürün odasındaydı. O zaman söylemiş olmalı müdür. Nilgün ne yaptı ki bunu duyunca?

"Benim bildiğim Nilgünse eğer," diye başlayıp hemen senaryoyu yazıyorum: Umursamaz bir tavırla bir sigara yakıyor. Hatta bir tane de onu işten atmak zorunda kaldığı için karşısında ezilip büzülen müdüre veriyor, içmediğini bile bile. Teselli ediyor adamı:

"Üzülmeyin, başka bir iş bulurum."

Her zamanki patavatsızlığıyla ekliyor.

"Sizin için de bakınayım mı etrafa? Ne olur ne olmaz."

Birşeyler öğrenmek umuduyla müdürün odasına gittim. O da yok.

İster misin onu da atsınlar işten?

Yok canım, daha ona vakit vardır. Birdenbire iki kişiyi gözden çıkaramazlar.

"*Demek ki artık Nilgün yok. Eh, yakında şef olursun işte,*" diyordu iç sesim. Masamı düzenlememi, elimdeki işleri bitirip bitirip olur olmaz sebeplerle genel müdüre göster-

memi öneriyor, somurtmayı bırakıp gülümsemem için zorluyordu.

"*Birazcık. Tam dozunda ama,*" diyordu. "*Bir şefe, bir müdüre hatta bir genel müdüre yakışır uygunlukta. Ölçülü, canlı, ama sınırları da koyan bir tebessüm bulmalısın kendine. Yeni bir-iki tayyör al ayrıca. Biraz mini bir etek de fena olmaz hani. Yürü kızım Ayşegül! Kim tutar bundan böyle seni?*"

Ben müdür falan olamam!

Ne zaman tuvalete gitsem, iç sesimin "dengeli gülümseyiş" dediği şeyi aynada denerken yakaladım kendimi. Utançla geri döndüğümde Nilgün'ün masası üzgün üzgün bana baktı. Beş altı kez aradım, telefonlara da yanıt vermiyor. Vermez tabii, nasıl üzgündür kimbilir.

"Açlıktan ölsem de arkadaşımın işten atılmasına sevinemem ben," dedim içimdeki sese. "Daha oturduğu yer soğumadan koltuğuna göz dikemem. Başlarım yoksulluğuna da, geçim sıkıntısına da."

İş çıkışında elimde bir demet çiçekle Nilgün'e gittim. Düşündüğüm şeyleri itiraf edip özür dileyeceğim. Eğer işe dönmesini sağlayacaksa istifa edeceğimi söyleyeceğim. O benim arkadaşım.

"İstersen hemen istifa ederim," dedim kapıyı açan Nilgün'e.

Çiçekleri uzatmış, başımı öne eğmiştim. Bu yüzden "Ayşegül Hanım?" diyen sesi duyduğumda az kalsın merdivenlerden yuvarlanıyordum. Bu ses Nilgün'ün olamayacak kadar kalındı ve inanılmaz bir şekilde müdürün sesine benziyordu. Başımı kaldırınca benzerliğin normal olduğunu çünkü karşımda bizzat müdürün durduğunu gördüm.

"Siz de mi işten atıldınız yoksa?" diyecekken çenemi kapatmayı becerdim neyse ki.

Tabii ki ne Nilgün ne de müdür işten atılmıştı. Olan biten, şehir dışına yapılan ve Nilgün'ün geçen hafta söylediği halde benim unuttuğum bir iş gezisinden ibaretti. Yolculuktan dönerken öğle yemeğinde yediği bir şey dokunmuş Nilgün'e, hastaneye zor yetişmişler. Besin zehirlenmesi, mide yıkanması ve içeride soluk benziyle yatan bir Nilgün.

Hiç bozuntuya vermeden koşturdum.

"Canım benim ne oldu sana?"

Müdürü evine gönderdim. Anneme telefon ettim, babamla birlikte Deniz'in yanına, bizim eve gittiler.

Bu gece burada kalıyorum. Nilgün'ün İstanbul'da kimi kimsesi yok. Hastayken yalnız bırakamam onu. Yerine geçme planları yaptığımı elbette itiraf etmedim. İşten atılmayı istemediği sürece kimin şefine böyle bir şeyi itiraf etme lüksü olabilir ki?

17 Mayıs
Cennetten yol aç bana börekler açayım sana

Sabah uyandığımda nerede olduğumu bilemedim önce. Yabancı bir yatak, yabancı bir ev, yabancı kokular. Sonra anımsadım, Nilgün'ün evindeydim.

Gürültünün eksik olmadığı bir evde uyanmaya alışık kulaklarım neredeyse rahatsız oldu. Her köşeden huzur fışkırıyor. Ortalık derli toplu, bir çocuğa ait hiçbir şey yok. Oyuncaklar var bir köşede ama asla bir çocuğun oyun arkadaşı olmamışlar.

Tek başına yaşayan bir kadına ait olduğu her yerinden belli olan bir ev bu. Duvarlar "Gencim," diye bağırıyor. Kitaplık "Kültürlüyüm," diye kibirleniyor. Son model müzik seti, her yanı kaplayan cd, plak, kaset koleksiyonu "Zevkliyim, hayran kalın bana," diye yayılıyor. Her şey kullanıma hazır bekliyor bu evde. Köşedeki bilgisayar asla başkası ta-

rafından kurcalanmayacağından emin, sere serpe kaplamış bir köşeyi. Cam süsler devrilmeyeceklerini bilerek açık vitrinde sergiliyor güzelliklerini. Bir sürü erkek resmi serpiştirilmiş aralarına. Burada yaşayan kadın belli ki kimseye eski sevgilerin hesabını vermek zorunda değil.

Bu evde kimse çalar saatin ziliyle yerinden zıplayıp yüzünü yıkamadan oğluna kahvaltı hazırlamak zorunda değildir. Ortaya saçılmış oyuncakların, kitap ya da kasetlerin hatta yerde ne işi olduğunu çözemediğin bir bıçağın üzerine basma tehliken yoktur. Lego parçaları yastığının altına kaçmaz. Ekmek kırıntıları halının altına, tabaklar perdelerin arkasına saklanmaz. Sabah kahveni buz gibi havada pencereden sarkıp servis yolu gözlerken değil, masada sıcacık sabahlığına bürünmüş, gazeteleri okurken içersin. Gazetelere göz atarken pencereden dışarı baktığında ağaçları ve gökyüzünü görürsün, ne yapıp edip servisi kaçıran ve "Anne bugün okula gitmesem," diyen oğlunu değil.

Bulaşıkların sen yokken kendi kendilerine birikmez bu evde. Güvenle bulaşık makinesine yerleştirirsin en sevdiğin fincanını ve o fincanın parçalarını akşam eve geldiğinde çöp kutusunda bulabileceğini aklına bile getirmezsin. Kapını çekip çıktığında nasıl bıraktıysan bu evi, akşam geldiğinde de öyle bulursun. Çünkü evin de zamanın da yalnızca sana aittir. Yorgunken ortalığı toplamak, ayakların sızlarken yemek yapmak, tek ses duymak bile istemezken Fırat'ın kolunu ısırıp, Berfu'nun da düğmesini kopardığı oğlunu dinleyip, teselli etmek zorunda değilsindir.

Burası evlenmek yerine çalışmayı seçmiş, hayatın güzelliklerinin tadını çıkaran, kendinden başka kimseye karşı sorumlu olmayan, genç, akıllı, güzel bir kadının evi ve bu kadın besin zehirlenmesi nedeniyle bitkin yatıyor.

O besin her neyse kızıyorum ona: "Az zehirli olmak zorunda mıydın?"

Evet, kıskanç olabilirim. Kabul ediyorum, çok çok çok kıskanç da olabilirim. Ama hayatta da adalet diye bir şey olmalı değil mi? Burada biraz daha kalacak olursam, onun harika hayatına sahip olabilmek için Nilgün'ü zehirleyebilirim.

"Ayşegül, neden hiçbir şey yemiyorsun?"

Nilgün oldukça toparladı kendini, birşeyler yiyebilecek hale geldi. Sorusu da aklıma kurdun yanıtını getirdi: Seni daha iyi yiyebilmek için!

"Pek aç değilim Nilgüncüm," dedim. "Deniz'i düşünüyordum."

Yanlış anladı.

"Ah canım, benim yüzümden oğlundan ayrı kaldın. Nasıl ödeyeceğim bu iyiliklerini?"

Bir yolu var aslında. Hayatını benimkiyle değiştirebilir misin?

"Yok canım, ne önemi var? Kim olsa yapardı."

"Yok, yok, hadi sen eve git artık, merak etmişsindir Deniz'i. Ben nasılsa iyileştim."

Sen git Nilgün benim evime, ne olur. Sen git. Gel part-time yaşayalım şu hayatı. Benim hayatım tek kişi için fazla ağır. İki kişi ancak kaldırır. Bir güzellik yap bana. Börekler açayım sana.

Gecikmiş yanıtımı beklerken aklına "harika" bir fikir geldi Nilgün'ün. Annemlere telefon edecekmişim, okul dönüşü buraya getireceklermiş Deniz'i. Hem yarın cumartesiymiş, Deniz'in okulu yokmuş. Nilgün de benim için müdürden izin alırmış, yarın işe gitmeyip onda kalırmışız.

Buraya mı gelecek Deniz? Bu, camcı dükkanına sarhoş bir tayı sokmaya benzer yahu!

Öyle yalvardı ki, sen kaşındın deyip annemi aradım.

Nilgün hastalığını falan unutmuş, oğlumu fethetmeye hazırlanıyor şimdi. Silahlarını ortaya dizmiş tek tek gösteriyor bana.

"Sence bu tavşanı mı sever mi? Şu tepedeki treni de indi-

relim mi aşağıya? Ne tür müzik seviyor? Börek yapayım ona. Yok pasta yapayım. Hem börek hem pasta yapayım. Bilgisayar oyunlarıma bayılacak. Ah Ayşegül, ne şanslısın, harika bir oğlun var. İnsan hayattan başka ne ister?"

Dehşetle izliyorum olan biteni. Bu ev de yavaş yavaş benim evime benziyor.

Akşama doğru ev, Deniz'in evi oluveriyor. Pizza kutusu yerde duruyor, pasta tabaklarıyla yan yana. Tavşanın bacağı kopuk. Tren raylarda pek düzgün gitmiyor artık. Koltuktaki büyük leke kahve de olabilir kola da. Ne benim ne de Nilgün'ün umurunda ortalığın hali. Oğlum yüzü gözü yıkanmış, dedesinin elinden tutmuş geldiğinde "Annecim seni çok özledim," diyerek öyle bir boynuma sarıldı ki unuttum her şeyi.

Terbiyeli terbiyeli "Geçmiş olsun," dedi Nilgün'e. Bir demet çiçek almış. Hasta ziyaretine geldiğinin de farkında, delikanlı oğlum benim.

Varsın temiz olsun, derli toplu olsun, güzel olsun, bu ev oğlum gelmeden önce yaşamıyordu ki. Oturma odasından güneşin batışını izliyorum şimdi. Gökyüzü ne güzel. İnsanlar ne iyi. Her cennetin bir elma ağacı var ya hani, benim elma ağacım Deniz. Hayata dair her şeyi ondan öğreniyorum.

28 Mayıs
Zaman içine sığamadığımız bir şeydir

Tatil sezonu başlayacak yakında. Yılın son işlerini yapıyoruz artık. Öyle dedi Müdür.

"Haziran'a kadar ne yaptıysak kâr. Sonra ölü sezon başlayacak, sıkın dişinizi."

Ne gelmez ölü sezonmuş bu. Şirket de krizden çıkmanın yollarını yeni pazarlar açmakta buldu, Nilgün bir gün Adana'da, bir gün Konya'da. Geçen hafta sadece bir gün uğradı

büroya. Onun işleri de benim üzerime kaldı. Hesap, kitap, rapor, sipariş canıma okundu iyiden iyiye.

Akşamları eve geç gidiyorum artık. Deniz salonda uyuyakalıyor. Bir yatağına yatırırken görüyorum çocuğu, bir de sabah "Hadi uyan servis geliyor!"la "Aman beslenmeni unutma!" arasındaki kırkbeş dakikada. Şu ara onunla daha çok ilgilenmem gerekiyor oysa. Sınıfı geçip geçemeyeceğini son sınavları belirleyecek.

En az sahip olduğum şey zaman. Evde kalmaya, iş yapmaya, oğlumu öpmeye, müzik dinlemeye, kitap okumaya, yemek yapmaya... hiçbir şeye zamanım yok. Tamam ben çalışmak istiyordum. Başka türlü yaşamak istiyordum. Ama böylesi de değil. Yaşamımı sürdürecek kadar para kazanabileceğim bir iş istemiştim ben. Hem üç kuruş maaş kazanıp hem de bu kadar çok çalışacağımı düşünmemiştim.

Az çalışıp çok kazanacağım bir iş istiyorum.

Bu işten ayrılsam nasıl bir istifa mektubu yazardım acaba?

"Çok değerli ve saygıdeğer müdürüm;

Sizinle çalışmak bir zevkti. Ancak kişisel sorunlarım yüzünden bu zevki daha fazla sürdürmeyeceğimi bildirmekten büyük üzüntü duyarak, istifamın kabulünü arz ederim.

Saygılarımla.

Ayrılsa da kendisine güvenebileceğiniz elemanınız Ayşegül.

Not: Bu dilekçeyi çok ciddi bir şekilde ele alıp gitmeme izin vermeyeceğinizi biliyorum. Israr edin bence. Belki gitmem."

Ya da şöyle:

"Sevgili müdürüm;

İstifa ediyorum. Ama aslında bunu istemiyorum biliyor musunuz? Sizi yarı yolda bırakmak, güveninizi boşa çıkarmak aklımın ucundan geçmez. Ancak oğluma zaman ayırmak istiyorum. Birinin onunla ilgilenmesi gerek değil mi? Yarım gün çalışsam da aynı maaşı alsam ne kadar mutlu olurum bir bilseniz.

Arz ederim.

Sevgilerimle"

Öğlene kadar soluk almadan çalıştım. Nilgün yine yok, iş çok. Mektuplar çoğalıyor.

"Değerli ve saygıdeğer büyüğüm;

İstifa meselesini bir kez daha düşündüm de... Bakın isterseniz şöyle yapalım. Oğlumu okul çıkışı yanımda getirmeme izin verin.

Olmaz mı? Peki o zaman maaşıma zam yapın da evi çekip çevirecek birini bulayım kendime. O da mı olmaz?

E, ama ben elimden geleni yapıyorum bakın. Siz de biraz şartları zorlasanız da ortada bir yerlerde anlaşsak?

Ne kadar uyumlu olduğumun bu satırlardan da anlaşılacağını ve istifamın geri çevrilip üstüne de bir güzellik yapılacağını ümit ederek istifamın kabulünü arz ederim.

Saygılarımla,

Sizi gerçekten çok seven Ayşegül"

"Sayın Müdür;

Bakın açık söylüyorum. Bu işe ihtiyacım var. Evden çalışsam performansım yükselir. Yükselmek ne kelime tavan yapar. Söz veriyor ve ekliyorum: İnsanlık öldü mü?

Şimdilik rica eder, biraz uyumlu olacağınıza güvenirsem bilahare arz ederim

Saygılarımla.

Siz beğenmezseniz başkalarının kapacağı eleman Ayşegül."

İnanamıyorum. O kadar çalıştım ve bir rapor daha istiyorlar benden. Bu gece yine fazla mesai yapmak zorundayım. Ama ben de yarın şöyle sağlam bir mektupla çekip gitmezsem buradan bana da Ayşegül demesinler. Öyle olmaz, böyle olur:

"Bana bak Müdür;

Kaç gün geçti ben şu işe başlayalı, bir kez olsun güler yüz mü gösterdin? Bir kez olsun "Ayşegül yahu, geç otur baka-

lım karşıma, seninle bir sigara tellendirelim" mi dedin? Evde olan biteni sordun mu? "Maaşını üç gün erken verelim, ihtiyacın vardır" dedin mi? Ne yaptın bana ha? Ne yaptın da hâlâ senin için çalışmamı bekliyorsun? Artı değerden haberim var çok şükür. Değil artımı, eksimi bile koklatmam artık sana.

Saygıymış. Havanı alırsın

Ayşegül"

İş bitti ama ben de bittim. Gece üçte eve zor attım kendimi. Deniz yine salonda uyuyakalmış. Şimdi bir kahve içip şu çocuğun ödevlerine bakayım desem zaman tazı hızıyla geçecek.

Zaman bana hiç uymuyor. İçine sığamadığım bir şey zaman. Hep dar geliyor. Az geliyor. Evdeyken hele.

Evet, evet, zamanımı çoğaltmanın tek yolu istifa etmek. Bu iş boyumu aşıyor. Alırım nafakamı otururum evimde. Yarın elimi işe hiç sürmeden bir istifa mektubu yazacağım.

"Sayın Müdürüm...

29 Mayıs
Hayat, yarın da şaşırt beni!

Sabaha karşı yorgun argın eve gelip bir de uykum var diye yatıp uyursam olacağı buydu tabii. İnsan dediğin ya saat 10'da vurur kafayı uyur ya da hiç uyumaz. Ben temel olan bu kuralı ihlal ettim ve şimdi oğlumu okula beni de işe yetiştirecek bir taksiye bilmemne kadar ödeme yapmakla cezamı çekeceğim. Saat 9. İşe geç kaldım.

İç sesim dizginleri eline almış, yapmam gerekenleri maddeler halinde sıralıyor.

1 Yüz yıkanmayacak. Kahve içilmeyecek. Surat asılmayacak. "Daha erken, beş dakika daha uyuyayım" telkinleri yapılmayacak.

2- Okula gitmeme planları yaparak yatağına sızmaya, öpücükler, sarılmalarla aklını çelmeye çalışan oğula yüz verilmeyecek. Sıcak kurabiyeler gibi mis kokan soluğuna, uykudan yeni kalkmış güzel yüzüne bakılmayacak.

Çok da özledim, ne zamandır koklaşamadık bitanemle. Şu surata şu güzelliğe bak, gel bir sarılayım sıcacık. Ooh! Hakikaten bugün o okulu ben işi assak da sarılıp yatsak böyle...

3- Hişt, kendine gel! Sıcak kurabiyenin sırası mı şimdi? Senin kahveye bile vaktin yok. Ayrıca sanma ki seni sevdiğinden giriyor koynuna, tek derdi okulu asmak. Sert ol. İttir yataktan hatta. Bir an önce giyin, çabuk. O da giyinsin.

Az buz da değil neredeyse bir saat gecikmişiz. Gerçekten gitmesek olmaz mı?

4- Olmaz. Zaten okulun son günleri. Kaybedecek tek bir günü yok. Gitsin okula, geç kâğıdı alsın. Senin de işin başından aşkın, dünkü raporu teslim etmedin daha.

Rapor. Kahretsin. Listeye devam öyleyse, nerde kalmıştık?

5- "Liste boş verilecek, bir an önce evden çıkılacak"ta kalmıştık. Çabuk ol.

İşe geç kalmış olabilirim ama koşa koşa girmedim kapıdan. Yüzümde de her geç kalan çalışanın bu günler için sakladığı, özür dileyen o gülümseyişin zerresi yoktu. Tersine, tatsız bir suratla geçip kuruldum koltuğuma. Kimseye günaydın demeden bir sigara yaktım.

İşe erken gelip "Ben olmasam mahvolursunuz" havalarına giren insanlardan nefret ediyorum. Ercan işe hep erken gelir mesela. Müdür geldiğinde harıl harıl çalışıyordur güya. Bir de kendi işlerini bırakıp, benim işlerimle uğraşır: "Çabuk ol, hadi, daha bitmedi mi?"

Bugün bitmedi mi diyemeyecek ama. Dün gece o lanet olasıca raporu bitirdim. Sıkıysa ağzını açsın, Ercan'ı da bitiririm. Uykusuzken bütün dünyaya yumruk çakabilecek kadar kızgın oluyorum. Bugün de tam formumdayım hani.

Hazır bu haldeyken Ercan bir güzellik yapsa da bana, ağzını açsa keşke. İşte geliyor. Gıcık! Hadi aç ağzını "Nerelerdeydin bakalım, dün gece ne yaptın da geç kaldın?" de. Pis pis sırıt bana.

Kafasına sıkı bir vuruş yapabilmek için elimin altındaki silahlara bakıyorum. Kahretsin tertemiz masam, dün gece dağınık bırakmıştım oysa. Temizlikçiler toplamış olmalı.

Temizlikçilerden nefret ediyorum.

Koca bir demet papatya var masamda. Ercan'ın kafasına yakışmayacak kadar güzel. Nilgün yine kendi masasında yer bulamayıp benimkine bırakmıştır. Dağınık yaratık.

Nigün'den de nefret ediyorum.

Ercan sırıtarak yaklaşıyor yanıma.

"Günaydın. Dün gece sabahlamışsın, ha? Neden geldin ki, keşke izin alsaydın. Dur sana bir çay getireyim. Aç mısın? Tost da söyleyeyim mi?"

Ercan'dan nefret ediyorum. Kendisinden nefret etmeme bile fırsat tanımıyor.

Sadece o mu? Bütün bu insanlara ne oluyor Allah aşkına? İşe geç kalışıma, günaydınına homurdanmayla karşılık verişime, suratsızlığıma ve berbat görünüşüme karşın müdürüm beni odasına buyur etti. Çaylarımızı içerken kısa sürede gösterdiğim yüksek performansı övdü. Dün hazırladığım rapordan genel müdür bile çok memnun kalmış. Benim gibi titiz, çalışkan bir iş arkadaşına sahip olmaktan dolayı çok mutluymuş. Bir de "Sizinle de hiç ilgilenemedik aslında. Oğlunuz nasıl? Nilgün anlattı, maşallah çok tatlı bir çocukmuş. Bir gün buraya getirseniz de tanışsak," demesin mi?

Kesinlikle kafasına taş düşmüş olmalı. Ben raporumu daha teslim etmedim ki. Ya raporları ya da elemanları birbirine karıştırıyor bu adam.

Her zamanki ilkemi kendime on kez tekrar ederek masa-

ma döndüm: Başına iyi bir şey geldiyse hazırlıklı ol, şu ana kadar hiç yemediğin bir darbe geliyor.

Gardımı alıp surat asmaya devam ettim.

Nilgün geldi, masamın üstüne oturdu. Şap diye de bir öpücük.

"Canım benim, bir tanesin sen. Raporu bitirmişsin. Sabah müdüre verdim, çok beğendi. Sen papatyalarını beğendin mi peki?"

Benim papatyalarım? Anlamadığımı görünce, çiçeklerin üstündeki notu gösterdi Nilgün.

"Buraya geldiğin ilk gün harika bir insan olduğunu anlamıştım. Şimdi harika bir dost olduğunu da biliyorum. Seni bulduğum için çok şanslıyım, güzel dostum benim. Nilgün."

Bu kadar hoşluk adamı ilkesinden eder. Boğazıma birşeyler oturdu, az daha gülümseyecektim. Lakin bugün pes etmeyeceğim, mutsuz olma hakkımdan taviz vermeyeceğim.

Can havliyle yapıştım suratsızlığıma. Nilgün'e teşekkür edip ekledim,

"Rejime başla. Masamın tamamını kapladığının farkında mısın?"

"Hadi oradan! Mis gibi hatunum çekemiyorsun. Hem ben topladım bu masayı sabahın köründe, istediğim yerini kaplarım. Sen kendine bak, bu suratsızlığınla Naomi Campbell olsan alan olmaz seni!"

"Evet efendim, iki saatlik uykuyla duruyorum ve suratsızım. Neden diye sorma çünkü bugün canım böyle olmak istiyor."

Böyleyken daha da sevimli olduğumu, bana bayıldığını söyleyip indi masamdan.

Sonra işe döndük, yine çok çalıştık. Akşam oldu. Müdür "Yarın izinlisiniz Ayşegül Hanım. Çok yorduk sizi iki haftadır," buyurdu. Eve gelene kadar tekrar ettim kendime: Gülmek yok. Surat asmaya devam edeceğim!

Şunu fark ettim ki, gülümseyin, başarılı olun diyen Amerikalı gurular bir halt bilmiyor. Bugün ilk defa gülümsemeden çalıştım ve herkes bana iyi davrandı. Ben aptal mıyım gülümseyeyim?

Deniz beni gece olmadan eve dönmüş görünce çok sevindi. Kahvaltı cinsinden birşeyler yedik. Sofrayı topladıktan sonra, surat asacak birşeyler aradım evde. Ortalığa saçılmış oyuncaklar, yapılmamış ödevler, dağınık bir oda...

Hiçbiri yoktu. Üstelik bir de iyi haber:

"Anne, matematikten dört aldım. Zayıf gelmiyor karneye!"

Hayat yarın da şaşırt beni, e mi?

30 Mayıs
Ben ne yaptım kader sana?

Güzelim sabah

Deniz beni uyandırmadan kendi kendine hazırlanıp okula gitmiş. Başucumdan telefon, çalar saat ve bilumum uyanma alet edevatını kaldırmış. Ne telefon sesi, ne yürek çarpıntısı. Uykumun içinden ılık bir sudan çıkar gibi sıyrıldım. Başım ağrımıyor, hatta bir gülümseme takılmış dudağıma.

Ben!

Sabah!

Uyanıyorum!

Ve gülümsüyorum!

Bu bileşenlerin bir arada olduğu günlerin üstünden bir evlenme, bir boşanma, on yıl ve dört beş klasörlük bir çalışma zamanı geçti.

Gülümsemeye devam ederek kalktım yataktan. Uzun uzun gerindim. Ayak parmaklarımı yerde seyrettim. Beğendim. Sonra tekrar yattım. Yarın işe gittiğimde içimde heves kalmasın diye şunları yaptım:

1-) Sağ yanıma döndüm. Uzun süre yattım. Pencereden görünen binaların arka cephelerini seyrettim. Birinin tuğlalarını saymayı denedim. Köşelere denk gelen tuğlalar hesabı karıştırıp duruyordu. Köşeye tuğla koymadan nasıl döşenir ki bu meretler diye düşünüp oradan "kerpiç bir evde yaşamanın nesi kötü olabilir"e kadar gittim. Kerpiç yapım tekniklerine geçtiğimde sağ yanıma yatmaktan yoruldum.

2-) Sol yanıma döndüm. Duvardaki eski çivi izlerinden bir harita yapmayı denedim. Haritanın yüzyıllardır aranılan Mu Uygarlığı'na ait olduğuna dair bir hikâye uydurdum. Hikâyenin kahramanına kızıp haritayı yok ettim. Mu ikinci kez battı okyanusa. Seyrettim.

3-) Ayağa kalktım. Gerindim. Yorulduğum için değil de sırf nazlanmak için "çok yorgunum," dedim. Tekrar yattım.

4-) Sırtüstü uzanıp tavandaki rutubet lekelerini tanıdıklarımın suratlarına benzetmeye çalıştım. Nilgün'ün leke hali kendisinden daha genç. Ercan'ın kuyruğu, oğlumun kanadı var. Müdürümün başına ey izin verip de bugünümüzü güzel kılan ulu müdür olduğu için bir hale ayarladım. Annemin saçına çiçek taktım. Babamın yüzüne şakacıktan bir Hitler bıyığı koyacakken bana ters ters baktı. Eski kocama bir türlü leke uyduramadım. Ne garip artık çok nadiren geliyor aklıma. Ona eskisi kadar kızmadığımı, hatta neredeyse hiç kızmadığımı, birazcık da özlediğimi fark ettim.. Dost olabiliriz belki diye düşündüm. Gülümsedim.

5-) Kalktım. Bir bardak su içtim.

6-) Hiç yapmadığımı fark ederek, mutfaktaki kilimin üzerine de yattım. Mutfağın tavanında yağ lekeleri ve örümcek ağları var. Örümcek ağlarının yağ lekelerine asla denk gelmediğini keşfettim. Bundan da bir teori çıkaracaktım ama üşendim.

7-) Sonunda kahve içme zamanımın geldiğine karar verdim. Sigaramı yakıp, gazeteleri kapıdan aldım, salona gittim.

Akılsız öğleden sonra

Camlar perdesiz, halılar kaldırılmış, oğlum okuldan geldiği gibi odasına toz almaya gitti, ben de deliler gibi koşturuyorum. Aptal kafam yüzünden.

Bu tatil günümde de rahatımı münasip bir yerime batırmayı becerdim. İş arkadaşlarımı eve çağırmak çok parlak bir fikir gibi gelmişti sabah. Ama şimdi hiç de öyle görünmüyor. Keşke temizliğe başladıktan sonra Nilgün'e telefon etseydim. Hatta alışveriş için markete gittikten, yemekleri yaptıktan, perdeleri yıkayıp, ütüledikten sonra.

Perdeleri yıkamam gerektiğini de nereden çıkardım? Onlar da kusur kalsaydı keşke. Yıkanmaları kolay ama ütüleri ne olacak? Misafirlerin gelmesine yalnızca dört saat kaldı.

Oğlum elinde toz beziyle gelip evde olmamdan hoşlanmadığını söyledi. Ben de hoşlanmıyorum artık evde olmaktan.

Pis ikindi

Elimde buz gibi kahve, yanımda tepeleme izmarit dolu kül tablasıyla temiz ve ıslak kanepeme oturmuş, ütülemeden astığım temiz ve buruşuk perdelerimi seyrediyorum. Bir mucize olup bir saat içinde kurumazlarsa misafirler yüzgeç sahibi olacak. Üstelik ne söz verdiğim güveç hazır, ne de mezeler.

Kalkıp yemekleri hazırlamam gerekiyor ama daha yatağımı toplayamadım, banyoyu, tuvaleti silemedim, canım da bunları yapmak istemiyor. Sabah başladığım tembelliğe devam etmek istiyorum oysa insanların buraya gelmesine yalnızca bir saat kaldı.

Bu böyle olmayacak, Nilgün'ü arayayım da bir bahane uydursun arkadaşlara. Gelmesin kimse.

Cici ikindi

Ezik bir sesle ben:

"Nilgün"

Korkmuş bir sesle Nilgün:

"Aman Allahım, Ayşegül!"

Şaşkın bir soru işaretiyle ben:

"Ne oldu? Berbat görünüyor olabilirim ama şu anda kullandığımız teknolojiyle bunu fark etmen mümkün değil ki."

Suçlu bir soru işaretiyle Nilgün:

"Çok mu yoruldun hazırlık yapmak için?"

Cenaze marşı kıvamlı sesimle ben:

"Berbatım. Ölüyorum."

Kurbanlık koyun pozunda Nilgün:

"Davetini insanlara haber vermeyi unuttum."

Eureka diye hamamdan fırlayan Arşimed sevinciyle ben:

"Aferin!"

Dualarım kabul oldu! Nilgün'ün unutkanlığı ilk kez bir işe yaradı.

Hiç bozuntuya vermedim.Yemekleri, mezeleri öve öve anlattım. Çok üzüldü, partiyi Pazar gününe alabileceğimizi, bütün yemekleri kendisinin yapacağını, elimi sıcak sudan soğuk suya sokmayacağını söyledi. Biraz nazlandıktan sonra kabul ettim.

Beş dakika önce dünya kara, gökyüzü çirkin, oğlum tembel, perdeler ve iki kanepem ıslaktı. Şimdi dünya pembe, gökyüzü güzel, oğlum terbiyeli, perdelerle kanepeler temiz. İstediğim mucize gerçekleşti.

Kendime en kolay mezeyi hazırlayıp balkona çıkacağım, bir duble rakı içip tatil günümün tadını çıkaracağım. Ama önce bulduğum her köşede yere yatıp evimin seyretmediğim tüm tavanlarını seyredeceğim.

Örümcek ağları, çivi izleri, komşu apartmanların tuğlaları açın kucağınızı ben geliyorum.

1 Haziran
Parti de partiymiş ha!

"Mezeleri marketten alsam olmaz mı?" dedi Nilgün öğle yemeğinde. "Kim uğraşacak bunlarla?"

"Sen uğraşacaksın güzelim," dedim sakin sakin eriklerimi yerken. "Ve hayır, marketten alamazsın. Ben kendime iki gıdım meze yapamıyor dedirtmem."

"Sen yapmıyorsun ki zaten. Ben yapıyorum."

"Bunu kimseye söylemeyi düşünmüyorsun değil mi?"

Biraz düşündü, erikleri ısırışımdaki iştaha bakarak, madem böyle istiyorum hazırlığı kendisinin yaptığını kimseye söylemeyeceğini ama o kadar insana nasıl yemek ve meze yetiştireceğimizi sordu. Cümledeki gizli özneyi hemen düzelttim.

"Biz değil, ben nasıl yetiştireceğim demen gerekiyor."

Son bir gayretle:

"Senin şu dün yaptığın mezeler var ya, bozulurlar mı acaba yarına kadar?"

Olmayan mezeler mi? Bozulmazlar elbette.

"Bozulur tabii!"

"Dipfrize koysaydın ya!"

"Nilgün, saçmalama. Sen hiç dipfrizden çıkma haydari yedin mi?"

"Yemedim."

"Ben de yemedim. Böyle bir şeyi misafirlerime de yediremem dolayısıyla."

"Ne yapacağım peki?"

"Yaprak sarması yapsan?"

"Olur. O sarmalar kendi kendine sarılıyor mu?"

"Hayır."

Sonunda haline acıyıp yemeği ben üstlendim. Bu benim hiçbir şey yapmayacağım anlamına geliyor ama Nilgün bunu bilmiyor. Güvecim yarı pişmiş haliyle buzdolabında bekliyor.

Yemekten sonra Ercan partiye gelemediğini söyledi. Sevgilisi bu aralar bunalımdaymış da, onu yalnız bırakamazmış. Çok üzüldüm, çok.

Nilgün göz kırparak önündeki kâğıda bir çizik attı. Harıl harıl parti planı hazırlıyor. T cetvelleri, renkli kalemler, rapidolar. Onunla ilgilenmeden günü bitirmeye çalışıyorum. Yanına gidersem mezelerin birkaçını üstüme yıkmaya çalışacak.

Ercan'dan sonra Ayşen masama teşrif etti. Partinin harika bir fikir olduğunu, kendisi Amerika'dayken her cumartesi birinin parti verdiğini, bunun iş yerindeki yakınlaşmaya katkıda bulunduğunu, oradayken tam bir aile gibi çalıştıklarını anlattı. Fakat partiye çok istemesine karşın gelemeyecekmiş, kızının bale gösterisi varmış.

Nilgün'ün çizelgesine bir çizik daha attığını fark ettim. Daha da keyiflenmiş görünüyordu. Parmaklarını birkaç kez saydıktan sonra silgiyle uğraştı. Yaptığı düzeltmeden memnun kalmışçasına kafasını salladı. Abartılı vücut dilinden yanına gitmemi istediğini anladım. Kafamı çevirdim.

Akşama doğru benim masaya gelenlerin sayısı artmaya başladı. Mehmet'in babası hastaymış, Pelin sevgilisiyle baş başa Ada'ya gidecekmiş, Funda'nın erteleyemeyeceği bir dişçi randevusu varmış, Şebnem masaja gidecekmiş, Güner'e misafir gelecekmiş. Ege'nin keyfi kaçıkmış, İsmail'in beli ağrıyormuş. Saçma sapan mazeretler işte. Liste uzayıp gitti ve sonunda Nilgün koşa koşa çizelgesini bana getirdi

"Yaşasın, partiyi iptal ediyoruz. Meze yapmayacağım."

"Eh, madem öyle yarın sen gel bana. Sözüm söz, güveç yeriz."

2 Haziran
Kavanoz dipli dünya

Bir Pazar gününün canına okumak istiyorsan eve misafir davet et. Eğer "Azap çekmekten hoşlanan bir manyak olarak tatil günlerimi nasıl yapar da paçavraya çeviririm?" diyorsan misafirinin adı Nilgün olsun. Gerisi için bir şey yapmana gerek yok zaten. Günün kendiliğinden berbat, daha berbat, en berbat olmayı başaracaktır.

Telefonun sesiyle uyandım. Saat sadece yediyi gösteriyordu. Küfretmeye bile halim olmadan, gözlerimi açıp da güzel uykumu bozmamaya çalışarak telefona doğru yürüdüm. Ayağıma kalem battığı halde açmadım gözlerimi. Hatta sandalyeye oturmaya çalışırken yere düştüğümde bile açmadım. Ama Nilgün bana müjde adını verdiği şeyi söylediğinde gözlerim açılmakla kalmayıp, yerinden fırladı. Bugün Müdür ve eşi bana geliyormuş.

"Delirdin mi sen, delirdin mi?" diyebildim sadece.

Aklımdan geçense şuydu: Nilgün'ün beynini kazıyorum. Elimdeki neşteri beğenmeyip fırlatıyorum, kocaman bir baltayla Nilgün'ün beyninden müjde üreten bölümü kazıyorum.

Telefondaki sesimden aklımı okuyamayacak kadar aptal olan Nilgün

"Şaşırdın değil mi?" dedi. "Ben de şaşıracağını tahmin etmiştim zaten. Ne sürpriz ama."

Nilgün, Nilgün! Baltayla uğraşmayacağım, tırnaklarımla kazıyacağım sürprizli beynini!

"Nereden çıkardın bu misafirlik işini?" dediğimde ortaya çıktı ki, kabahatli olan sadece Nilgün değil. Dün partinin iptal edildiğini, partiye geleceğini söyleyen tek kişiye, yani müdüre haber vermeyi unutmuşuz ikimiz de.

"Az önce arayıp birlikte gelmemizi önerdi."

"E, parti olmayacak deseydin sen de."

"Dedim aslında ama..."

"Ama?"

"Şey, benim sana geleceğimi söyledim. Bir de.."

"Bir de?"

"Siz de gelin isterseniz," dedim. "Vallahi nezaketen söyledim. Nerden bileyim ciddiye alacağını?"

Nilgün'ün nezaketi hakkında ağzıma geleni söyledim, kapadım telefonu. O hırsla mutfağa girdim. Bir yandan meze yapıp bir yandan kahvaltı hazırladım. Babası sabahtan gelip alacak Deniz'i, birşeyler yemeden gitmesin çocuk.

Deniz bu hafta sonu gezmelerine bayılıyor. Akşam geldiğinde Nurten Abla'yla ne biçim gezdiklerini, Nurten Abla'nın ona neler aldığını, Nurten Abla'nın acayip hızlı araba kullandığını, Nurten Abla'nın spor ayakkabılarının bilmem kaç milyon olduğunu, Nurten Abla'nın onu çok sevdiğini, Nurten Abla'nın galiba babasıyla evleneceğini anlatıyor.

Nurten Abla'nın serüvenlerini dinlemek tepemin tasını attırıyor ama oğlum bunu anlayamaz. Aman anlamasın da zaten, babası evlenecek diye bunalıma girmesindense binbir gece Nurten Abla masalı dinlemeye razıyım.

Nurten Abla yanında Mustafa, elinde de bir demet çiçekle geldi. Misafirlerimin geleceğini duyunca, merhaba nasılsınız faslına fazla girmeden oğlumu da alıp gittiler. Arkalarından "Beni de götürün, misafir ağırlamak falan istemiyorum," diye bağırmak istesem de bunu yapamazdım. Hele Mustafa'nın "Pazar günleri misafir istemezdin ha? Oh olsun!" diyen bakışları temizlik yaparken giydiğim en eski eşofmanlarımın üstündeyken.

Eski kocaların karşısında kuyruğu dik tutmak gerek. Hele bu eski kocanın yanında müstakbel eşi varsa, kadın senden güzelse, bir de çiçek getirmeyi düşünecek kadar kibarsa.

Sen onca yıl bir adamdan çiçek bekle, çiçekleri müstak-

bel eşi getirsin. Dünyaya bak. Mustafa da ne şanslı adam, gidip gidip hoş kadınları buluyor evlenmek için.

Deniz'i ve diğerlerini yolculadıktan sonra son hız mutfağa giriştim. İkindi sonunda evim de, sofram da çok güzel görünüyordu. Ben de giyindim güzelce, keyfim yerine geldi. Müdür Bey ve sayın eşi buyursun gelsin.

Bir kadeh rakı alıp biraz ondan biraz bundan mezelerimin tadına baktım. Bir sigara yakıp, müzik setine de Nesrin Sipahi'nin o güzelim sesini yerleştirdikten sonra hayat gözüme çok ama çok güzel görünmeye başladı.

Tam o anda banyodan gelen berbat kokuyu duydum. Baktım, görünürde bir şey yok. Koku gitsin diye sifonu çektim. Tuvaletten taşan bir pislik yığını yeni sildiğim banyo fayanslarımın üzerine akarken aynı anda zil çaldı.

İmdat! Biri beni kurtarmalı bu kâbustan!

Çok eğleniyoruz, çok!

"Koltuklarınız ne ilginç," dedi Dünya Hanım yer minderlerimle babamın hediyesi iki kanepeye bakarak.

Dünya, bir hanım ve müdürümün eşi. O yüzden ben de "Sizin isminiz kadar değil," diyemedim. Geldiğinden beri dudaklarını büzüyor, kafasını saksağan gibi bir o yana bir bu yana çeviriyor. Üstündeki korkunç giysiler ve makyaj onu bir kuşa benzetiyor. Mor fular, fuşya etek, fıstık yeşili göz farlarına karşın çok güzel bir saksağan bu Dünya Hanım. Fakat garip, terbiyesiz, ukala ve alkolik bir saksağan.

Hayatımı sevmediğim eşyalara bir dolu para sayıp sonra da onların temizliğiyle uğraşarak geçirmek istemediğim için boşandım ben Dünya Hanım. Ama sen nereden bileceksin? Bu eve taşınırken bir daha eve fazladan mobilya sokmayacağıma yemin etmiştim, sen beğenmedin diye de yeminimi bozacak değilim.

"Teşekkür ederim, herkes sizin gibi, çok beğeniyor koltuklarımı" diyerek konuyu kapamaya çalıştım. Bu sefer kütüphaneme taktı kopasıca kafasını. Salonda kütüphane bulundurulmuyormuş artık, en son babaannesinin evinde görmüş böyle bir mobilyayı. Bir de espri yaptı aklınca:

"Siz dantel örtmüyorsunuz hiç olmazsa."

Müdüre baktım, adamcağız sıkıntıdan terler dökülyor. Yer yarılsa içine girecek neredeyse. Birden acıyıverdim ona, Nilgün'e aşağıdan bir tekme salladım, rakı şişesini kaptı hemen.

"Dünya Hanım, bir kadeh daha almaz mıydınız?"

Dünya Hanım bir kadeh daha almakla kalmadı, tamamını bir hamlede içtikten sonra ayağa fırladı. Düşmemesi için üç kişi birden ayağa kalktığımızda, küçümseyen bakışlarından en nadidesini seçip fırlattı bize, "Tuvalete gideceğim," buyurdu. Başıma gelecekleri bildiğimden battı balık yan gider hesabı bir kadeh de ben yuvarladım.

İki dakika sonra yanımıza geri döndüğünde sifonun zincirini elinde tutuyordu, ayakta zor duruyordu, tuvaletten yine berbat bir koku geliyordu ve Dünya Hanım o güzelim ağzını buruşturarak

"Bu da mı babaannenizden kaldı?" dedi.

Nilgün'e daha sıkı bir tekme atıp tuvalete koşturdum. Nilgün Müdür'e baktı, sonra hem kendine hem de ona bir kadeh daha rakı koydu. Adamcağız başı ellerinin arasında, ayağını masanın bacağına vuruyordu ölüm marşı ritmiyle.

Bu akşam bitmeyecek. Dünya'nın arkasından tuvaleti temizlerken bir yandan bunu düşünüyor, bir yandan da kavanoz dipli dünyayı söylüyorum.

Dibin çıksın e mi Dünya!

3 Haziran
Dünya'nın halleri

Sabah kahvemi içiyorum. Yorgunum, uykusuzum. Dün gece saat ikide gitti misafirlerim. Tuvaleti bir kez daha temizleyip yattığımda saat dördü gösteriyordu. Uyku tutmadı. Sabaha kadar oturdum, olanları düşündüm. Ne saçma bir hayat yaşadığımızı, sınıfları ve toplumsal adaletsizliği, sabah işe giderken ne kadar suratsız olacağımı, hafta sonunun çok uzakta olduğunu, Dünya'yı ve müdürümü. Nasıl olup da evlendi ki bunlar?

Gerçek olamayacak kadar berbat bir geceydi. Saat onbirden sonra Nilgün ve Müdür, Dünya ile uğraşmaktan vazgeçmek akıllılığını gösterdiler. Kadehlerini alıp minderlere oturarak müzik dinleyip sanki her şey yolundaymış gibi, sanki Dünya orada yokmuş gibi işten, müzikten, hayattan söz ettiler. Ara sıra müdürüm eşine "Dünya'cım hadi kalk gidelim artık geç oldu," diyor, cevabının hayır olacağını birkaç soruşta öğrendiği için yeni yanıtı beklemeden muhabbete devam ediyordu.

Dünya Hanım'ın neden beğenmediği bu evden gitmediğini hiçbirimiz anlayamadık ama Dünya eve gitmeyip içmekte ısrar etti, ona arkadaşlık etmek de bana düştü. Yaptığı iğnelemelere boş verdim ve konuşmaya çalıştım. Nafile. Sonunda Dünya Hanım'la, bir yandan "Kim en çok içecek?" diğer yandan "Kim kimi dinlemeyecek?" yarışması yaptık.

"Müziği beğendiniz mi Dünya Hanım? Başka bir şey dinlemek ister misiniz?"

"Walt Disney bir maşisttir. Evet, kesinlikle. Bir baksana şuna, karakterlerin tamamı erkek. Zevahiri kurtarmak için bir tek Minnie Mouse var. Evet, o adam bir maşist. Belki de homoseksüeldir. Şu yoğurtlu mezeden daha kaldı mı?"

"Hiç bu açıdan bakmamıştım. Çizgi filmler.. Tabii, öyle de olabilir. Orhan Gencebay dinlemek ister miydiniz?"

"Bu mezeyi hazır mı aldın? Az önce yediğim güveç berbattı. Perdelerin de öyle. Bunların hepsini değiştirmelisin."

"İsterseniz klasik birşeyler dinleyelim, ha? Bach olur mu?"

"Bunca yıl ev kadını olmak insanda aşağılık duygusu yaratıyor değil mi? Kocan seni neden boşadı?"

"Bach dinliyoruz. Değil mi?"

"Neyse ki kocamın tipi olamayacak kadar kısa boylusun. Bir kadeh rakı daha verir misin lütfen?"

"Boyum 1.70 kocanız da benim tipim değil müdürüm. Ne diyorsunuz Allah aşkına?"

"Ne diyordum? Ha şu Walt. Bence o bir homoseksüel. Sence Pluto ile Mickey yatmışlar mıdır? Boyun hiç de 1.70 göstermiyor ama senin? Şu nohut ezmesini uzatır mısın?"

Dünya Hanım'ı ve zehirli dilini kafama takmamayı öğrenmek fazla zamanımı almadı. Onunla konuşmaktan vazgeçip dinliyormuş gibi yaptım. Nilgün'le müdürün arasında sürüp giden "İlk aşkımı üç yaşımda yaşamıştım" konulu söyleşiye kulak kabarttım. Yine de saat ikide Dünya Hanım sızıp masaya düştüğünde yapmam gerekenler hakkında uzun bir liste vardı aklımda: Eve doğru dürüst koltuklar almalı, perdeleri değiştirmeli, kütüphaneyi kaldırmalı, mezeleri ben yaptım diye yalan söylememeli ve kocasına asılmamalıydım.

Bu işkenceye neden tahammül ettiğimi düşünüyorum şimdi. İki yanıtı var:

Birincisi, o bir misafirdi, sarhoştu ve müdürümün karısıydı. Bütün bu nedenlerle onu banyoya kilitleyemez, kapının önüne koyamaz ya da gidip uyuyamazdım.

İkincisi, ona acımıştım. İç sesimin Dünya'ya bile acımayı başarışıma kahkahayla gülmesine aldırmadan evden çıktım.

İşyerine geldiğimde, Nilgün Müdür'ün odasındaydı. Kahkahalarına bakılırsa dün geceki muhabbetleri devam ediyor. İkisine de görünmeden geçtim masama oturdum. Ne kadar kalın klasör varsa çıkarıp yığdım önüme. Benim sinirlerim onlar yüzünden bunca bozukken, bu ikisinin gülüşüp durmaları reva mı? Eh, Nilgün sen nasılsa yanıma gelirsin. Bugünü cehennem edeyim de sana, o gülmelere devam edebilecek misin bakalım?

Bunlar neye gülüyor gerçekten? Dün geceki rezalette komik olan neydi ki?

Bana gülüyor olmasınlar sakın? Nilgün: "Tuvalet taşmıştı ya hani, Ayşegül'ün paniğini görecektiniz," diyordur. "Size bir şey belli etmemem için bana yalvardı hatta sizi evden çıkarıp yemeğe başka yere götürecekti az kalsın." Müdür buna bir kahkaha patlattıktan sonra cevap veriyordur: "Ya o minderlerin rüküşlüğüne ne demeli? Kütüphaneyi salona kurmuş. Dünya'ya Orhan Gencebay dinletmeye kalktı, düşünebiliyor musun?"

Nefretle üç kalın klasör daha salladım masanın üstüne. İşte geliyor yanıma Nilgün denen hain, hâlâ sırıtıyor. Gel bakalım, bu klasörlerin hepsini kafanda parçalayacağım.

Geldi. Bana sarıldı.

"Ne harika bir pazardı, değil mi Ayşegül?" dedi.

Harika? Pazar?

Ağzım bir karış açık bakakaldım. Bu kız uçmuş.

Sadece o değil, müdür de uçmuş. Nereden bittiğini anlamadan o da geldi yanıma.

"Çok eğlendim dün gece" dedi. "Teşekkür ederim."

Ağzımda birşeyler geveleyerek teşekkür ettim, eğlendiklerine çok sevindiğimi söyledim, Dünya Hanım'ın hatırını soracakken çenemi tutup, bir bahaneyle Nilgün'ü tuvalete sürüklemeyi becerdim. Fısıldayarak bağırmak zor oluyordu ama yine de başardım, açtım ağzımı yumdum gözümü.

Nilgün duvara yaslanmış, saçlarıyla oynuyordu. Ben susunca,

"Ayşegül, ben Okan'a âşık oldum galiba," dedi.

"Hangi Okan?"

Yüzüme kafayı yemiş bu gibilerinden bakarak,

"Ne demek hangi Okan," dedi. "Müdür işte."

Ben müdürün bir adı olabileceğini daha önce hiç düşünmedim ki. Ya efendim dersin ona ya da Müdür Bey. Eğer yanında değilse gıcık herif ya da baş belası da diyebilirsin ama adı yoktur onun. Dolayısıyla adı olmayan bir şeye de âşık olamazsın. Bütün bunları söyleyecekken ağzımdan "Ama o evli" cümlesinin çıktığını fark ettim ve bunu yapar yapmaz ortalığı pembe diziye çevirdiğimi anladım. Nilgün "Biliyorum," dedi ve ağlamaya başladı. Ben de ona sarıldım ve düşünmeye devam ettim:

O müdür! O evli! O Dünya'yla evli! Nilgün! Ah canım! O kadın parçalar seni!

Zavallı Nilgün mahzun mahzun masasında oturdu gün boyunca. Sürekli müdürün odasını kollayıp çağrılmayı bekledi.

Dayanamadım, kalkıp yanına gittim. Dünya'nın deli olduğunu anlatmayı denedim. Bir gözünü korkuttum, bir acındırdım. Sonra Müdüre giriştim.

"Çok çirkin!"

"Ama çok güzel gülüyor."

"Ağzı da çarpık!"

"Çocukken babası onu çok dövermiş. Sevgiye muhtaç, yazık ona."

"İyi de o seni seviyor mu bakalım?"

"Bana Dünya'yı sevmediğini söyledi."

"Ne yani Dünya'yı sevmemesi seni sevdiği anlamına mı geliyor? O kadını sevebilmek için peygamber olmalı!"

"Peygamber gibi adam zaten. Sen de fark ettin değil mi?"

Hayır, hiç de fark etmemiştim. Benim fark ettiğim Nilgün'ün sırılsıklam âşık bir zavallı oluşuydu.

Âşık olmayacağım. Asla. Bugün Nilgün'e baktıkça hep bunu düşündüm. Davranışları kesinlikle normal değil artık. Nilgün zaten normal değildir ama hiç bu kadar aptal olmamıştı. Onu uyardığım için bana küstü. Sonra gelip özür diledi. İşyerindekilerin bize garip garip bakmalarına neden olacak kadar çok tuvalete gittik birlikte. Garip işaretlerle beni yanına çağırıyor ve kulağıma "Gördün mü, gördün mü, yanımdan geçebilmek için sürekli bir yerlere gidip duruyor," diyordu. Ben müdürün davranışlarında herhangi bir değişiklik görmediğimi söylediğimde inanmıyor ve bana tekrar küsüyordu. Sonra kâğıtlara birşeyler karalıyor ve beni tuvalete çağırıyordu. Tuvalette Dünya'nın kocası hakkında söylediklerini bana tekrar tekrar anlattırıyordu. Ne zaman evlenmişlerdi, neden evlenmişlerdi, Dünya kocasını seviyor muydu, neden çocuk yapmamışlardı? Bütün bunları bilmediğimi, Dünya'nın Müdür Bey hakkında söylediği tek şeyin, onun aptallığı ve benim de kocasına asılmamam gerektiği olduğunu öğrenince "Okan'ı beğenmiyor ha? O kendine baksın," diyordu. Sonra aynada saçını düzelterek "Benim olsan senii..." diye bir şarkıya başlıyordu. Güzel olup olmadığını soruyordu.

Cinnet geçirdiğini düşünüyordum ama o âşık olmanın ne güzel şey olduğunu söyleyip yüzüne esrarengiz bakışlar yerleştiriyordu aynada.

Bütün bunlar sonucunda bugün yine Nilgün'ün günü oldu. Benim yakınma, surat asma, Dünya'nın ukalalığını, Müdür'ün sünepeliğini çekiştirme hakkım elimden alındı. Üstelik gecenin de onun gecesi olma ihtimali yüksek.

Az önce cep telefonumu çaldırdı Nilgün. Açmadım. Dün geceyi gözümü kırpmadan, bugünü de Nilgün'ü dinleyerek geçirmişim, Nilgün'e ve onun muhteşem aşkına bir gecemi

daha feda etmeye hiç niyetim yok. Telefonun sesini kısacağım, cep telefonumu kapayacağım, uyuyacağım. Ne işyeri yahu!

14 Haziran
Deniz karne alıyor!

"Beni seviyor musun?"

"Hımm, bu sorunun arkasından ciddi bir talep gelecek anlaşılan. Önce ne istediğini bir söyle bakalım."

"Bir şey istemeyeceğim valla. Beni seviyor musun?"

"Denizciğim seni nasıl sevmem? Biriciğimsin benim, tabii ki çok seviyorum seni. Günaydın der demez bunu sorman pek hayra alamet gelmedi de bana. Söyle bakayım, kötü bir rüya falan mı gördün yoksa?"

"Hı hı!"

Ah bebeğim, nasıl da üzgün görünüyorsun öyle. Ben senin derdinin ne olduğunu bilmez miyim?

"Aaa, öyle mi? Git bakayım şöyle öteye de annen yanına gelsin. Sıcak kurabiyem benim, sarıl şöyle anneye. Şimdi söyle, ne gördün rüyanda?"

"Sen bana çok bağırıyordun."

"Bak sen! Eee, neden bağırıyordum peki?"

"İşte!"

"Aşkolsun. Ben hiç 'işte'den bağırır mıyım sana?"

"Bağırırsın tabii. Geçen gün 'Kıs şunun sesini!' diye nasıl bağırdın?"

"Ama bitanem, ondan önce beş defa teybin sesini kısmanı istemiştim de duymamıştın. Onun için bağırdım."

"Kulağımın dibinde bağırdın ama!"

"Sen de o kadar gürültülü dinlemeseydin. Hem ben senin annenim. Olur bazen öyle. Şimdi söyleyecek misin rüyanda ne gördüğünü? Servisi kaçıracağız biraz daha nazlanırsan."

"Ben bugün okula gitmesem anne?"

İşte baklayı çıkardı ağzından. Bugün bunu yapacağını biliyordum zaten.

"Ama canım benim, karne alacaksınız bugün. Notlarını merak etmiyor musun?"

"I-ıh!"

"Olmaz ki ama. O kadar çalıştın değil mi? 'Merak etme zayıf yok' diyordun, ne oldu hani?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsun? Daha iki gün önce 'Zayıf gelmeyecek, hepsini kurtardım,' demiyor muydun?"

"Bilmiyorum."

"Of Deniz, sabah sabah hiç çekilmiyorsun ama! Saçmalama artık, kalk şuradan okula gidiyorsun."

"İşte, beni sevmiyorsun sen. Rüyamda da bunun için bağırmıştın bana. Hep bağırıyorsun. Üstelik bir tek zayıf var diye bağıracaksın yine."

"Zayıf mı geliyor karneye? Ama gelmeyecek demiştin. Yapma be oğlum, daha kaçıncı sınıftasın sen? Ya ortaokulda, lisede ne yapacağız? Daha okula yeni başladın sayılır, şimdiden zayıf getirirsen...."

"Tamam tamam! Zaten her şeyi de hep abartırsın. Zayıf falan gelmeyecek tamam mı? İşte kalktım, okula gidiyorum. İstediğin oldu mu?"

Olmadı tabii.

Deniz bugün karne alacak. Suratsızlığı bundan. Öğretmeni durumunun kritik olduğunu söylüyordu en son konuşmamızda. Dün Deniz'e 'okula geleyim mi seninle?' demiş, 'ben çocuk muyum?' cevabını alıp oturmuştum güzelce. Eh, Deniz Bey madem ki büyüksün, bugün de okula mızıldanmadan gideceksin.

Kendisi ne derse desin Deniz çocuktu elbette ve mızıldandı. Ne kahvaltı etmek istedi, ne de giyinmek. Zorla ye-

dirdim, giydirdim, servise bindirdim, gönderdim. Bunları yaparken de onu ne kadar çok sevdiğimi, kaç zayıf gelirse gelsin kızmayacağımı, önemli olanın not değil, onun çalışması olduğunu anlattım.

"Böyle diyorsun şimdi ama karnemde zayıf görürsen bağıracaksın."

"Söz veriyorum bağırmayacağım. Sınıfta kalmış olsan bile kızmayacağım sana, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Gerçi Deniz'e verdiğim söz daha çok öğretmeni Vecide Hanım'ın olası vicdanına dayanıyordu. Daha üçüncü sınıfa giden bir çocuğu sınıfta bırakmaya kim kıyabilir ki?

"Valla bilemiyorum Ayşegül Hanım. Deniz çok zorluyor beni. Yani siz de pek yardımcı olmuyorsunuz diyeceğim ama haksızlık etmek istemem. Durumunuz malum."

Tiril tiril ütülenmiş, bembeyaz, yakası kırmalı bir gömlek "durumumun malum" olduğunu söylüyor bana. Ortaokul ev ekonomisi dersinde bize belletilen iyi genç kız, iyi ev kadını, iyi vatandaş konusunun ayaklanmış modeli karşımda duruyor.

Nasıl konuşurum Vecide Hanım'la? Öylesine düzgün, öyle nizami ki, "sıkıysa ağzını aç da karşı çık," diyor her haliyle. Sözcükler ağzında düz ve tane tane biçimleniyor. Yapabildiğim tek şey bu tertemiz Türkçeyi dinlemek. Bir de gömleği seyretmek tabii.

İlk karşılaşmamızda da yine benzer bir gömlek giymişti. Altında da yine nizama uygun –dizin bir parmak altında– siyah bir etekle, ne alçak ne yüksek topuklu sade ve pırıl pırıl boyanmış siyah ayakkabılar. Her şey kitabi.

Bu üniformadan evinde altı adet bulunduğuna adım gibi eminim. Beşi Pazartesi-Cuma arası için, biri de yedek: Ne olur ne olmaz. Pazar gününün tamamını bunları yıkayıp ütüleyerek geçiriyordur herhalde.

"Valla bırakır mı bırakır."

"Kim bırakır ve neyi bırakır?"

"Vecide Hanım çocuğu sınıfta bırakır Nilgün. İş vicdana kalırsa hiç şansı yok Deniz'in."

"A, bugün mü karne alıyorlar?"

"Evet, bugün."

"Şu Vecide Hanım hani okula gidip de 'Ya, haklı bu çocuk. Ben de onun yerinde olsam çalışmak istemem. Çok sıkıcı bu dersler,' dediğin kadın mı?"

"Allah korusun, ona hiç bu söylenir mi? Vecide Hanım, Deniz'in sınıf öğretmeni. Karşısında hazırolda duruyorum. Gıkım çıkmıyor. Onu rehberlik öğretmenine söylemiştim."

"Eh, o zaman garanti kulağına gitmiştir Necmiyanım'ın."

"Vecide!"

"Aman ha Vecide ha Necmiye... Adı da bir garip zaten. Neyse bu kadın duymuşsa eğer söylediğin lafı, inadına bırakır Deniz'i sınıfta. Neden böyle bir şey söyledin ki sen de? Fikrini kendine saklamayı hiç bilmiyorsun."

"Nilgün zaten içim içimi yiyor çocuk sınıfta kalacak diye, bir de sen yapma ne olursun. Söylediysem söyledim, ne yapayım. Benim yüzümden mi kalacak yani bu çocuk sınıfta?"

Böyle dedim ama Nilgün haklı. Ya Deniz benim zevzekliğime kurban giderse? Hadi bakalım, bir bu eksikti. Rehberlik öğretmeni, Vecide Hanım'a yetiştirmiş midir acaba söylediğimi? Ah be Ayşegül, ne zaman çeneni kapalı tutacağını hiç öğrenemeyeceksin. E, iyi ama o rehberlik öğretmeni de ukala ukala konuşmasaydı benimle öyle. Yok Deniz yaramazmış, yok uyum sorunu varmış, yok daha neler. Kardeşim siz de öğretmensiniz, çözsenize madem çocuğun uyum sorununu. Ben mi okudum pedagojiyi, psikolojiyi? Ben gelip de size dert yanıyor muyum müşterilerin sorunlarından? Bunları da söylemediğime dua etsin o ukala.

İyi ki kurşun kalem bulunduruyorum masamda. Tüken-

mezleri hırsla dişlemek iyi sonuç vermiyor.

"Alo, buyurun?"

"Günaydın canım. Nasıl gitti mi çocuk okula? Keyfi nasıldı?"

"Günaydın anneciğim. Zorla gönderdim, canıma okudu."

"Tüh tüh tüh! Sınıfta kalıyor galiba bu çocuk. Ah be Ayşegülcüm, siz de tam şu çocuğun en mühim sınıfına denk getirdiniz boşanma işini."

"Ne yani çocuğun üniversiteyi bitirmesini mi bekleyecektik boşanacağız diye? Hem ne alakası var? Ders çalışması için koca sene nasıl cebelleştiğimi bilmiyormuş gibi konuşmasana. Burnumdan getirdi bu yılı sıpa!"

"Tamam tamam seninle de konuşulmaz zaten. Bende hata ki kızım var diye arıyorum."

"Kızım var diye mi? Yok canım, senin torunun var, kızını ne yapacaksın? Hep onun tarafını tutuyorsun. Tamam o torunun da, ben de kızın değil miyim? Ders çalışmıyor işte, sınıfta da bu yüzden kalacak, kalırsa. Ama bir kalsın bak, ben bilirim yapacağımı!"

"Bana bak Ayşegül o çocukcağızı bir üz, gösteririm sana gününü. Zavallı evladım zaten senin gibi annenin eline düşmüş, evden kaçmadığına dua et sen."

"Anneciğim bu konuşmanın sonu pek iyiye gitmiyor. Kapayalım istersen telefonu, daha sonra konuşuruz."

"Peki peki, kapayalım. Ben babanla beraber Deniz'i almaya gideceğimizi söyleyecektim sadece. Akşam sen de bize gel. Şimdiden söyleyeyim, çocuğun karnesi kötü bile gelse bir şey demeyeceksin. Hediyeni de almayı unutma."

"Ne hediyesi yahu? Daha karneyi göremedik ki hediye alayım? İyi ki kaldın hediyesi mi alacağım?"

"Alacaksın tabii, mahzun olmasın yavrucak. Başından neler geçti bu yıl. Hep kendini düşüneceğine biraz da çocuğunu düşün."

Başından neler geçmiş! Sanki anası babası öldü. Sanki sokağa terk edildi.

Ya ben? Benim başımdan geçenleri neden düşünmüyor kimse? Asıl benim halim zordu bu yıl. Yeni ev kurdum, bir sürü borcum, yorucu bir işim, sınıfta kalacak bir de oğlum var. Ben ne yapayım? Anneannem de yok benim arkamı kollayacak. Hatta şu telefonda söylediklerine bakılırsa annem bile yok, anneanne rolünü daha çok seviyor çünkü.

"Sınıfta kalıyor ha?"

Bir sen eksiktin Ercan!

"Ne o şimdi de telefonlarımı mı dinliyorsun? Sen kendi işine baksana."

"Aman aman sinire bak! Kızım ben ne dinleyeyim senin telefonunu, bas bas bağıran sensin. Canın sıkkın, moral vereyim diye geldim yanına, şu söylediğine bak."

"Of Ercan! Sinirim cidden bozuk. İnceliğin için teşekkürler ama canım konuşmak falan istemiyor. Kusura bakma."

"Ben kusura bakmam ama bak arkadaşız diye söylüyorum, evde oğluna da böyle kaba davranıyorsan Deniz'in sınıfta kalmasına şaşmaman gerek. Çocuğun psikolojisini sen bozuyorsundur."

"Ciyak! Git başımdan yahu, bela mısın sen?"

Neden herkes Deniz'in sınıfta kalmasının suçunu bana yüklemeye çalışıyor? Nilgün, annem, şimdi de bu salak!

Oğlumun sınıfta kalacak olması da benim suçum, öyle mi? Neden ama neden?

"*Hiç öyle yaygara koparma boşuna,*" diyor iç sesim.

Vicdan azabı kılığına mı bürünmüş ne? Sesinde bir burukluk var.

"*Kendinle ona buna bağırarak başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? Deniz'in okulla başının hoş olmadığını biliyordun. Bunu bile bile çocuğu onca yıl yaşadığı semtten koparıp Beşik-*

taş'a getirdin. Ne olurdu okul bitene kadar eski evin oralarda bir yere otursaydın?"

"Ama sen de biliyorsun ki..."

"Hiçbir şey bilmiyorum! Seni bu konuda uyarmıştım. Hatta boşanmaman konusunda da uyarmıştım. Sanki Deniz'i tanımıyorsun. Çocuğun odun kafalı mı senin, ha? Duygusuz mu? Boşanmanızdan etkilenmeyeceğini mi sanıyordun?"

"Ne? Bu konuda ağzını bile açmaya hakkın yok bir kere. 'Sevmediğin biriyle evli kalamazsın,' diye başımın etini yiyen sen değil miydin?"

"Ben sana 'bu adamla evlenme' de demiştim ama."

"Ohoo, sana kalırsa aslında nefes almam bile hata!"

"İyi, beni suçla bakalım. İçini rahatlatacaksa hiç çekinme. Ama şunu bil ki, Deniz sınıfta kalacak olursa bu onun değil, senin suçun. O kadar!"

Kendimden de azarı işittikten sonra bir sigara yakıp sıradaki engizisyoncumu bekledim. Babam aramadı daha, o arayabilir örneğin. Mustafa'nın anne babası da arayabilir. "Biz sana demedik mi kızım?" derler. "Şuncacık çocuğun hayatıyla oynadınız. Yapmayın demedik mi?" Mustafa da arar hatta. "Kına yak," der bana.

"Ah keşke o arasa. O benden daha suçlu!"

Nilgün yaptığı işten başını kaldırdı.

"Yine kendi kendinle konuşuyorsun."

"Senden başka hiç kimsenin dikkatini çekmiyor zaten. Boş ver."

"Üzülme bu kadar. Hem nereden çıkarıyorsun Deniz'in sınıfta kalacağını? Daha üçüncü sınıfta. İlkokulda sınıfta bırakılmaz ki çocuklar."

"Umarım öğretmeni de aynı kanıdadır."

Öğlene kadar kimse bana bulaşmadı. Yalnızca ben kendime kızıp durdum. "Keşke," dedim hep.

"Keşke ona daha çok vakit ayırsaydım"

"Keşke ders çalış diye bağırmak yerine yapacak daha iyi birşeyler bulsaydım"

"Keşke ilkokula başladığı gün onun istediği gibi bütün gün yanında otursaydım"

"Keşke çalışmasaydım"

"Keşke çok zengin olsaydım da onu özel okula gönderseydim"

"Keşke otuz yaşımda doğursaydım"

"Keşke babasından boşanmasaydım"

Keşke.. keşke... keşke...! Anneliğin yüzde doksanı vicdan azabı!

Öğleden sonra beklediğim telefon geldi.

"Beni seviyor musun?"

Ah benim güzel oğlum, sesin nasıl da titriyor öyle. Demek sınıfta kaldın ha? Arkadaşların alay mı etti seninle? Öğretmenin tembelliğini mi yüzüne vurdu herkesin içinde? Kendini nasıl hissediyorsun bir tanem? Üzülme sakın. Lanet olsun derslere, bir tek gözyaşına bile değmez hiçbiri. Ağlama, dayanamam.

"Hem de ne kadar çok seviyorum, canımsın benim. Takma kafana e mi?"

"Hadi ya! Biliyor musun? Nereden öğrendin?"

"Nereden öğrendimse öğrendim. Sakın üzülme, ölüm yok ya ucunda. Bu yıl beraber az zaman geçirdik ama söz veriyorum bak, seneye böyle olmayacak."

"Gerçekten kızmadın yani?"

"Kesinlikle kızmadım. Sen de kızma kendine. Artık tatildesin, tadını çıkar. Bol bol dinlenirsin, oyun oynarsın, bunları düşün. Seneye her şey daha güzel olacak, söz."

"Canım annem! Çok iyisin sen."

Bu sözü duydum ya, sabahtan beri çektiğim bütün vicdan azabı sona erdi. İşte Deniz beni seviyor. Ona kötü davranmış olsam böyle söyler mi hiç? Ben de onu seviyo-

rum. O zaman düzeltemeyeceğimiz hiçbir sorunumuz yok bizim.

"Sen de çok iyisin canım benim, seni çok seviyorum. Anneannelerdesin değil mi şimdi?"

"Evet, dedemle anneannem gelip aldı beni okuldan. Biliyor musun babamla dedem çok komiklerdi."

"Baban mı? Nerede gördün babanı? O da mı geldi okula?"

"Evet. Nurten Abla'yla beraber geldiler. Dedem Nurten Abla'yla tokalaşmadı önce. Sonra anneannem ona dirsek atınca tokalaştılar. Sonra babam da dedemin elini öptü. Anne, biliyor musun babam bana yeni bisiklet alacakmış, karne hediyesi. Birlikte Foça'ya gidecekmişiz. Babaannemle Hilmi Dedem de çok özlemiş beni. Gidebilirim değil mi?"

"Denizcim, dur biraz soluklan. Tabii gidebilirsin babanla tatile. Ama akşam konuşuruz bunları, tamam mı? Sen şimdi söyle bakalım, benden ne hediye istiyorsun?"

"Eh karneyi bildiğine göre ne isteyeceğimi de sen tahmin et artık."

"Nasıl yani anlayamadım?"

"Annecim bir tek resim zayıf geldi ya karneye. Ne zamandır istediğim şu kuru boya takımını alırsın artık. Hani en büyük olanını. Ben de ceza olarak bütün yaz resim yaparım."

"Nasıl yani? Sınıfta kalmadın mı sen?"

"Tabii ki kalmadım. Aman anne! Sana kaç defa sınıfta kalmanın kaldırıldığını söyledim ya! Hem olsaydı da ben kalmazdım. Resimden zayıf geldi sadece. O da ödevlerimi yapmadım diye."

"Aslan oğlum benim! Yani... öyle demek istemedim. Çok ayıp ödevleri yapmamak. Seneye yapacaksın, söz mü?"

"Söz. Hatta hemen bu akşam çalışmaya başlayacağım. Sen boyalarımı alıp, erkenden gel."

Telefonu kapatıp arkama yaslandım keyifle. Üzerimden kocaman bir yük kalkmış gibiydi. Demek sınıfta kalmamış

Deniz. Sadece resimden zayıf almış. Oysa resim yapmayı çok seviyor. Çok da yetenekli, yaptıklarını ben yapamam. Ödev olarak önüne gelince kaytarıyor anlaşılan. Ama demek ki Vecide Hanım yeteneğe değil, ödeve bakıyor. Haklı tabii. Orası okul.

Eh, madem öyle gerçekten ceza vereyim ben de oğluma. İstediği ne varsa alayım. Boyalar, resim kâğıtları... Yağlıboya takımıyla tuval de alayım hatta. Bütün yaz resim yapsın da görsün gününü.

"*Deniz bayılacak bu cezaya*," dedi iç sesim alayla.

Ne yapalım, ben ceza vermeyi beceremeyen bir anneyim. Ama Deniz seviyor beni ya, ona bak.

28 Haziran
Bıktım Dünya'yı cebimde taşımaktan!

Ne kadar kurtulmaya çalışırsam çalışayım bu aşk hikâyesi bırakmayacak yakamı. Akşam Dünya geldi. Saçları dağılmıştı. Üstünde yırtık bir kotla, yine yırtılmış bir tişört vardı, elinde de bir tornavida tutuyordu. Kendimi bir anda ertesi günün gazetelerinde buldum:

"Müdürünün karısı güzel Ayşegül'ü tornavidayla delik deşik etti! Bir aşk cinayeti mi?

Çarşamba akşamı saat on civarında maktul Ayşegül Saygılı'yı öldüren Dünya Kaya, suçu sabit görülerek mahkemeye sevk edildi. Katil zanlısının eşi Okan Kaya konuya açıklık getirmekten kaçınarak muhabirimizin üstüne saldırdı. Xanadu Tekstil A.Ş.'de çalışan maktulün bir aşk cinayetine kurban gittiği tahmin ediliyor. Dünya Kaya, eşinin aynı şirkette çalışan Nilgün Kartal ile ilişkisi olduğunu ve Ayşegül Saygılı'yı onlara yataklık ettiği için öldürdüğünü söyledi."

"Benim suçum yok," diye bağırdım Dünya'ya. "Sakın yapma!"

Ne dediğimi duymadı bile. Nefes nefese,

"Polisi ara," dedi. "Bana saldırdılar. Çantamı çalmaya kalkıştılar."

Sonra da tornavidayı bana doğru sallayarak,

"Ama onlarla dövüştüm, vermedim."

Dünya'nın tornavida mesafesinden çıkarak koluna girdim. Hangi deli, bu kadına saldırmaya cesaret edebilmişti? Zavallıların halini düşünürken, yüreğim hop etti. İster misin bu kadın birilerini öldürmüş olsun?

"Dünya Hanım, kimseye bir şey olmadı ama değil mi?"

"Şu halime baksana aptal! Bana olan oldu zaten, daha kime ne olacak? Ne yani katil falan olduğumu mu düşünüyorsun? Hayır efendim, öldürmedim ama emin ol öldürmekten beter ettim ikisini de."

Yine sarhoştu. Demek ki, bu kadının ciddi alkol problemi var. Kapkaççıları nasıl korkuttuğunu anlatırken tornavidayı sallıyordu hâlâ. Ne olur ne olmaz diye tornavidayı elinden aldım. Dünya Hanım'ı banyoya götürüp, elini yüzünü yıkamasına yardım ettim. Çaktırmadan kafasını da suyun altına soktum ayılsın diye. Hâlâ kendisini rahat bırakmamı, bir an önce polisi aramamı söylüyordu. Yerlere yıkılacak gibiyken polisi arasam, başı belaya girecek. Ya polise de bana davrandığı gibi davranır, aptal falan derse? Uğraş dur ondan sonra.

Banyo faslından sonra telefonla ararmış gibi yaptım susması için. Yanıt vermediklerini, biraz sonra yine deneyeceğimi söyledim. Zar zor ikna edip temiz pijama giydirdim. Islak saçına havlu sarıp, eline de bir fincan koyu, şekersiz kahve tutuşturduğumda biraz kendine gelmiş gibiydi.

İlk vartayı atlattıktan sonra aklıma ancak geldi. E, saldırıdan sonra bana nasıl geldi bu kadın?

"Geçmiş olsun. Ucuz atlatmışsınız. Buralarda mı saldırdı kapkaççılar?"

"Ortaköy'den dönüyordum. Beşiktaş'a yaklaşmışken tra-

fik sıkıştı. Arabanın camı açıktı. O arada camdan dalıp, aldılar çantamı. Peşlerine düştüm. Çantamı da geri aldım. Biraz alkollüydüm, anlarsın. Ama fazla değil, azıcık. O herifleri kovalarken cep telefonumu da düşürmüşüm. Senin evinin yakınlarda olduğu aklıma geldi. Polisi ararsın falan diye buraya geldim ama senin beceriksizin biri olduğunu unutmuşum. Bir polisi aramayı bile beceremedin. Kaçmıştır çoktan onlar, bu saatten sonra arasan da yakalayamazlar zaten."

"Vallahi, sizi öyle görünce çok korktum. Haklısınız, düşüremedim bir türlü numarayı. İsterseniz Okan Bey'i arayalım?"

"Aman istemez, bırak o meymenetsiz herifi. Zaten onunla kavga edip çıktım evden."

"Okan Bey merak edecek ama sizi."

"Beymiş, beyliği batsın onun. Merak falan etmez o beni, alışıktır."

Şimdi siz olsanız ne yapardınız? Hiç bulaşmak istemediğim bir itiraf silsilesi geldim geliyorum demekte. Müdürümün eşi bu saatte benim pijamalarımı giymiş, yarı ayık karşımda oturuyor. Kocasına meymenetsiz diyor. Biraz üstüne gitsem kim bilir daha neler diyecek. Nilgün'ün harika Okan'ını dinlememek için bucak bucak kaçarken şimdi Dünya'nın meymenetsiz Okan'ını mı dinleyeceğim zorla?

"Yahu, senin şu yer minderlerine laf söyledim ama çok rahatmış."

"Teşekkür ederim. İsterseniz kanepeyi de bir deneyin."

"Orayı yatarken deneyeceğim."

Oooh, çok güzel. Demek bende kalacaksın bu gece? Tamam kal ama Müdür Bey'e haber vermezlik edemem. Zaten yüz göz olmamaya çalışıyorum, yarın gidip de "dün gece eşiniz bendeydi ama size haber vermemi istemedi" mi diyeceğim? Bir an önce uyu bari. Kocanı arar, durumu anlatırım.

"Tabii, tabii. O kanepeler çok rahattır. Annemle babam da ne zaman bende kalsalar orada yatarlar. İsterseniz Deniz'in yatağını da hazırlayabiliriz."

"Deniz oğlundu değil mi? Neden hiç evde yok? Seninle oturmuyor mu?"

"Benimle oturuyor tabii de, siz hep tatillerine denk geldiniz. Geçen gelişinizde hafta sonuydu, babasıyla beraberdi. Şimdi de yaz tatiline gitti babasıyla yine. Eski kayınpederimle kayınvalidem Foça'da yaşıyor. Onların yanındalar. Önümüzdeki hafta dönecek. Biraz burada kalacak sonra da annemlerle beraber Ayvalık'a gidecekler."

"Resmi var mı Deniz'in? Göstersene."

Oğlumun odasından en sevdiği resmi getirdim. Babası, ben ve Deniz. Son yaz tatilimizde hep beraber kayınpederimin objektifine gülümsüyoruz. Deniz babasının kucağında. Ben biraz yanda duruyorum.

"En yeni fotoğrafımız bu. Geçen yaz çektirmiştik."

"Canım benim. Çok şekermiş maşallah. Bu adam kim? Babası mı?"

"Evet."

"Neden boşandın? Güzel adammış kocan."

"Aman güzelliği batsın!"

E, aferin Ayşegül. Sonunda müdürünün karısıyla baş başa fotoğraflara bakıp erkekleri çekiştirmeyi de becerdin.

"Yani... anlaşamadık işte. Bilirsiniz, olmayınca olmaz."

"Aptalsın sen. Benim böyle güzel bir çocuğum olsa onu asla babasız bırakmazdım. Asla!"

Ukalaya bak. İyi ki biraz açık verdik, hemen başladı yine aptal demeye. Çok biliyorsun madem kocana meymenetsiz diyeceğine sen de bir çocuk yapsaydın ya!

"Madem bu kadar seviyorsunuz çocukları, siz neden düşünmediniz?"

"Sana ne!"

"E, yeter ama! Benim çocuğumu babasız bıraktığımdan size ne o zaman? Hem ne oluyor öyle ikide bir aptal demeler falan? Tamam misafirimsiniz ama bu kadarı da fazla oluyor. Ben Okan Bey'i arayacağım izninizle."

"Aramayacaksın! Rahatsız ediyorum madem, giderim ben de. İstemez evin mevin. O sizli bizli konuşmalarındaki sahte nezaketinden de hiç hoşlanmıyorum bilesin!"

Hışımla ayağa fırladı. Gözlerinden ateş fışkırırken ilk gördüğümde de beni şaşırtan güzelliğini yeniden fark ettim. Ey güzel Rabbim, işine karışılmaz ama şu kuluna bu kadar güzellik vereceğine, birazını eksik edip azıcık akıl, fikir, terbiye verseydin olmaz mıydı?

"Durun Dünya Hanım, yanlış anladınız."

"Hanımın da batsın e mi? Kızım sen ne demeye bana hâlâ hanım manım deyip duruyorsun? Okan denen hıyar senin müdürün benim de kocam diye mi? Onun müdürlüğü bana sökmez, sen de benim elemanım falan değilsin. Hem benden nefret ederken bir de hanım demek ikiyüzlülük değil mi?"

"Lütfen böyle konuşmayın. Beni zor durumda bırakıyorsunuz. Okan Bey benim müdürüm. Onunla bir samimiyetim yok, zaten olmasını da istemiyorum. Bana işyerinde nazik ve anlayışlı davranmıştır ama bir erkek olarak nasıl olduğu beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Hele bir koca olarak eksikliklerini, ikinci kez gördüğüm eşinden dinliyor olmak, kusura bakmayın ama boyumu aşar. Size hanım dememe gelince, doğru olanı yapıyorum, nazik davranıyorum. Sizin de bana aynı nezaketi göstermenizi beklerdim. Hâlâ da bekliyorum ayrıca."

Ellerimiz belimizde iki dövüş horozu gibi birbirimizi baştan aşağı süzdük bir süre. Dünya 1.80'lik boyuyla bana tepeden bakıyordu ama ben de sarhoş değildim. Güçlerimizin eşit olduğunu fark etti, yerine oturdu.

"Bir kahve daha içebilir miyim Ayşegül Hanım?" dedi hanım sözcüğünü iyice vurgulayarak.

"Elbette," dedim hiç fark etmezmiş gibi davranarak. "Az önceki gibi mi istersiniz?"

"Hayır, daha az koyu ve şekerli olursa çok makbule geçer."

İkimize de birer kahve hazırlayıp salona geldim. Karşısına bir minder çekip oturdum.

"Okan Bey'i aramamı gerçekten istemiyor musunuz?"

"Hayır, istemiyorum. Onunla kavga edip çıktım zaten evden. Şimdi aramayalım. Ben biraz toparlayayım kendimi, sonra eve giderim."

"Yok, gitmeyin. Yanlış anladınız beni."

"Boş ver."

Sesimi çıkarmadan kahvemi içtim. O çok rahatsız edici suskunluk anlarından biriydi. Yakınlaşmayı başaramıyordum bu kadına. Pes ettim, bıraktım kendi haline. Hem deli birine nasıl yakınlaşabilirim ki? Ne malum az sonra üstüme yürümeyeceği?

"Deli olduğumu düşünüyorsun benim, değil mi?"

"Yok canım, estağfurullah. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Hiç. Biraz değişiksiniz."

"Biraz mı? Sadece biraz hem de?"

"Peki. Birazdan biraz daha fazla."

"Ne kadar?"

Ay yeter artık. Şimdi de laf ebeliği yaptıracak bana.

"Dünya Hanım, dosdoğru konuşayım mı? Aslına bakarsanız evet, bana göre fazlasıyla çılgınsınız. Kusura bakmayın, sizi tarif edecek başka kelime bulamıyorum."

"Bravo Ayşegül Hanım, bildiniz. Bu konuda benim diplomam var. Sor istersen Okan'a."

"Hangi konuda?"

"Çılgınlık! Kafadan kontaklık! Çatlaklık! Deliyim yahu düpedüz. Raporum var."

Tık! İşte bu jetonumun düşme sesiydi. Allahım bana yardım et. Evimde bir deli var. Çocukluğumdan beri delinin lafından bile korkarım ben.

"Ne o? Bakıyorum birden dut yemiş bülbüle döndün? Korktun mu?"

Korkmadım. Ödüm patladı.

"Yok canım, öyle şey olur mu? Gayet sağlıklı görünüyorsunuz. Hem neden korkayım ki?"

"İnanmıyor musun yoksa? Bak çantamda durur benim raporum, göstereyim mi?"

"Hiç gerek yok. Oturun Allah aşkına."

"Eee, şimdi ne diyeceksin bakalım?"

"Geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

E, geçmiş olsun da dedim. Başka ne diyeceğim ben buna? Öyle kuzu gibi oturacağım karşısında, elim mecbur. Ah bir de Nilgün'ü bilseydi, çıra gibi yanmıştık. İlk iş Nilgün'ü haberdar etmeli. Ne yapsın etsin Okan'a âşık olmasın, öldürür bu kadın Nilgün'ü. Kapı gibi de raporu var elinde. Hiç dinlemez valla.

"Biliyor musun bu rapor aslında çok işe yarıyor."

"Pardon? Nasıl yani?"

"Mesela ben birini öldürsem hapse falan girmem. Bir iki yıl hastanede yatar çıkarım."

"Canım niye böyle şeyler söylüyorsunuz, niye öldüreceksiniz ki birilerini?"

"Tabii canım, lafın gelişi söyledim ben de. Durduk yerde kimseyi öldürmem. Amaaa..."

İşte geliyor bela! Hazır ol kızım, bu kadın şimdi saldıracak.

"Ama?"

İçimden bütün duaları okurken, karşısında mum gibi eriyip biterken, Dünya Hanım yanıt vermek yerine sigarasından derince bir nefes çekip yüzüme üfledi. Gözlerini kıstı. Uzunca bir süre öylece baktı bana. Sonunda,

"Nilgün nasıl?" dedi.

İşte başlıyoruz!

Sakin olmalıyım. Hiçbir şeyden haberim yok benim. Hem ne oldu ki? Okan'la Nilgün'ün arasında bir şey yok. Bu kadın içimi de okuyamaz ya. Sonuna kadar inkar ederim, yok bir bildiğim derim.

"İyiiii..."

"Bak o kız sinirimi bozuyor birazcık."

"Yok canım, iyi kızdır Nilgün. Neden sinirinizi bozuyor ki?"

"Zırt pırt bizim evi arıyor. Yok şu toplantıymış, yok bu iş gezisiymiş."

"Bu aralar yoğun çalışıyoruz, normal tabii."

"Neresi normal? Sen neden aramıyorsun normalse?"

Neresi deli bu kadının? Cin gibi maşallah!

"Hem o gece biz gidene kadar Okan'la fingirdemesi de gözümden kaçmadı. Şeytan, geçir şişeyi kafasına dedi."

"Yapmayın Dünya Hanım, yanlış anlamışsınız. Ben davranışlarında uygunsuz bir şey görmedim. Hep beraber sohbet ediyorduk."

Dik dik yüzüme baktı, korktum yine. Acaba ne haliniz varsa görün, evet Nilgün kocanıza âşık, gidip onun canına okuyun, benim ne suçum var mı desem?

Tam bunları düşünürken kapım çalındı. Hayırdır inşallah, bugün de han kapısına döndü mübarek.

"Nurten?"

"Merhaba Ayşegül, kusura bakma akşam akşam rahatsız ediyorum. Girebilir miyim?"

E, sen de gir tabii ne olacak? Müdürümün deli ve alkolik

karısı içeride nasılsa, bir de eski kocamın sevgilisi gelmiş evime, çok mu?

"Hayrola? Kötü bir şey yoktur umarım.. Yoksa... yoksa Deniz?"

"Yok canım, telaşlanma ne olur. Zaten buraya gelip gelmemek konusunda epey kararsızdım. Bir de böyle telaşlandıracağımı düşünmedim. Tekrar özür dilerim. Ben seninle konuşmak istiyorum da... Mustafa hakkında."

Bunları söylerken salona girmişti bile. Dünya Hanım'ı görünce iyice şaşırdı. Rahatsız etmemek istediğini falan tekrar tekrar söyledi. Buraya geldiğine pişman olmuştu ama çıkıp gitmeyi yediremedi anlaşılan kendine, minderlerden birini seçip oturdu. Bu minderleri alırken böyle ilginç iki konuğu yan yana onlarda ağırlayacağımı hiç düşünmemiştim doğrusu.

Tanıştırdım ikisini. Durumun garipliğiyle sıfatlarını eklemedim, isimlerini söylemek yeterli. Birbirlerinin burada ne işi olduğunu merak ederek bakıştılar ama sormak da olmazdı tabii. Sanırım ikisi de diğerinin benim arkadaşım olduğunu düşündü. Kısa memnun oldumlarla yetindiler. Tanıştırma faslından sonra ortalığa bir sessizlik çöktü. Dünya Hanım burada olmasaydı belki Nurten'in Mustafa konulu söyleviyle daha fazla ilgilenirdim ama Dünya Hanım'ın yanında bu konunun açılması hiç de işime gelmiyordu. Ne yazık ki Nurten'in tepesi iyice atmıştı, dertleşme ihtiyacı duyuyordu ve Dünya'nın da benim arkadaşım olduğuna karar vermişti. Pat diye konuşmaya başladı.

Mustafa çok dikbaşlıydı –*İlginç tabii*– sonra hep dediğim dedik davranıyor, her zaman onun isteklerinin yapılmasında ısrar ediyordu –*Aa, vallahi inanmam. Mustafa mı?*– Nurten'in ondan başka bir hayatının olabileceğini düşünmüyordu bile –*Allah Allah*!– Hep Mustafa'nın arkadaşları iyi, Nurten'inkiler kötüydü – *Bak sen!*– Bütün bunlarla başımı

şişirdiğini biliyordu, ayrıca durumun garipliğinin de farkındaydı ama başka çaresi kalmamıştı. Mustafa ona telefon etmiş, fotoğraf çekmek istediğini söylemişti.

"E, çeksin. Ne olacak ki? Bunun için mi kızıyorsun?" dedi Dünya Hanım.

"Fotoğraf makinesini Foça'ya götürmemi istiyor. Şaka yapıyor sandım ama ciddiymiş. Yani işimi gücümü bırakacağım, bir koşu gidip fotoğraf makinesini götüreceğim beyefendiye. Sırf o aptal, lanet olasıca makinesini burada unutmuş olduğu için."

"Canım, belki seni özlemiştir, bahane yaratmaya çalışıyordur," dedim ben de.

"Aptal olan sensin galiba, eski kocanın yeni sevgilisini özleyip özlemediğinden sana ne? As suratını defolsun gitsin," dedi kıskanç iç sesim.

"Çok şekersin Ayşegülcüm," dedi Nurten. "Ben de öyle söyledim Mustafa'ya. Ne dese beğenirsin? Tabi beni özlemişmiş ama takdir edermişim ki annesiyle babası henüz bu karşılaşmaya hazır değilmiş. Yani ciddi ciddi fotoğraf makinesini istiyor, beni değil."

"Senin yerinde olsam fotoğraf makinesini parça parça göndermeye başlardım," dedi Dünya Hanım. "Bu arada Mustafa kim?"

"Eski kocam," dedim, ben.

"Erkek arkadaşım," dedi Nurten.

"Haa!" dedi Dünya Hanım da. Şaşırdığını belli etmemek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu ama kafası hâlâ dumanlıyken bu iş pek de kolay olmayacaktı elbette.

"Yok ya? Yani şimdi siz ..." Bir kahkaha koyverdi

"Biz" buz gibi bakıştık. Dünya Hanım devam etti,

"E, peki şekerim Ayşegül'den ne istiyorsun? Eski kocasını bir kez daha boşamasını mı?"

"Aslında ne istediğimi ben de bilmiyorum. Sanırım Mus-

tafa'nın bir tek bende cinayet fikri uyandırıp uyandırmadığını öğrenmek için geldim."

Oh, ikisi de işi pişkinliğe vurdular. Ben de şu Nurten'i sağlam bir kadın sanırdım. Eski kocamı çekiştirmek için bula bula Dünya'yı mı buldun kızım sen? Senin arkadaşın yok mu içini dökecek, dert yanacak? Hadi, kış kış evine!

"Öldürmek yerine sadece ayrılsan," deyiverdim.

İyi halt ettim.

İkisi de bilmiş bilmiş bakıştılar: Yaa, demek ben/o ayrılayım/ayrılsın da sen geri al kocanı, ha?

"Yok, yani yanlış anlama," diye ekledim hemen. "O kadar kötü adam değildir Mustafa demeye çalışıyorum sadece. Sevmiyorsan ayrıl ama seviyorsan suyuna gidiver sen de."

"Kötü değildi de neden boşadın?" dedi Dünya Hanım.

Tam "ben kötüyüm, tamam mı?" diyecekken kapının zili bir kez daha çaldı.

"Okan'sa ben yokum," dedi Dünya Hanım.

"Mustafa'ysa da ben yokum," dedi Nurten.

"*İnşallah onlardır da, alır adamlarınızı defolur gidersiniz evimden,*" dedim ben de. Ama içimden dedim bunu.

Kapıdaki Mustafa da değildi, Okan da. Nilgün'dü. Bir Sen Eksiktin Nilgün.

"Ne haber şeker? Geçiyordum uğradım. Bak, elimde ne var," dedi bir şişe şarabı sallayarak.

"Sen gel içeri de asıl bendekileri gör," dedim tıslayarak. "Emin ol bundan daha iyi zamanlama yapamazdın."

Benim evimde öyle antre falan yok. Giren pat diye salonla karşılaşıyor. Nilgün Dünya Hanım'la pat diye göz göze geliverdi böylece.

"Ne iyi ettin de geldin," dedim bu kez yüksek sesle. "Biz de Dünya Hanım'la senden bahsediyorduk az önce. İçine mi doğdu ne?"

"Öyle mi?" dedi Nilgün yutkunarak" Eee, ne diyordunuz?"

Sesi titriyordu kızcağızın.

"Gel gel," dedi Dünya Hanım. "İyi olacak hastanın doktor ayağına gelirmiş. Ayşegül'e 'Bu Nilgün benim kocamla neden fingirdiyor?' diyordum. 'Şeytan geçir kafasına şişeyi demişti' diyordum. Hah, bak şişeni de yanında getirmişsin. Gel şöyle yanıma otur bakalım."

Nilgün sapsarı kesildi. Tutmasam düşüp bayılacak. Nurten oturduğu yere iyice sindi. Ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu garibim.

"Hiç sorma Nilgüncüğüm," dedim. "Dünya Hanım'ın başına neler gelmiş. Kapkaççılar saldırmış. Gel şu şarabı açalım biz seninle. Konuşuruz sonra."

Çeke çeke mutfağa götürdüm kızcağızı. Bir bardak su içirdim.

"Bana kimse saldıramaz," diye bağırıyordu arkamızdan Dünya Hanım.

"Ne diyor bu kadın yahu?"

"Hiç sorma, kapkaçılar saldırmış. Telefon etmek bahanesiyle kapıma dayandı. Elinde de bir koca tornavida. Sonra bana deli raporundan bahsetti. Sana da kafayı takmış haberin olsun. Yandık ki ne yandık."

"Deme yahu, ben ne yaptım ki ona?"

"Bil bakalım ne yaptın? Hani o aynanın karşısına geçip şarkı söylemeler, âşık oldum Okan'a demeler? Buyur, buna da söyle bakalım."

"Bana bak, ağzından bir şey mi kaçırdın yoksa?"

"Saçmalama, canıma mı susadım ben? Sadece şüpheleniyor."

"Ben gitsem mi acaba?"

"Git de iyice kuruntu yapsın. Hiçbir yere gidemezsin. Bence fırsat bu fırsat deyip alttan al, otur konuş. 'Yok Okan'la aramızda bir şey,' de."

"Ben öyle bir şey diyemem."

"Nasıl diyemezsin? Bir şey mi var aranızda?"

"Canım, bir şey yok tabii. Ama ben onu seviyorum."

"Dünya'nın onu sevdiğini sanmıyorum ama emin ol seni kesinlikle sevmiyor. Kadın uçmuş yahu. Kesecek seni de beni de. Şimdilik alttan al ne olursun. Bu geceyi bir atlatalım hayırlısıyla, sonra sen yine âşık olursun Okancığına.

"E, şimdi içeriye gidip paşa paşa 'Al bu şişe, bu da başım' mı diyeceğim yani? Kafama şişe patlatacakmış, baksana."

"Hiçbir şey yapacak hali yok, merak etme. Ben çözdüm bu kadını, suyuna gidersen bir şey olmaz. Sanırım arkadaşı da yok fazla, konuşmak istiyor. Bak belki böylesi daha hayırlıdır, ha? Konuşur, anlaşırsınız belki."

"Yanındaki kim peki? Senin arkadaşın mı?"

"O da Mustafa'nın kız arkadaşı. Açma gözlerini öyle kocaman kocaman. Seni Dünya'yla bir araya getiren akşama bir de bu kızcağız girmiş çok mu? Mustafa'dan dert yanmaya gelmiş bana. Hepiniz bekleyip bekleyip bugünü bulmuşsunuz işte. Gel hadi, Dünya'yı fazla meraklandırmadan girelim içeri. Al şu kadehleri götür sen. Bana bak, yüzünden gülümsemeyi de eksik etme sakın, Dünya'dan kurtulursan ben öldürürüm."

Nilgün söz dinledi. Dünya'yı şarap zoruyla Okan'la bir ilgisi olmadığına inandırdı. Dünya "Zaten boşayacağım o herifi," dedi. Nurten de Mustafa'dan ayrılacağını ilan etti.

Şarap bitince birkaç şişe daha alındı. Önce Nurten ağlamaya başladı. Mustafa'yı ne kadar çok sevdiğini anlattı. Bu arada bana afedersin deyip durdu. Ben de her seferinde "Ne demek, rica ederim," diyordum. Ne diyeyim?

Sonra Dünya, çocuklarının olmadığını itiraf etti. Evlat edinmek istiyormuş, Okan Bey de kabul etmiyormuş.

"Ben neden bu kadar çok içiyorum sanıyorsunuz," dedi, o da ağladı.

Nilgün'e sarılıp "Bu hallerim hep bu acıdan. Sana da iftira attım canım kardeşim," dedikçe Nilgün de ağladı.

Ben ağlamadım. Onun yerine yatakları yaptım, kahve pişirdim, Mustafa'ya kız arkadaşının, Müdür Bey'e de karısının bende olduklarını, meraklanmamalarını söylemek için telefon ettim.

Hem neden ağlayacakmışım ki? Oğlumdan başka erkek yok hayatımda. Eh, derdim de yok o zaman.

Halime bir kez daha şükrettim.

3 Temmuz
Yanıyoruz!

Sabaha karşı, büyük ve sıcak bir havuzda boğulurken fırladım yataktan. Sıcak! Mümkün değil uyunmuyor. Saat üç daha. Bu saatte uyanırsam yarın işte ne yaparım?

Bir sigara yakıp balkona çıktım, oh dünya varmış derken ezan sesiyle gözümü bir açtım ki balkonda uyuyakalmışım. Üstümde de kısacık bir gecelik. Konu komşu uyanmadan içeri geçeyim diye düşünürken karşı balkondaki adamla burun buruna geliverdim. Sokaklar bu kadar dar olursa kucağına düşmediğime şaşarım.

Adam gülümseyerek "Günaydın," dedi.

"Ne zamandır size bakıyordum. En iyisini yapmışsınız vallahi. Ben de bu akşam balkonda yatacağım. Bir çay ikram etsem size? Buyurmaz mısınız?"

Buyur buradan yak. Tanımam ben bu adamı, rastlayınca selam veririz birbirimize, o kadar. Eşi halim selim bir kadıncağızdır. İki de çocukları var. Nereden çıktı bu samimiyet?

Nereden çıkacak Ayşegül kızım, üzerindeki kısa gecelikten. E, sabahı böyle mahrem bir ortamda paylaştığınıza göre geceyi de birlikte geçirirsiniz artık.

Hoş geldin iç sesim. Bir sen eksiktin. Kısa geceliğim, balkon adamı ve sen. Ne güzel bir sabah bu.

Adamdaki yüzsüzlüğe de bakar mısın? Tamam balkonda

uyuyakaldım, kabahat bende. Ama sen de madem röntgene çıkıyorsun işi adabıyla yap, uyandığımı görünce çevir kafanı. Bir de utanmadan çaya davet etmek ne demek oluyor?

Tam ağzımı açıp iki çift usturuplu laf edecektim ki, elinde kahvaltı tepsisiyle karısı çıkmasın mı balkona? Çıksın tabii. Bir kıskançlık krizi eksikti sabahın köründe, o da kusur kalmasın.

Bu kadın beni balkonda dikmiş, kocasını da çay bardağını şerefime kaldırmış görünce elindeki tepsiyi kafama atar dedim ama yapmadı. Gülümseyerek "Günaydın," dedi kocası gibi.

"Ne iyi yapmışsınız. Ben de Necati'ye kaç gecedir söylüyorum şu yatağı balkona taşıyalım diye ama dinlemiyor."

Gördün mü iç sesim? İçin fesat senin, için.

"Gelin bir çay içelim," dedi kadın. "Bunca zamandır komşuyuz, tanışamadık bir türlü."

Bozum olmuş iç sesime nanik yaparak giyindim, kahvaltıya gittim. Annemden de beter bu benim iç sesim. Ona kalsa kimseye güvenmemem gerekiyor.

Her zaman yaşadığım telaşlı sabahlardan sonra yeni dostlarımla yaptığım bu kahvaltı içimi ısıttı. Hafifledim sanki.

Mualla Hanım ev kadını, Necati Bey de ticaretle uğraşıyormuş. Ekonomik krizden, havaların sıcaklığından, benim işimden, çocuklardan söz ettik. Kalkmak için izin isteyince,

"Bir çay daha içelim de gidersiniz," dedi Mualla Hanım.

Çayları tazelemek için mutfağa geçti. Tam "Ne güzel komşularım varmış," deyip, Deniz'i de onlarla tanıştırma planları yaparken Necati Bey çapkın bir sırıtmayla elimi tuttu.

"Boş ver sen onu, akşama yalnız çıkacağım balkona."

Aldığım darbeyle nefesim kesilmişken Necati Bey bir de göz kırparak eklenmesin mi?

"Aynı geceliği giy emi?"

Ben fesatım, ha? dedi iç sesim.

Hiçbir şey söylemeden elimi kurtarıp ayağa kalktım. Nasıl can havliyle fırlamışsam yerimden kahvaltı masası birbirine girdi. Sese koşturup gelen Mualla Hanım'la Necati Bey'i mutlu yuvalarında baş başa bırakıp dar attım sokağa kendimi.

Keşke yatmasaydım balkonda. Keşke Necati Bey'i görür görmez sürünerek eve kaçsaydım. Keşke hiç gitmeseydim evlerine. Bütün bunları yaptım ve şimdi Mualla Hanım'ın, o hoş kadının bilmediği bir sırrı biliyorum: Kocası pis bir zampara.

"Hemen kalkmam gerekiyor, işyerinden çağırdılar," dedim Mualla Hanım'a ama Necati Bey'in ayıbını anlatmak yerine örtbas etmekle iyi mi davrandım, kötü mü emin değilim. Ortada ikiyüzlü bir evlilik var. Bir insan sevmediği bir insanla neden birlikte yaşasın? Madem evine gelmiş, sofrana oturmuş kadınlara bile asılacak kadar gözün dönmüş, boşan karından git sevdiğin birisini bul Necati Bey.

Diğer yandan benim yaptığım da ikiyüzlülük. Bana sofra kurmuş bir kadına kocasının gerçek yüzünü göstermeliydim. Acaba geriye dönüp Mualla Hanım'a kocasının terbiyesizliğini anlatsam mı? Ama nasıl söylenir ki bu? "Mualla Hanım, siz iki dakika içeri girdiniz, kocanız anında asıldı bana. Bu adam yaramaz, boşayın bunu," mu diyeceğim?

Kadın ne yaptığını sorarsa ne söyleyeceğim peki? "Akşam balkona yalnız çıkacağını söyledi" mi?

"Çıkar o çıkar, siz rahatınıza bakın," derse bana? Ya da "Canım bir tek sizin mi balkonda yatma hakkınız var bu memlekette, o da yatsın işte," derse?

Hem belki Mualla Hanım kocasına âşık evli kadınlar türündendir. Bu türe mensup kadınlar gözleriyle görene dek kocasının onu sevmediğine inanmaz. Hatta gördükten sonra da inanmaz. "Kocam bunalımda"dan başlayıp "Kadın na-

mussuz"a kadar uzanan bir yan çizme yelpazeleri vardır bunların. Mualla Hanım'ın bu türe dahil olup olmadığını nereden bileceğim?

"Mualla Hanım, bakın eşiniz böyle böyle dedi. Boşayın bu adamı."

"Manyağa bak. Sıcak başına vurmuş senin, benim kocam öyle şey demez."

"Yanlış anladınız, ben size ayıp olmasın diye söylüyorum. Kadın dayanışması için, görev icabı yani."

"Defol hadi. Görev icabıymış."

"Mualla Hanım ben sadece bir ikiyüzlülüğü sona erdirmeye çalışıyorum. Tekrar ediyorum, kocanız bana asıldı. Bunu bilin, sonra ister boşayın ister boşamayın."

"Senin niyetin başka. Ben boşayayım da sen kap değil mi? Yağma yok kaptırmam gül gibi kocamı."

"Ne yapayım ben kocayı? Birinden zor kurtuldum zaten. Sadece sizin iyiliği..."

"Bak hâlâ konuşuyor. Oklavayı indiririm şimdi kafana senin. Kadın olsan kocanı elinde tutardın da komşularının elindekileri kapmaya çalışmazdın. Birisiyle baş edememişsin, elalemin kocalarına sarkmak senin neyine? Utanmaz!"

Bu âşık kadınların kocaları da zeytinyağlık yeteneklerini en üst sınıra kadar sergileme becerisine sahiptir.

"Necati Bey, buyrun bir de eşinizin yanında söyleyin şunu."

"Neyi? Ne dedim ki ben?"

"Akşam balkona yalnız geleceğim," demediniz mi? "O geceliği de giy," demediniz mi?"

"İftiraya bak! Biz Muallacığımla yatarız yatarsak. Yalnız başıma neden yatayım?"

"Yalan söylüyorsunuz."

"Asıl siz yalan söylüyorsunuz. Terbiyesizliğin de bir sınırı

var. Ben evli bir erkeğim, karımı çok seviyorum. Size de bir an önce bir koca bulmanızı ve benim yakamı bırakmanızı öneririm."

"O çok sevdiğiniz karınızın yanında tekrar edemeyeceğiniz sözleri neden söylüyorsunuz o zaman? Hem sofranıza oturdum sizin, komşuluğa yakışıyor mu bu davranışınız? Ayıp değil mi?"

"Siz kendinize bakın. Zaten balkonda baldır bacak ortada yatışınızdan belli ne mal olduğunuz. Oradan bana kaş göz ettiğiniz yetmedi, kalkıp evime geldiniz, şimdi de yuvamı yıkmaya çalışıyorsunuz."

Olası senaryoların tamamı mutlu yuva geri teper ilkesiyle sonuçlanacağından, "mutlu yuvanız batsın inşallah" diye söylene söylene minibüs durağına yürümekten başka bir şey gelmedi elimden.

Bir de Nilgün'e anlattım olanları. Sanıyordum ki Nilgün de kızıp veryansın edecek Necati'ye. Oysa gülmekten yerlere yattı. Benim gerçekten söylediğim yaşta olup olmadığımı sordu. Allah bilir kadının beni kocasıyla baş başa bırakmak için içeri girdiğine, dünyada neler olduğuna dair her zamanki alaycılığıyla bin türlü senaryo üretti. Akşam üstü de pencere kenarına çağırdı.

"Koş koş. Necati gelmiş, elinde de iki bardak çay! Aa, atleti pijaması hâlâ üstünde ayol!"

Yüreğim ağzımda pencereye yanaştım. Arkamdan bir kahkaha koptu. Bir de baktım bütün servis arkama dizilmiş ne yaptığımı seyrediyor.Nilgün'e bir tekme sallayıp çıktım.

Akşam eve geldiğimde *"Git Necati'ye haddini bildir,"* diyen iç sesimi susturdum. Onca sıcağa rağmen balkon kapısını sımsıkı kilitledim. Perdeleri de çektim, kapandım evime.

Benim için bu evin balkonu yok bundan böyle.

5 Temmuz
Talih kuşu

Sıcak şehri sardı. Birbirimize değmemeye çalışıp, gölge yerleri kollayarak yürüyoruz. En ufak dokunmada hır çıkabilir. Hepimizin siniri tepesinde.

Dün Ayvalık'tan arayıp "Çok özledim seni," dedi Deniz. "Yanına geleyim mi?"

"Aman oğlum," dedim. "Otur oturduğun yerde. İstanbul öyle sıcak ki, deli ediyor herkesi."

Gidebilsem yanına keşke ama nerede? Cumartesi dahil hâlâ tam gaz çalışıyoruz. Benim gibi bir yılını doldurmamış, dolayısıyla izin hakkı kazanmamış birini bırak, Nilgün'e bile izin vermiyor Müdür. "Krizi atlattığımıza sevineceğine, tatile çıkamadım diye üzülüyorsun," diyor bir de. Nilgün ona olan aşkını çoktan unutmuş arkasından söylemediğini bırakmıyor. Büyük aşkını dinlediğim yetmedi şimdi de büyük nefretini dinliyorum.

Dünya ile öyle sıkı fıkı oldular ki, ağzım açık kaldı. Çocuk için nefesi kuvvetli bir hocaya bile götürdü Nilgün Dünya'yı. Nerdeyse her akşam buluşuyorlar. Sonra gelsin şarap, gitsin rakı.

Birkaç defa ben de takıldım yanlarına ama sohbetleri Okan üzerine kuruluydu yine, sıkıntıdan patladım.

Bu iş garip değil mi? Bir ay önce Nilgün'e göre Dünya kötüydü, Okan neredeyse peygamber. Bir anda yer değiştirdiler. Hadi Dünya deli de Nilgün'e ne oluyor?

Sadece Nilgün'le Dünya değil ki, şehirdeki tüm kadınlar bir tuhaf. Erkekler onlardan da beter.

Necati Bey'in terbiyesizliği öyle içime oturdu ki, iç sesimle beraber erkeklere veryansın ediyoruz. İç sesim *"Güvenilmez, riyakar yaratıklar. Manyak hepsi,"* diyor, ben tüm erkeklere sapık gözüyle bakıyorum. Gece kapımı iki kere ki-

litlemeye başladım. Takip eden var mı diye arkamı kolluyorum. Kafama taktığım için mi gözüme batıyor yoksa gerçekten erkekler mi manyaklaştı bilmiyorum ama her yerde bana göz süzen, yanaşmaya çalışan birilerini görür oldum. Şu yazı delirmeden bir atlatsam.

"Sıcaktandır, sıcaktan" diye diye minibüs durağında sıraya girdim. Bu kafa karışıklığında işe geç kaldım mı acaba? Saatim de kolumda değil, hay aksi. Birine sorayım ama kime? Etrafım yine bacaklarıma, göğüslerime öküz gibi bakan erkeklerle çevrili.

"Aman geç kaldıysan kaldın, boş ver saati. Kimseye sorma. Dua et anahtarını unutmadın. Anahtar da sorulmaz kimseye, düşünsene."

İç sesim paranoyaklaştıkça komik fikirler çıkarıyor ortaya. Anahtarı evde unuttuğumu, etrafımdakilere sorduğumu düşündüm:

"Afedersiniz, anahtarınız var mı?"

"Var, hemen gidelim."

Ya da şöyle:

"Afedersiniz, anahtarınız var mı?"

"Yazlık mı, kışlık mı?"

En iyisi şu:

"Anahtarınız var mı, benimkini evde unutmuşum da."

"Valla ben de unutmuşum evde. Otele gitsek?"

Arkamdan biri hafifçe sırtıma dokundu. Sıçrayıp döndüm ki, yaşlıca bir bey. Nur yüzlü, insanın içini ferahlatan tonton amcalar vardır ya, onlardan. Gülümseyerek,

"Anahtar, değil mi?" dedi.

Sen de mi be amca?

Koşar adım kuyruktan fırlayıp can havliyle bir taksiye atladım. Bu işin sıcakla falan ilgisi yok. Allah hayırlara karşı getirsin ama beni gören bir tuhaflaşıyor. Bu tonton amca bile seni eve atmaya kalktıktan sonra bütün İstanbul

aşk yuvası artık sana. Kaç kızım Ayşegül.

Şoför tam gidecekken durdu:

"Hanımefendi şuradaki amca size sesleniyor."

"Git kardeşim. Tanımıyorum ben amca mamca. Git sen."

"Ama işaret ediyor, baksanıza."

Adam gerçekten bana sesleniyor, bir yandan çağırıp, bir yandan da elindeki anahtarı gösteriyor.

Yeter artık. Kaçmakla olmayacak, temizlemek gerekiyor bu şehri. Dur senden başlayalım amca. Anahtarı bana karakolda anlat bakalım.

Bir hışımla indim aşağı.

"Amca, utanmıyor musun bu yaşta?"

"Neden kızım? Ne oldu?"

"Bana anahtarını gösteriyorsun."

"Tövbe estağfurullah. İnsan dediğin önce anlayıp dinler, sonra itham eder. Al şu anahtarını da yürü git işine. Çantandan düşürdün, vereyim derken de tazı gibi seğirttin kaçtın."

Gık diyemeden, özür bile dileyemeden öylece kalakaldım. Amca söylene söylene kuyruğa döndü, etrafındakilere beni göstererek birşeyler anlattı. Bütün başlar üstüme çevrilmişken geriye dönüp özür dilesem, onca insana Necati Bey'den başlayıp balkonu açıklamak var. Şehrin de günün de temizlenecek tarafı kalmadı. Bindim taksiye.

Şoför de manyak. Dönmemiz gereken sokağı üç kez kaçırıp bir sürü cadde dolaştık. Dolaşırız tabii adam yola bakacağına dikiz aynasından bana bakıyor.

Yeni bir olayı kaldıracak gücüm kalmamıştı, sesimi çıkarmadım. Sonunda işyerime vardığımızda taksimetre her zaman ödediğimin iki katını gösteriyordu. Tepem attı.

"İkaz etmeme rağmen üç kere sokağın önünden geçtiniz, dönmediniz. Her zaman geldiğim yer, bilmez miyim? Bunun yarısı tutuyor burası."

Efendiliği tuttu şoförün:

"Canınız sağ olsun hanımefendi. Siz her zaman ne kadar ödüyorsanız onu verin."

Karşılıklı teşekkürler, estağfurullahlar, aa olur mu canımlardan sonra taksiden indim. Şoför aniden sordu:

"Kaçta çıkıyorsunuz işten?"

"Altı buçukta."

Eh be kızım, ne söylüyorsun işten kaçta çıkacağını? Ona neymiş?

"Altıda gelirim," dedi taksici. Bastı gitti.

Peşinden koşturup "Sana ne, sana neee!" diye bağırmak istiyordum ama işyerinin önündeydim. Büyük ihtimalle Ercan'la Ayşen kahvaltılarını yine pencere kenarında yapıyorlardı. Sabah dedikodularına malzeme olmak istemedim. Zaten bu lanet olasıca topuklu ayakkabılarla yakalayamam ki adamı.

Aklımdaki lafı söyleyememenin verdiği hırsla daldım işyerine. Kapıdaki güvenlik görevlisi:

"Geç kalmışsınız bugün," dedi gülümseyerek.

Yanıtım, cebimde satılmayı bekliyordu zaten. İçimdeki bütün suratsızlığı topladım ve zavallıcığın başına fırlattım.

"Sana ne?"

Bu tepkiyi hiç beklemeyen güvenlik görevlisinin önünden yürüdüm geçtim.

İç sesim Allah'ın belamı vermesini söylüyor, akşama ne yapacağımı soruyordu cıyaklayarak. Elimde olsa içimden çıkarıp boğacağım bunu da.

Ne yapacağım gerçekten? Yıllar sonra ilk randevuyu yüzünden çok sırtını gördüğüm bir adama verdim. Nasıl kurtulacağım bu işten?

Saat beşte çık işten, eve kaç.

Olmaz. Zaten geç kaldım, hangi yüzle izin isterim? Hem bugün kaçsam yarın gelir. Yeri de öğrendi nasılsa.

Sen bilirsin o zaman. Kaçma da adam seni taksiye çeksin, götürsün bir ıssıza. Gör hanyayı konyayı.

Bu içimdeki ses annemin tembihleri mi yoksa? Saplantıları, korkuları, eleştirileri hep onunkiler. Tanımadıklarının arabalarına binen kızlar hakkında öyle şeyler anlatıp gözümü korkuttu ki çocukken, hâlâ taksiye bindiğimde önce kapı kollarına bakarım. Annem de hâlâ arkamdan dualar okur, bindiğim taksinin plakasını alır, fırsat bulursa şoförü soyu sopu, nereli olduğu konusunda sorguya çeker, bir arkamdan su dökmediği kalır da yerin dibine girerim.

Kafam karmakarışıkken Nilgün seslendi.

"Sabah şerifleriniz hayır olsun. Ne o yine Necati Bey'le kahvaltıda mıydınız?"

"Ya, evet. Akşam da randevum var bir şoförle."

"Maşallah efendim. Allah arttırsın."

Şaka yaptığımı sanıyordu. Ciddi olduğumu söyleyip akıl isteyecekken telefonum çaldı. Müşterinin biri teslimatın hâlâ kendisine ulaşmadığından şikâyetçi. Gün boyu adamla, bizim fabrikayla, kargo şirketiyle uğraştım, taksici aklımdan uçtu gitti. Akşam çıkacakken gözüm dışarıya kaydı. Bir baktım, benim şoför kaldırıma park etmiş, bir de sigara yakmış, beni bekliyor.

"Çıkmıyor musun Ayşegül?"

"Nilgün laf karıştı, unuttum anlatmayı. Bu sabah bindiğim taksinin şoförü aşağıda bekliyor. Ne yapacağım ben?"

"Adamla kavga mı ettin yoksa? Polis çağıralım hemen."

"Yok, öyle değil. Sanırım istemeden randevu verdim."

"İstemeden? Randevu? Boğazına bıçak dayadıysa verilebilir tabii."

"Of Nilgün zaten acayip sıkıntılıyım, bir de sen dalga geçme ne olur. Adam bana asılmış, fark etmedim. İşten kaçta çıkacağımı sordu aniden, söyleyiverdim. O da gelmiş bekliyor işte."

"Seni müzeye kaldıracağım. Plaketinde de 'Kendisine asılan erkekleri fark etmeyen bu kadın özel olarak tasarlanmıştır. Dokunmayın, seyredin' yazacak. Ne demeye söylüyorsun adama saat kaçta çıkacağını? O da gelir bekler tabii."

Nilgün'le uğraşacağıma taksiciyle uğraşırım. Kaptım çantamı, çıktım dışarı.

"Beyefendi, kusura bakmayın. Sanırım bir yanlış anlama oldu. Ben sizi işyerimin kapısında bekletecek bir şey yapmadım. Arkanızdan seslendim durumu açıklamak için ama yetişemedim size."

Ne yapayım yani? Israr edebilir, küfredebilir ya da ne bileyim zorla tutup kolumdan taksiye bindirmeyi deneyebilir. Ben de bağırır, gerekirse kavga ederim.

Hiçbirini yapmadı. "Peki, kusura bakmayın," deyip gitti. Arkasından bakakaldım.

"Çok yakışıklıydı," dedi iç sesim.

Sıcak en çok bunun başına vurdu galiba, bir dediği bir dediğini tutmuyor.

"Sen herkesten manyaksın," dedim. Minibüse binip, kapalı balkon kapısı, sımsıkı örtülü perdeleriyle beni bekleyen cehennem kıvamındaki evime gittim.

10 Temmuz
Biz Evleniyoruz

Önce Mustafa aradı.

"Merhaba. Nasıl gidiyor?"

"A, nereden çıktın sen? Döndün mü Foça'dan?"

"Hangi gitmemden bahsediyorsun? Her hafta sonu oradayım."

"Nereden bileyim? Aradığın sorduğun yok ki."

"Aramamı mı istiyorsun yani?"

"Tabii. Neden istemeyecek mişim?"

"Bilmem. İstemezsin diye düşündüm. Hem belki rahatsız olursun."

"Saçmalama, neden rahatsız olayım? İstediğin zaman ara beni, uğra hatta. Tabii Nurten izin verirse."

"Yok canım, ne izni? Nurten o gece sana bir şey mi dedi yoksa? Rahatsız etmemiştir umarım."

Bu benim kocam nasıl da düşünceli bir adam olmuş böyle? Bir kibar, bir efendi. Sesini tanımasam başkasıyla konuşuyorum diyeceğim.

"Boşuna aramaz bu adam. Garanti ayrıldı Nurten'den, sana yamanmaya çalışıyor. Sen de nereden çıkardın görüşmeyi?" dedi iç sesim. İçim cız eti. "Aman Allah korusun" diyordum bir yandan, bir yandan da gerçekten bu korumayı isteyip istemediğimden emin değildim. Bu aralar sıcak bir yandan, Denizsiz ev bir yandan öyle keyfim kaçık ki, bir çift güzel söz uğruna eski kocam hakkındaki tüm fikirlerimi değiştirebilirim.

"Hayır, tersine çok eğlendik. Çok hoş kız Nurten, çok sevdim. Turnayı gözünden vurmuşsun."

Yalancı! Hiç de sevmedin işte.

Sevmediysem sevmedim. Şimdi Nurten'i mi çekiştireyim Mustafa'ya? Hem sen işkillendirdin beni. Yoksa aklıma bile gelmiyordu Mustafa'nın beni başka bir şey için aradığı.

Foça'yı, anne babasını anlattı Mustafa, Deniz'den konuştuk bir süre. Sonra bir sessizlik oldu. Mustafa boğazını temizleyerek

"Ayşegül, sana bir şey söyleyecektim."

Al işte, ben ne dedim sana?

Lafı çevirmeye çalıştım:

"Ha, taksitler, değil mi? Bitirdim hepsini, merak etme. Senetler bende. İstersen sana vereyim. Yani görmek istersen..."

"Ne taksiti canım? Hayır, öyle bir şey değil. Lafı mı olur?"

Can havliyle bir daha ekledim:

"Önümüzdeki ay elim iyice rahatlayacak. Nafakayı da istemeyeceğim artık. Bunu mu söyleyecektin?"

Ne olur "Bunu söyleyecektim," de Mustafa. Ne olur bana geri dönmek istediğini söyleme. Bu aralar öyle yalnız, öyle mutsuzum ki, sana evet derim diye ödüm patlıyor.

"Hay Allah, nerden çıkarıyorsun bunları? Bıktım nafaka mevzusundan, almasan da hesabına yatıracağım. Biriktir, kenarda dursun. Her zaman hayat böyle kolay olmaz ki."

Kolay mı? Sen o taksitleri ödemek için deliler gibi çalıştın, aç bile kaldın hatta. Ne diyor bu adam? Kapa şu telefonu.

Sen olmasan daha kolay kapayacağım pis sesim. Bir sussan.

"Tamam, bir daha düşünürüm nafaka işini," dedim.

Uyduracak başka bir şey bulamayıp geri dönmek istediğini söylemesin diye dua ederek bekledim.

"Ayşegül," dedi Mustafa.

Yine duraksadı.

"Efendim?" dedim sesim titreyerek.

"Kendine iyi bak olur mu?"

Ne? Bunu mu söyleyecektin?

"Eee?"

"Eesi bu işte. Kendine iyi bak."

"Peki, bakarım. Sen de iyi bak."

"Tamam öyleyse. Hadi görüşürüz sonra."

"Sakın ağzını açma," diye tembihledim içimdeki sesi. "Kafam karıştı iyice. Sakın saçma sapan konuşup daha fazla karıştırayım deme, psikoloğa gider kurtulurum senden."

Bayram değil seyran değil Mustafa beni neden aradı durup dururken? Sesi de bir tuhaftı. Hasta mı yoksa?

Evet, hasta. Kanser olmuş. Birkaç günlük ömrü kalmış da helalleşmek için aramış. Aptal Ayşegül, yeniden evlenmek istiyor bu adam seninle. Sakın ha!

Ben bunu nasıl sustururum? Gerçekten bir psikoloğa mı gitsem acaba?

Öğlene kadar Mustafa'yı aramamak için kendimle mücadele ettim. Öğlen Nurten aradı.

"Merhaba Ayşegül, rahatsız etmiyorum değil mi?"

"Yok canım, ne rahatsızlığı. Hayırdır?"

"Akşama buluşabilir miyiz diyecektim. Uygunsan tabii. Biraz konuşmak istiyorum da."

"Kötü bir şey yok değil mi?"

"Yok, yok merak etme."

Eski kocanın eski sevgilisi ayrılıklarına ağlamak için sana gelecek. Geri çevir şunu. "İşim var" de hadi. Bulaşma, ne halleri varsa görsünler.

"Tamam, gel. Evdeyim ben."

"Aslında beraber yemek yeriz diye düşünüyordum. Ben ısmarlayacağım."

Bir de rüşvet ha? Sen bunu da kabul edersin şimdi.

"Kabul. Nerede buluşalım?"

Yüzsüz!

Hiç de değil. İlk defa sevgilisi yüzünden ağlayan bir kadını dinlemeyeceğim ya. Hem o sıkıcı eve gitmekten içime fenalıklar geldi. Değişiklik olur.

Nişantaşı'nda bir cafede buluştuk. Mustafa'yla da benden gizlendikleri zamanlarda burada mı buluşuyordu acaba? Tam onlara göre, alabildiğine lüks. Spor bir kıyafet giymiş Nurten, makyajı da tam kıvamında. Garsona bir lütfen deyişi var, İngiliz kraliyet ailesinden zannedersin. Mustafa'nın arayıp da bulamadığı kadın işte. Neden ayrıldılar ki?

Hiç de terk edilmiş bir kadına benzemiyor. Moralinin bozuk olduğunu hissettirmiyor, tersine gayet mutlu havalarında. Bazı kadınlar nasıl da gizleyebiliyor ruh hallerini. İnanılmaz.

"Merhaba," deyip kadehime vurdu hafifçe.

Gülümseyip ben de kaldırdım kadehimi.

"Aslında daha önce buluşmak istiyordum seninle," dedi. "O gece bana öyle iyi davrandın ki."

"Fena bir gece değildi, değil mi?"

"Ya, ne demezsin. Üç sarhoş kadın. Herkes sevgilisinden, kocasından dert yanıp ağlaşıyor. İyi idare ettin doğrusu."

"Teşekkürler, siz de birbirinizi iyi idare ettiniz."

"Biliyor musun cesaretime hâlâ inanamıyorum. Kapıdan kovabilirdin de beni."

"Yok canım, neden kovayım?"

"Yani, onca olan bitenden sonra..."

Ağzımı açtım, eliyle sus deyip devam etti.

"Sözümü kesme ne olur. Bu konuşmayı yapmak benim için de tuhaf. Sana karşı kendimi suçlu hissediyorum ama bu gece her şeyi açıklığa kavuşturmalıyız, daha sonra geç olabilir."

Geç mi? Ne diyor bu kadın? Şimdi benden özür mü dileyecek "kocanı elinden aldım, yuvanı yıktım" diye? İyi de şimdi mi aklın başına geldi be kadın? Ben o defteri kapayalı neredeyse bir yıl olacak.

"Mustafa'dan ayrıldı, kendini temize çıkarmaya çalışıyor. Bakalım ne yalan kıvıracak?" dedi iç sesim.

"Lütfen. Bunları konuşmak istemiyorum, ben her şeyi unuttum. Ortada af dilenecek bir şey de yok bana göre. Bizim evliliğimiz zaten bitmişti."

"Sorun burada ya. Mustafa'yla ilişkimin siz evliyken başladığını sanıyorsun. Öyle olmadı ki. Aptal Mustafa her şeyi birbirine karıştırmış."

"Bak işte bu yeni bir konu."

"Nurten yapma ne olur. Olan olmuş, geçen geçmiş. Benim keyfim yerinde, sen de ayrıldıysan ayrıldın. Dünyada başka adam mı yok? Bak hoşsun, akıllısın, her şeyin var, daha iyisini bulursun inşallah."

"Ayrıldım mı? Bunu da nereden çıkardın?"

Evet iç sesim, buyur dizginler sende. Yanıt ver bakalım, ben bunu nereden çıkardım?

"Şey... Sabah Mustafa beni arayınca, sonra da sen aradın, sonra ben de düşündüm ki..."

Batırdığım bir çuval inciri temizlemenin mümkün olmadığını görüp gülmeye başladım.

"İster inan ister inanma, ayrılmadıysanız gerçekten sevindim. Olanlardan bu sonucu çıkardım diye de hiç bozulma, ikinizin kabahati. Biriniz sabah arayıp hık mık ediyor, diğeriniz akşam yemeğe çağırıyor. Ne düşünebilirdim sence?"

"Ama biz Eylül'de evleneceğimizi söylemeye çalışıyorduk."

Diğer masaların bize bakmasına sebep olan kocaman bir tebrikler çekerek boynuna sarıldım.

"Ayşegül, sen ne biçim kadınsın anlamıyorum," dedi Nurten. Gözleri yaşarmıştı.

"Gayet mutlu bir kadınım. Bundan iyi müjde mi olur? Mustafa'yı geri almak zorunda değilim demek? Oh be dünya varmış!"

"Bir dakika, benim müstakbel eşimden söz ediyoruz değil mi? Yani bu kadar sevindiğine göre, bilmediğim başka defoları mı var bu adamın?"

"Hayır, kesinlikle bilmediğin bir defosu yok. Dediğim dediktir, bencildir, biraz da vurdumduymaz. Ama sen benim gibi değilsin, onunla başa çıkabilirsin. Hem bak eski kocam diye methetmiyorum evine, karısına da ölesiye bağlıdır."

"Biliyorum. En çok bu yönünü sevmiştim zaten. İki yıl boyunca sana taşıdığı hediyeleri benden aldı. Evliliğinizi kurtarmak için nasıl uğraştığını iyi biliyorum. Ne zaman beraber olsak..."

"Yahu, tamam, beraberliğinize de girme artık. Problem yok dedim ya."

"Ama gerçekten problem yoktu ki. Ben senin içtenliğine nasıl inandıysam sen de bana inan. Siz boşanana dek hep arkadaştık Mustafa'yla. Aldatma diye bir şey kesinlikle yok."

Nurten geçen hafta Mustafa'nın annesi babasıyla tanış-

mak için Foça'ya gitmiş. Kıza çok soğuk davranmışlar. Mustafa'yı sıkıştırınca dedikoduları anlatmış o da.

"Kendimi nasıl hissettiğimi tahmin edebiliyor musun? Bu saatten sonra kime ne anlatayım? Mustafa herkese açıkladığını, ona inanmadıklarını söylüyor. Başkaları o kadar önemli değil ama senin bana inanmanı istiyorum. Boşanmadan önce aramızda hiçbir şey olmadı."

Ona inandığımı söyleyip yeniden tebrik ettim. İçinin rahat olmasını, zamanla her şeyin yoluna gireceğini, hem Deniz'in de onu çok sevdiğini ekledim.

"İşte Mustafa da bu yüzden aramıştı seni," dedi Nurten. "Deniz'e bu konuyu senin açmanı istiyoruz. Tamam evleneceğimizi biliyor ama senin de bu evliliği onayladığını öğrenmek içini rahatlatır."

İç sesimin bu uyumsuz üçlüye çektiği protestolara kulağımı tıkayıp,

"İyi düşünmüşsünüz," dedim. "Hatta üçümüz konuşuruz Deniz'le. Bak ne diyeceğim, Mustafa'yı çağırsana. Gelsin de, kutlayalım damat beyi."

12 Temmuz
Sen adam olmazsın!

Annem "Mustafa, Deniz'le bir şey konuşmak istiyor," der demez anladı.

"Ne zaman evleniyorlarmış?"

"Eylül'de, okullar açılmadan. Deniz'in de burada olmasını istiyorlar."

"Gördün mü bak? Bir de aralarında bir şey yok deyip duruyordun."

"Ama güzel annem o, o zamandı, bu, bu zaman. Hem Nurten iyi kız. Tanıyınca sen de seveceksin."

"Hadi oradan. Ne demeye tanışacak mışım o kadınla?"

"Hepimiz birlikte konuşmak istiyoruz Deniz'le. E, Deniz de senin yanında. Bu hafta sonu gelelim diye düşünüyorduk."

"Ne, bir de evime mi gelecekler? Olmaz öyle şey. Siz durun orada, biz geliyoruz."

Apar topar hazırlanıp İstanbul'a geldiler.

"Babamla sen kalsaydınız Ayvalık'ta keşke," dedim. "Yazın bitmesine daha çok var, burası cehennem gibi."

Suratıma ters ters bakıp asla onun kadar duyarlı bir anne olmayı başaramayacağımı, giderek kafasızlaştığımı söyledi. Deniz'in ben işte, babası da yeni karısıyla fellik fellik düğün alışverişindeyken kukumav kuşu gibi evde bir başına oturup içlenmesine izin veremezmiş. Bu zor zamanlarda Deniz'in yanında olması gerekiyormuş.

Bunları nereden çıkardığını, Deniz'in hiç de içlenmediğini, tersine Mustafa ve Nurten'le hep beraber yaptığımız konuşmada gayet mutlu göründüğünü, bu işi neden bu kadar büyüttüğünü anlamadığımı, herkesin hayatından memnun olduğunu söyledim.

Kafasını iki yana sallayıp fesuphanallah çekti.

"Sen adam olmazsın."

Olmam tabii. Adam olsam Deniz'i karşıma çekip babasını çekiştirirdim değil mi? "Baban bizi terk edip gitti," derdim, Nurten'e kötü davranmasını tembih ederdim. Çocuk iki arada bir derede kalırdı. Hep beraber psikologlara taşınırdık, ne olacak?

Tepem attı.

"Ben adam olurum, olmam orası ayrı. Ama sakın Deniz'e babasını ya da Nurten'i çekiştirmeye kalkma. Çocuğun keyfini kaçıracak olursan bir daha onunla görüşemezsin."

Hay çenem tıkansın. Hıncımı annemden çıkarmanın sırası mı? Kadıncağız Deniz üzülmesin diye nasıl uğraşıyor, hiç söylediğim aptallığı yapar mı?

Çok kırıldı anneciğim. Öyle kırıldı ki, kavga bile etmedi benimle. Merak etmememi, haddini bileceğini söyleyerek kalktı evine gitti.

Özür dilemeye çalıştım.

"Neden ki?" dedi. "Haklısın, kocaman kadın oldun hâlâ hayatına burnumu sokuyorum. Asıl sen kusura bakma."

O gidince oturup bir güzel ağladım. Ah anneciğim, o güzel burnunu hep hayatımda tut. Kocaman falan değilim, aptalın tekiyim ben. Büyüsem, adam olsam sana böyle kötü davranır mıyım hiç?

"Annen haklı," dedi iç sesim. *"Nurten'le Mustafa evleniyor, ceremesini de sen çekiyorsun. Adam olmazsın sen."*

15 Temmuz
İşyerinde şarkılı aşk dersleri

Kurşun kalemimin ucunu yiyorum. Tükenmez kalemleri ısırıyorum. Silgileri olur olmaz yerlere sürtüp yuvarlaklaştırıyorum. Nilgün'ü, Müdür Bey'i, Dünya Hanım'ı Nurten'i, Mustafa'yı düşünüyorum. Amerikan Başkanlarını, simitçileri, sütçüleri, ev kadınlarını, milletvekillerini, taksi şoförlerini... Hepsi âşık oluyor.

"Belaya hoş geldiniz Ayşegül Hanım. En son bunu düşünmeye başladıktan bir yıl sonra evlenmiştiniz, anımsatırım."

Haklısın iç sesim. Aşk kurtuluşu olmayan bir hastalık gibi, gözünü kör, kulağını sağır ediyor insanın. Anlamıyorum ki kaçacağımız yerde neden peşinden koşuyoruz? Şu halime bak, Mustafa'nın yeniden evleneceği kesinleştikten sonra "Neden olmasın?" diye düşünmeye başladım. "Benim için de bir doğru insan yok mudur?" Tam düzenimi kurmuş, kendimi toparlamışken hem de.

Aklıma garip düşünceler geliyor. Durup dururken kalemimi ısırıp hayallere dalıyorum işyerinde. Rita Hayworth'ın

siyah, dar, uzun eldivenlerini dişleriyle çıkarışını düşünüyorum. Gözlerim baygınlaşıyor. Kalemimin bir eldiven haline dönüşmesine yetiyor bu. Kendimi toparladığımda bile, gidip bir çift eldiven almak istiyor canım. O eldivenle tavlayacağım erkekleri aklımdan çıkarmaya çalışıyorum sonrasında.

Dünyayı döndürenin para, iktidar, güç olduğunu söyleyenler kendilerini kandırıyor. Bir tek para para şarkısı duydum ben ömrüm boyunca ama aşk şarkılarının sürüsüne bereket. E, bunları dinleye dinleye büyüyünce bir gün senin de gözün dönüyor. Bir de bakıyorsun "Âşık olacağım! Ben de olacağım! Savulun!" diyerek ortaya atmışsın kendini. Bulduğun ilk avın kollarına atlıyorsun.

Sana bakmak, bakmamak; yeşil gözlere sahip olmak, olmamak; herhangi bir müzik grubunu tanımak, tanımamak; seni beğenmek, beğenmemek... Her şey ama her şey suçu olabilir karşındaki garibanın. Sen âşık olarak en büyük görevini yerine getirmiş bir insanın pervasızlığıyla ondan hakkını istemeyi biliyorsun ancak: Sevdim seni, sen de sev beni!

Bu yanlışlığı bir daha yapmak istemiyorum. Benim keyfim yerinde, âşık olmamayı öğrenmeliyim.

Öğreniyor muyum yoksa?

Öğreniyorum tabii. Baksana, yalnızım. Giderek kalbim de yalnızlaşıp soğuyacak. Bir gün taş kesilecek, kan pompalamayacak damarlarıma, ben de doğanın genleriyle oynamanın cezasını çekeceğim.

"Kalbin âşık olma haliyle hiç ilgisi yok, cahil," diyor iç sesim *"Âşık olan yerlerimiz burnumuz bir de midemiz. Beynin bile bu işle o kadar ilgisi yok yani."*

İç sesim benden daha soğukkanlı neyse ki. Ona teşekkür edecekken Nilgün de imdadıma yetişiyor:

"Ayşegül, o kalemi bitirdiysen yenisini vereyim mi?"

"Hı? Ne?"

"Bizim kalemlerin tadı diyorum. Güzel herhalde. Birkaç tane daha sipariş edeyim mi? Muzlusu var, çileklisi var. Seç beğen al."

İşi gücü bırakıp, kırtasiye malzemelerini olağandışı kullanım yoluyla tüketirken oldukça aptal görünüyor olmalıyım. Gülümsüyorum. Kalemleri, silgileri, yenebilecek her şeyi önümden kaldırırken "Dalmışım işte," diyorum ve titreyip kendime gelerek Türk işi aşklara dalıyorum bu sefer.

Aşktan kurtulmak için kendi kendime telkinde bulunmak da yetmiyor ki. Toplum da aşkları sömürüyor. "Âşık mısın? Aman çok sevindim, hemen evlen, bir yuva kurup çoluk çocuk yap. Başın göğe ersin," mesajı her yerde. Kitap okusam aşk romanı, müzik dinlesem aşk şarkısı. Reklamlarda âşık kızlar, delikanlılar. Haberlerde aşk skandalları. Video kliplere hele hiç bakmayacaksın.

"Bir sen, bir ben, bir de bebek" diye bir şarkıyı bangırdatıyorlar televizyonda mesela. Kız yatak odasında dans ederek adamın gelmesini bekliyor. Gözü dünyayı görmüyor, bebek istiyor. Adam sağduyulu, kendisini banyoya kilitliyor. "Ya kız güzel ama bebek de nereden çıktı? Hadi bir tane yaptık diyelim, mama parası, bez parası, başa çıkılır mı bu zamanda?" diye düşünüyor. Ama kız coşmuş bir kere, savaş silahlarını hazırlıyor. Makyaj yapıyor, parfümler sıkıyor, seksi kıyafetler giyip, oda ışıklarını kızartıyor. Adamcağız ne yapacağını bilmez halde dört dönüyor içeride, bizim kızsa son hız dans ediyor: "Bir sen, bir ben, bir de bebek!"

Ah be kızım o şarkıyı dokuz ay sonra "Hep sen, hep sen, bir de bebek, benim hayatım ne olacak a şebek?" şeklinde zırıl zırıl ağlayarak söyleyebileceğini annen de mi söylemedi sana? Işıltılı kumaştan pijama giyen adamdan baba olur mu? Hem kaçacak yer arıyor baksana, iki gün sonra ben şarkıcı olacağım diye evden de kaçar bu. Sen de benim gibi kalem yer, silgi tükürürsün sonra.

İmkânım olsa gireceğim televizyondan içeri, kızcağıza "Bana bak," diyeceğim, "Aklını başına topla, gençsin, güzelsin, ünlüsün. Git hayatın tadını çıkar. İlle de bebek istiyorsan kimsesiz çocuklara annelik et. Senin bu adamdan yapacağın çocuk kurtarmayacak ya dünyayı."

Bir kadın aşk söz konusuyken dediğim dedik, çaldığım düdük der en çok. Bu inadı açlığın yok olması, savaş karşıtlığı gibi işlerde göstersek dünya bambaşka bir yer olurdu.

"Aferin sana," diyor iç sesim. *"Ben olmadan da doğru yolu buluyorsun artık."*

Tabii ya, bana ne televizyondan, kitaptan. İsteyen istediğine âşık olsun. Aşk benim kapımdan giremez artık, kapadım o defteri.

25 Temmuz
Eski dostum kertenkele

Müşterilerle sıcak bir olmuş, canıma okurlarken cep telefonum çaldı. Baktım, numarayı tanımıyorum.

Açınca hoş bir erkek sesi:

"Ayşegül Hanım'ı aramıştım," dedi.

"Buyurun, benim."

"En sonunda! Telefonunu bulmak için nasıl uğraştım, bir bilsen."

"Pardon, çıkaramadım. Kimsiniz?"

"Çok zaman oldu, hatırlamazsın tabii. Oysa ben seni hiç unutmadım. Okuldaki en yakın arkadaşın kimdi, sor bakalım kendine."

Elim ayağım birbirine karıştı.

"İlker?"

"Tabii ya!"

İlker'in telefonundan sonra yüzümde nasıl bir ifade peyda olmuşsa artık, Nilgün tek bir soru sordu:

"Yakışıklı mı?"

"O kadar komik mi görünüyorum?"

Sadece pis pis sırıttı ve tekrar etti sorusunu:

"Ee, yakışıklı mı?"

Düşündüm, düşündüm karar veremedim. Neredeyse birlikte büyüdüğünüz birinin yakışıklı olup olmadığını pek düşünmezsiniz.

Sınıf arkadaşımdı İlker. Sırama sinek yapıştırıp beni ciyak ciyak bağırtan, sarışın, zayıf, gözlüklü bir sırık oğlan. Okul koridorlarında birbirimizi kovalardık. Geri dönüp bana gülerken bir hali var gözümün önünde. Hiç de yakışıklı değil. Ama kimse büyürken güzel değildir ki. Ben de kara kuru, çelimsiz bir şeydim o zamanlar.

Bir de son konuşmamızdaki, ne konuşması canım düpedüz kavgamızdaki halini anımsıyorum. Saçı başı dağılmış, gözlüğü kırık. Hayır, yakışıklı değil.

Düğün günümde bütün arkadaşlarım yanımdaydı. O yoktu. Olmasını da beklemiyordum zaten. Evleneceğimi duyunca bas bas bağırmıştı kantinde:

"Deli misin sen? Bu yaşta evlenilir mi?"

"Ne var yaşımda? Annem bu yaşta doğurmuş beni."

"Annenin zamanı başka. Evlenme Ayşegül, yanlış bu."

"Askerliğini yapmış Mustafa, işi gücü hazır. Benim de okulum bitiyor. Ailelerimiz durumdan memnun. En önemlisi birbirimize aşığız. Bir tek sebep göster evlenmemem için."

"Sadece dört aydır tanıyorsun onu."

"Ne olmuş? Bu iş kısmet meselesi, evlenince tanışırız."

"Adamı gördüm, çok çirkin."

"Hadi oradan, kıskanıyorsun. Çok yakışıklı bir kere."

"Nesini kıskanacakmışım o bücürün be?"

"Bücür falan değil, uydurma. Hem NBA'de oynamayacak ya bu adam, benimle evlenecek."

"Evlenmeyecek!"

"Evlenecek işte, evlenecek!"

Ayağımı yere vurup, ter ter tepinerek söylemiştim o evlenecekleri. İlker bana tekme atmıştı, ben de ona tokat. Birbirimize girerken arkadaşlar ayırmışlardı. Hâlâ bağırıyordu.

"Evlenmeyeceksin. O kadar!"

Ben de bağırıyordum.

"Sana ne? Sevgilim misin, babam mı? Kimsin sen, kendini ne sanıyorsun?"

"İlker benim arkadaşımdı," diye anlatmaya başladım Nilgün'e. "Bir yıl lisede, dört yıl üniversitede aynı sınıfta okuduk. Sevgilim değildi, asla da olmadı. Arkadaşım diyorum kızım, hiç öyle kaşını gözünü oynatıp durma."

"Suratın neden pembeleşti o zaman? Elin ayağına dolandı konuşurken."

"Ama Nilgün, neredeyse on yıldır karşılaşmadık bile. Oysa öğrenciliğimiz birlikte geçti. İlle de aşk mı gerekir bir erkeği sevmen için?"

"Tabii ki gerekmez. Ama on yıl boyunca hayatında yer almayan bir arkadaş aradı diye de bu kadar çok sevinilmez. Hem benim bildiğim erkekler ortada bir ümit yokken on yıl seni unutmayacak kadar dost canlısı değildir. Bir daha düşün, belki de birbirinize söylemediğiniz bir şey vardı."

Birbirimize söylemediğimiz bir şey elbette vardı. Mesela ben uzunca bir zaman gizli gizli âşıktım İlker'e. Ama bu sayılmaz ki, insan on yedi yaşında herkese âşık olur.

Nilgün sustuğumu görünce hiç beklemediğim bir uzlaşma çabasıyla,

"Peki, nasıl diyorsan öyle olsun," dedi. "Ne zaman buluşacaksınız?"

"Bu akşam buluşmak istedi ama ben yorgun olduğumu söyledim. Yarın buluşacağız."

"Kuaför gitmeyi, ağda yaptırmayı, mini etek giymeyi düşünmedin yani? Yorgunsun sadece?"

Of, ben ne yapacağım? İlker'e yarın buluşalım derken, kuaföre gitmeyi, üzerime de daha hoş birşeyler giymeyi düşünmüştüm elbette. Bu İlker'le bir aşk olasılığı üzerinden ilgilendiğimi mi gösteriyor yani?

Yok canım, kız arkadaşımla buluşuyor olsaydım da böyle davranırdım.

Yalancı! Hiç de böyle davranmazdın. Hatta arkadaşına hemen gelmesini, akşama da sende kalmasını önerirdin.

Ne yani, İlker'e de "gel bu gece bende kal" mı deseydim?

Be adam, on yıldır yoktun ortada, şimdi karşıma çıkmanın sırası mıydı? Zaten karışık kafam, iyice karıştırdın. Ne yapacağım ben?

26 Temmuz
Bugün bitmez!

"Ayşegül, çık şu kabinden!"

"Çıkamam, bu üstümdeki şey üstümde değil."

"Nasıl 'üstümdeki şey üstümde değil?' Çık dışarı da cümleni düzelteyim bari."

"Çıkamam diyorum anlasana. Bu şey beni çıplak gösteriyor, kesinlikle giymem."

"Dur ben içeri gireyim öyleyse."

"Hayır, sakın gelme!"

Nilgün'ün bana seçtiği şeffaf bluzun göbek hizasında delikler vardı ve etek de etek mi olsam külot mu kalsam noktasında kararsızdı. Değil İlker'le, rıhtımlar üzerindeki Marlon Brando'yla buluşacak olsam bile yine giymem böyle utanç verici bir giysiyi.

Dün gece kıyafet seçmeye çalışırken gardırobu yerle bir ettim. Hiçbir şeyi beğenmedim. Sonunda, öğle yemeğinde yarım saat izin alıp Nilgün'den bana yardım etmesini istemeye karar verdim. Doğru dürüst bir kıyafete ihtiyacım var.

"Ayşegül, bak bu denediğin beşinci giysi ve daha birini bile göremedim."

"Ne yapayım? Burada mahsur kalmamdan yararlanıp bulduğun en ucube şeyleri getiriyorsun bana. Beni görmeye o kadar meraklıysan doğru dürüst bir şey getir."

Nilgün'den medet yok. Dışarıya çıkıp giyebilecek birşeyler arayayım en iyisi. Öyle bunaldım ki, birazcık bana yakışan bir giysi bulur bulmaz çıkacağım buradan. Zaten yarım saatlik izin bir buçuk saate uzadı.

Kabinden çıktım ve birden herkesin bana baktığını gördüm. Bakarlar tabii, içeride onu giy bunu çıkar, kırk beş dakikadır debeleniyorum. Saçım başım bir tarafta derken, Nilgün bir yüz metre koşucusu çevikliğiyle üstüme atlayıp bana sarıldı.

Sonunda olacağı buydu işte. Kızı da o kadar bunalttım, üşüttü kafayı. Biraz boğuştuktan sonra elinden kurtulmayı başarıp kaçmaya başladım. Herkes halimize gülüyordu. Tepem attı.

"Ne var? Giysi beğenmeyi beceremeyen bir kadına bu kadar az mı rastlanıyor bu mağazada?"

Tezgahtar kız gülmesini bastırmaya bile gerek görmeden,

"Hayır," dedi. "Ama giyinmemeye karar verenlere nadir rastlanıyor."

Aynaya baktım. Eteğimi giymemiştim ve üstümde o şeffaf, delikli bluz vardı!

"Nilgün, gülüp durma. Sinirim bozuluyor bak."

"Ne yapayım, dayanamıyorum aklıma geldikçe. Nasıl bağırıyordun ama kabine kaçarken?"

"Bütün kabahat sende! Üstüme atlayacağına çıplaksın deseydin bana, bunlar olmayacaktı."

"O zaman da bağırarak seni rezil ettiğim için kavga ediyor olacaktık. Kimseye çaktırmamaya uğraşıyordum. Ne bileyim elimden kurtulup mağazayı dört dolanacağını?

Neyse, biliyor musun kırmızı elbisen sana çok yakıştı."

Öğle kâbusundan sonra kabine kapanmış, sinir krizi geçirmemek için bildiğim bütün tekerlemeleri tekrar ederek bacaklarımı çıplak gören son müşteri de mağazayı terk edene dek çıkmamıştım kabinden. Sonra da tezgahtarın bana getirdiği ilk elbiseyi giyip kaçtım mağazadan. Kasada üstümdeki giysinin maaşımın yarısı olduğunu öğrendiğimde bile utancımdan sesimi çıkaramadım.

Neyse ki çok hoş bir şey bu üzerimdeki. Değiyor verdiğim paraya.

"Bunu kendin için alsaydın keşke," dedi iç sesim. *"İlker sence maaşının yarısı eder mi?"*

"Bu kıyafeti ihtiyacım olduğu için aldım," dedim ona. "Ayrıca arkadaşım hakkında böyle düşünmezsen sevinirim"

"Arkadaşın, ha?" dedi iç sesim, *"ve ihtiyacın?"*

Tekrar ettim kendime: "Evet, gece dışarı çıkarken de giyebileceğim, askılı, kırmızı, rahat bir elbiseye ihtiyacım vardı."

Sonra içinde ne kadar rahat olduğumu kanıtlamak için bacak bacak üstüne attım. Elbisenin dikişleri çatırdadı.

Dananın kuyruğu ya da Belgin

Siyah eteğim ve beyaz bluzumla Beyoğlu'nda bir barda oturuyorum. Kırmızı elbise işyerinde sökküldü. Götürüp mağazaya iade ettim. Ne de olsa öğlen şovumu görmüş bir ekiple karşı karşıyaydım, hiçbir şeyden çekinmeyeceğimi biliyorlardı. Mırın kırın etmeden paramı geri ödediler.

İş kıyafeti bir arkadaşla buluşmak için gayet uygun. Saçlarımı topuz yaptırdım, ellerime manikür, ayaklarıma pedikür. Makyajım tam kıvamında ve İlker'i merak ediyorum.

Nasıl bir adam olmuştur acaba? Büyük olasılıkla boyu daha da uzamıştır. Gözlüklü müdür hâlâ, yoksa lens mi takmıştır? Tamam yakışıklı değildi belki ama çok sevimli,

çok neşeliydi. Beni güldürürdü. Birisi beni kızdırdığında onun yanına giderdim. Mutlaka anlatacak bir fıkra bulurdu. Hep kahkaha atarken anımsıyorum o yüzden ikimizi. Miyop ve kısık gözleri, pırıl pırıl parlardı. Saçları sarıydı. Bir ara uzatmaya kalkmıştı da hepimiz dalga geçmiştik. "Kestir" dedim diye vazgeçmişti uzatmaktan.

Sesi çok değişmiş. Kendisi de değişmiş midir acaba?

"Ayşegül? Ne kadar değişmişsin. Az daha tanıyamayacaktım."

"İlker? Bu sen misin?"

Aman Allahım! Ben mi değişmişim? Ya buna ne olmuş böyle? Bu, benim arkadaşım, can dostum İlker mi yani?

Olamaz! Bu İlker değil uzun boylu bir Brad Pitt. Kriptonlu Superman. Beyaz otomobilli Batman. Kimmeryalı Conan. Kaptan Swing. Tom Braks! Red Kit! Asteriks! Za-Gor-Te-Nay! Ulu manitu! Crom! Allahım yardım et bana, bu ne yahu?

Ben bu akşam kime randevu vermişim böyle? Dünyanın bütün prensesleri bir araya gelip öpse böyle bir prens yaratamaz!

Ben buna mı tokat atmıştım? Ellerim kırılsın inşallah. Hangi elimdi o tokat atan? İşte bu. Kop sen e mi? Bu meleğe vurulur mu? Gülünce güneş doğuyor. Dişleri ortaya çıkınca yıldızlar parlıyor. Çenesindeki gamzeye beş kadın ömrü sığar. Saçlarının bir teline bin altın! Hancı şarap getir! Ugh! Zig Heil! Neler saçmalıyorum ben?

Aman ne saçmalarsam saçmalayayım: Bu yavru benim olacak!

Kalktım, sarıldım boynuna. Biraz geri çekilerek tekrar yüzüne baktım.

"Ne bakıyorsun öyle kızım, dilini mi yuttun?" dedi o harika dudaklar açılıp.

Ben dudakların ne dediğini duyamayacak kadar kıvrılış biçimleriyle ilgileniyordum.

"Evet," diyordum. "Her şeye evet. Al beni, götür beni, süründür, öldür beni. Ne dersen evet!"

Ama dudaklarım sadece homurg gibi bir ses çıkarmayı başarabildi.

"Ayşegül ne oluyor, iyi misin?"

En sonunda konuşmayı başararak,

"İyiyim," dedim, "sen nasılsın?"

Aptalım ben, sen nasılsınmış. Hadi gidelim demeliyim ona. Seninle dünyayı dolaşacağız. Malım mülküm senin olsun. Arabam, yatım, katım, bütün uçaklarım, hava alanlarım, demir ve şeker ve kömür...

"Ben de iyiyim," dedi İlker. "Ah, nasıl da değişmişsin."

"Sen de değişmişsin yavrum," dedim içimden. Gözüm dünyayı görmüyordu.

Bütün yıldızları toplarım senin için. Bütün hayatımı ayaklarına sererim. Bu ne boy, bu ne endam? Onlar nasıl bakışlar öyle? Ah senin gözlerin yeşil miymiş? Yok mavi bu gözler. Hayır gri. Hangi peri eli dokunmuş, ne olmuş sana böyle?

"Ayşegül hâlâ ayaktayız farkında mısın? Oturalım, herkes bize bakıyor."

Kim kime bakarsa baksın, umurumda değil. Etrafıma bakmayacak kadar meşgulüm ben. Sana bakıyorum.

Hipnotize olmuş gibi kafamı sallayıp oturdum. Sandalyeyi tutturamadım ama. Yere düşerken tuttu kolumdan.

"Ne oldu sana böyle? Çok yorgun, dağınık... bağışla ama biraz da salak görünüyorsun."

Kendimi toparlamaya çalıştım. Ağzımdan akan salyaları yutarak:

"Yok canım," dedim. "Yoğun bir gündü. İnsan bu kadar yorulunca nereye oturduğunu fark edemiyor işte."

"Keşke şu kırmızı elbise olsaydı üzerimde" diye düşünüyordum oysa. İlker çok pahalı bir takım elbise giymişti.

"Neyse sorun değil," dedi. "Eski dostlar arasında böyle şeylerin lafı mı olur? Ben seni bir hafta üstünden çıkarmadığın kot ve kazakla da görmüştüm zaten. Aslına bakarsan bu açıdan hiç değişmemişsin, aynı özensizlik, aynı bakımsızlık. Kocan da seni değiştirememiş anlaşılan."

Ne diyor bu Allah aşkına? Bir gece ve bir günü sadece görünüşümle ilgilenerek harcadım. Ayrıca İlker buraya gelmeden önce bütün bakışlar üzerimdeydi. Aynalara inanmasam da erkeklerin bakışlarına inanırım ben. O bakışlar kesinlikle ne hoş bir kadın diyordu, buna eminim.

Emin miyim? Korkarım artık değilim. Barın koyu renk aynasına yansıyan görüntümüze bakınca vazgeçtim emin olmaktan. Tek başıma idare eder gözükebilirim ama onunlayken BMW'nin yanındaki Murat 131 gibiyim. Alelade bir siyah etek, kenarlara doğru hafifçe yayılmış ayakkabılar, basit beyaz bir gömlek.

Kızım Ayşegül, yaptın sonunda kendine yapacağını. Al bakalım, garson kızlara benziyorsun bu halinle. Hem de bu akşam.

İlker bozulduğumu anladı.

"Takma kafana. Eskiden de kimse sana güzel demezdi zaten. Olsun, en iyi dostumdun benim."

Meleklerin de dili sürçer bazen. O yüzden güzel olmamak kısmını atlayıp dostumdun deyişini duymaya karar verdim. Ağlaya ağlaya pissin sen diye bağırıp bardan kaçmamanın tek yolu bu zaten. Hem pis falan da değildi. Üstünden pahalı parfümlerin kokusu yayılıyordu. Takım elbisesi Boss, kravat Gucci.

"Oysa sen çok değişmişsin," dedim. "Şu haline bak, ne kadar yakışıklısın."

Gülümsedi ama gülümsemesi de eskisi gibi değil. Ne olmuş buna?

"Bunu evlenmeden önce fark etseydin keşke."

Ah bu melek bana hâlâ kızgın. Kopasıca elim. Nasıl vurdun buna sen?

"Bak hemen o konuyu halledelim. Sana vurduğum için özür dilerim. Ama sen de bana vurdun. Hem o zaman deli gibi âşıktım, biliyorsun. Gözüm dünyayı görmüyordu."

Bu iç dökümümün karşılığını soğuk bir bakışla aldım. Konuyu kapayalım der gibi bir el hareketi yapıp sordu,

"Ne içersin?"

"Bira."

Seçimimden de hoşlanmamıştı anlaşılan. Yüzünü buruşturup garsonu çağırdı:

"Bize bir bira, bir de bol buzlu malt viski."

İçkiler gelene kadar sessizce oturduk. Ben bir sigara yaktım, o da Rolex saatiyle oynadı durdu.

Ortalığı yumuşatacak birşeyler bulmalıyım. Lise yıllarımızdan söz etsem? "Hatırlıyor musun," derim ona. "Hani bir keresinde kopya çekiyordun. Sıranın altına kitap açmıştın. Yan yana oturuyorduk. Hoca tam yanımızdan geçerken kitap pat diye yere düşmüştü. Hatırlıyor musun, kitabın benim olduğunu söylemiştim."

Yok, bu olmaz. Ne o öyle, sana da çok iyiliğim dokunmuştur hani, der gibi.

Peki, kızın biri İlker'e salağın teki dediği için üniversitede çıkardığım kavgayı anlatsam? Bunu bilmez İlker.

Arkadaşlarla kantindeydik. Çok zengin bir ailenin kızıydı Belgin. Okula topuklu ayakkabılarla gelir, daha o yaşta bir ton makyaj yapardı. Yaydığı parfüm kokuları başımı ağrıtırdı, sinir olurdum kıza. Laf nasıl olduysa İlker'den açılmış, ben ne kadar akıllı, ne kadar dürüst, ne iyi bir dost olduğunu anlatırken Belgin atlayıp "Hadi yahu, şu sırık İlker mi?" demişti. "O salağın teki." Kendimi bir anda kızın saçına yapışmış, tokatlarken buldum. Kimse arkadaşıma salak diyemezdi benim. Hele Belgin olacak geri zekalı burjuva asla!

Bunu anlatsam İlker'e? Yok, bu da olmaz.

Of! Ne diyeceğim peki? Nasıl gönlünü alacağım?

Bunları düşünürken içkiler geldi, bir sigara daha yaktım. İlker elini cebine attı ve bir puro çıkardı. Sarı zippo çakmağıyla yakarken purosunu,

"Sigara içmiyorum artık," dedi. "Çok pis kokuyor. Yalnızca puro kullanıyorum. O da Cohiba olursa."

Dumanını yüzüme üflerken ekledi,

"Lütfen kül tablanı kendi tarafına çeker misin? Rahatsız oluyorum."

Lahavle, dedim içimden, kül tablamı masanın kenarına çektim.

İyi de bütün gece suratını mı çekeceğim ben bunun? Kızgınsa kızgın. Ne demeye aradı, buldu beni o zaman?

"Düğünüme gelmediğin için çok üzüldüm biliyor musun? Herkes oradaydı. Hatta Belgin bile. Hatırlıyorsun değil mi, benden nefret ederdi. Oysa en sevdiğim arkadaşım yoktu ortalıkta, sen yoktun. Neden gelmedin? Biz seninle çok dövüşmüştük, bir tokat bir tekmeyle bozulmazdı dostluğumuz. Hep seni aradı gözlerim."

"Ya ben ne yaptım sanıyorsun? O gün seni görmemek beni nasıl üzüyordu biliyor musun?"

Purosundan bir nefes çekti ve yüzüme üfledi yine. Ben ellerimi sallayarak dumandan kurtulmak için uğraşırken elimi tuttu ve canımı acıtarak sıktı:

"Bana çok kötü davrandın!"

"Nasıl kötü davrandım İlker, ne yaptım sana?"

"Âşıktım sana!"

Bira bardağı elimden kayıp masaya düştü. Kırılan camların, akan köpüklerin içinde kaybettiğim bir şeyi gördüm. Aşk mıydı o?

İlker ayağa fırladı. Güzelim takım elbisesi rezil olmuştu. Mosmor bir yüzle:

"Bir bardağı bile doğru dürüst tutamayacak kadar beceriksizsin," dedi. "Neyine âşık olmuşum ki ben? İnanamıyorum, şu yaptığına bak! Bu üzerimdeki kaça haberin var mı senin?"

Bu kadarı da fazla artık. Beceriksizlikten değil, şaşkınlıktandı bir kere. Ayağa fırlayıp bağırdım:

"Hâlâ geri zekalısın, bir de paragöz olmuşsun üstelik. Madem bu kadar mühimdi takım elbisen, ilan-ı aşk ederken bardağı masaya bırakmamı söyleseydin. Diğer elimi de deli gibi sıkıyordun, ne yapayım? Kaydı elimden işte."

"Sana ilan-ı aşk etmek mi?" dedi dudaklarını bükerek.

Elini şöyle bir baştan aşağı doğru indirerek ne kadar kötü göründüğümü vurguladı:

"Pöh!"

O yukarıdan aşağı inen eline bir tokat attım. İlker üstüme yürüyecekken garson geldi masayı silmek için. Kendimize çeki düzen verip oturduk tekrar. Her şey eski günlerdeki gibiydi işte! Gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Özür dilerim," dedim. "Yanlışlıkla oldu."

"Önemli değil," dedi o da.

Kravatını peçeteyle silip üzerindeki lekelere acımaklı gözlerle baktıktan sonra sordu.

"Birer içki daha alalım mı?"

"Alalım ya. İyi gelir ikimize de."

İçkiler geldiğinde ne söyleyeceğimi biliyordum artık.

"Ben de sana âşıktım,"dedim pat diye.

Bekledim ki elinden bardağını düşürsün o da. Ödeşelim. Sonra yeniden başlayalım her şeye. Bunca yıl sonra birbirimizi bulmuşuz, aşka hâlâ vakit var. Kaçırdığımız yıllar bu kadarla kalmış olsun.

Düşürmedi bardağını. Tersine büyük bir dikkatle masaya bıraktı. Sonra arkasına yaslanıp o güzelim gözlerini kıstı, bana baktı.

"Ya, demek öyle?"

"Evet böyle," dedim. "Ben de seni sevmiştim ama senden ufacık bir ima bile gelmedi. Tersine güzel bulduğun kızları anlatırdın bana. Kendimi onlarla karşılaştırır, hiçbiriyle yarışamayacağımı düşünür, ağlardım. Zamanla dostluğunla yetinmeyi öğrendim. Bana gel desen gelirdim oysa, kal desen kalırdım. Neden demedin?"

Hiç sesini çıkarmadan dinliyordu, devam ettim:

"Mustafa karşıma çıkana kadar kimse bana güzel olduğumu söylememişti. Kimse seni seviyorum dememişti. Ona belki de sırf bu yüzden âşık oldum. Beni sevmeyi başarabilen tek erkekti."

"O bücür için terk ettin beni."

İlker'in kini hiç geçmemiş demek ki, hâlâ on yıl önce söylediklerini tekrarlıyor.

"Yapma, eski defterleri karıştırma artık. Mustafa gayet hoş bir adamdı ama şimdi sorun bu değil."

Halimiz kötü bir Türk filmi sanki. Niye söylememiş ki bu beni sevdiğini? Bana zamanında ilan-ı aşk etseydi karşımda duran salak, şu anda evimizde içiyor olabilirdik bu içkileri.

"Ne yapabilirdim? Etrafımdaki bütün kızlar bir sevgili bulmuştu. Oysa biliyorsun lisede de üniversitede de kimse bakmadı benim yüzüme. Giderek çirkin, çekilmez bir kız olduğuma inandım. Beni sevdiğini söyleyen ilk erkekle evlenecek kadar güvensizdim kendime."

Gülmeye başladı:

"Kimse sana bakamazdı elbette," dedi. "Sıkardı biraz."

"Ne diyorsun sen?"

"Ne diyeceğim, başkasına kaptırır mıydım seni, onu diyorum. Seni sevdiğimi senden başka herkes biliyordu. Bilmeyenlerle de gider konuşurdum, anlarsın ya."

Ağzım bir karış açık kaldı.

Ne yapayım ben bu adama? Biri beni biraz itelese öpebi-

lirdim beş dakika önce, şu anda elimde bir tüfek olsa vurabilirim. Melekmiş! Hadi oradan. Karşımda ezikliğimin, bütün ergenliğimi kâbusa çeviren komplekslerimin sebebi oturuyor. Bu adam on yılımı aldı benim. Katil!

Bütün güzelliği, selvi boyu, giysileri, gözleri her şey döküldü üstünden. Karşımdaki her zamanki İlker'di. Anlayışsız, düşüncesiz, bencil.

Etraftakilerin ne diyeceği umurumda değildi gerçekten de. Bas bas bağırdım.

"Benim bütün hayatımın canına okuduğunun farkında mısın sen? Şimdi karşıma geçmiş yaptığın bir marifetmiş gibi gülüyorsun. Yani beni de sevecek birileri vardı öyle mi? Çirkin değildim yani, eksik değildim?"

"Dedim ya, sana âşıktım."

"Aptal herif. Aşk bu mu be? Ne kimseye sevdirdin, ne kendin sevdin."

"Ben seni hâlâ seviyorum."

"İstemem, eksik olsun. Şimdi değil, şimdi biliyorum değerimi. Fakat o zaman çirkin, istenilmez, sevilmez olmadığımı bilemezdim. Anlamıyor musun söylediğimi, çok uzun zamanımı ağlayarak geçirdim ben. Benim şimdi sevilmeye ihtiyacım yok. Kendimle barıştım, mutluyum. Ama bunun uğruna tam on yılım gitti benim."

Susuyordu. Kendi kendime konuşur gibi devam ettim:

"Kâbus gibi, inanamıyorum. Gençliğimin canına okumuşsun. Bana bunu nasıl yaparsın?"

"Bana bunu nasıl yaparsınız?"

Asıl kâbus şimdi başlıyor herhalde. Tam tepemde Belgin'i gördüm sanki. Gözlerimi ovuşturdum. Gitmedi.

"Belgin?" dedim

İlker:

"Belgin!" dedi.

Belgin de bizi taklit etti:

"Belgin!"

Ta kendisi! Belgin bu. Hâlâ aynı berbat makyaj, aynı rüküşlük, daha da beteri aynı iğrenç parfümle geçmişten gelen bir hayalet gibi duruyor karşımda.

Hayalet, yüksek topuklu ayakkabılarının üstünde yaylandı ve en şirret sesiyle bağırdı:

"Evet İlker Bey, ben Belgin! Anımsar mısınız bilmem, nişanlınız. Hafta sonu benimle evleneceksiniz."

Bakakaldım. İlker Belgin'le mi evleniyor? O zaman benimle ne işi var? Davetiye vermeye mi geldi yani? O zaman ne gerek vardı "seni seviyordum"lara? "Hâlâ seni seviyorum," neyin nesiydi peki?

Anlayamıyordum.

Belgin kolumu çekiştirerek tepemden İlker'e bas bas bağırırken anlamam da mümkün değildi zaten.

"Açıklama istiyorum! Bu yaratıkla burada ne işin var senin?"

Bu kadar da olmaz artık. Bütün aşkların da canı cehenneme, dostlukların da!

Kolumu çekiştiren eline bir tokat attım Belgin'in. Yere ittim, düştü.

"Tam kendine layık bir seçim yapmışsın," dedim İlker'e. "Ama zamanlama yanlış, daha erken bulman gerekirdi beni. Hâlâ aptalsın, insan evlenmeden bir hafta önce hesaplaşmaz geçmişiyle. Bak bu da kusur kalmasın."

Yapıştırdım tokadı yüzüne. Hesap tamamlanmıştı.

Biliyorum, herkes bana bakıyor şimdi. Uzun süre konuşabilecekleri bir eğlence çıktı insanlara. "Şuna bak," diyecekler arkamdan. "Biraları devirdi, kadının nişanlısıyla kırıştırdığı yetmezmiş gibi ikisini de dövdü. Bastı gidiyor."

Madem filmin kurgusu hazır, biraz daha malzeme sağlayalım onlara, geceleri iyice şenlensin.

Kapıdan geri dönüp bağırdım İlker'e:

"Şu nişanlın olacak sürtük var ya, senin için salak demişti on yıl önce. O yüzden benden yediği dayağı anlatsın sana balayınızda e mi?"

Yüzsüzlüğü ele almak ne güzelmiş. Eğildim, selam verdim izleyicilerime. Önce cılız sonra artan kahkahalar, alkış sesleri ve ıslıklar arasında kapıdan çıkıp bağırdım:

"Taksi!"

Şıp diye bir taksi duruverdi önümde. Binip, bir sigara yaktım. Gözümden akacak yaşlara dur emri verdim. Eve gidene kadar ağlamayacağım.

"Gidelim," dedim şoföre.

Aslında o bardaki finale Amerikan filmlerindeki gibi bir "Çek!" yakışırdı. Hani adresi söylemesen de, taksici seni özel şoförünmüş gibi götürür evine bırakır ya, öyle bir şey. Ama İstanbul, New York, yaşadıklarım da bir Amerikan filmi değildi elbet. O yüzden taksici arkaya dönüp "Nereye gidiyoruz?" dedi ve kendimi aynı gece içinde ikinci kez bir Türk filminde buluverdim. Halis muhlis yeşil çam kokusu sinmişti arabaya ve adam bana "Kader bizi birleştiriyor, kaçma artık benden Nalan," dese şaşırmaz "Vallahi haklısın, gel iste beni babamdan," derdim.

Çünkü bu taksici, o taksiciydi. İstemeden randevu verdiğim, sonra da istemediğimi söyleyince efendi efendi çekip giden ve beni hayretlere düşüren yakışıklı şoför.

"Topla kendini Ayşegül! Kaç bu arabadan," dedi iç sesim. *"Olaya romantik kılıflar uyduracağına kapıyı aç ve at kendini aşağı."*

Ben tesadüfleri bilmez miyim? İyi olanları asla benim başıma gelmez. Koca İstanbul'da bir tesadüfün bizi bir araya getirmeyeceği çok açık.

Elim ayağım buz kesildi. İç sesim bir panik tanrıçası haline dönüştü ve giderek artan bir şiddetle bağırmaya başladı:

"Zaten bu gecenin gidişatı berbattı. Başına birşeyler gelme-

den önce çabuk in arabadan. Belli ki adam seni bir aydır takip ediyor. Yandın kızım çıra gibi. Amanın aman Belgrad ormanları, Bolu dağlarıı, ıssız karayollarıı" falan derken gözümün önüne karanlık ağaçlara asılmış kesik kolum bacağım gelmeye başladı.

Ben dehşet içinde donakalmışken şoför bir gülme tuttu-rdu. Hemen kapı koluna baktım, yerli yerinde duruyor. Annemin bir teorisi daha yanlış çıkmıştı işte. Demek ki seni arabasına atıp da kaçıracak bir adam ille de kapı kollarını yerinden çıkarmıyor. Kapıya yanaşıp kendimi dışarı atmak için kahkahanın artarak cani bir hal almasını, adamın arkaya uzanarak boğazımı sıkmasını bekledim ama öyle olmadı. Şoför gülmeye devam etti. Bir yandan da eliyle işaret ederek:

"Çekin elinizi şu kapıdan," diyordu. "Sapık değilim ben, bu gerçek bir tesadüf. Sakın inmeyin arabadan."

Gerçekten de sapığa benzemiyordu.

Soğuk ve mesafeli bir tonda "Ne münasebet canım nerden çıkarıyorsunuz bunları" demem gerekirdi ama o kadar içten gülüyordu ki dayanamayıp ben de gülümsedim.

"Sapık olduğunuzu düşündüğümü nereden anladınız?"

"Siz ne diyorsunuz? Bu bakışları ve kapı kolu kontrollerini her taksici bilir. Sırf sapık damgası yememek için kapı kollarına motordan daha çok özen gösteririz."

Bütün taksiciler biliyor demek? Demek ben çaktırmadan kapı kolu yoklaması yaparken şoförler bıyık altından gülüyorlardı. Aman ne hoş!

Anneme kaşlarımı çatıp eksi hanesine bir puan kaydettim.

Şoför devam etti konuşmaya:

"Sanırım anneler kızlarını hep böyle bir öyküyle büyütüyor. Taksiye atıp dağa bayıra kaçıran, tecavüz eden, öldüren taksicilerle ilgili hikâyeler. Bu işin Türk filmleri ve Coşkun Bey'le bir ilgisi yoksa ben de Berdan değilim."

"Berdan kim?" dedim boş bulunup.

"Ben. Adım Berdan benim."

Bayıldım ismine. Farklı isimli erkekler hep ilgimi çekmiştir. Lisedeyken sırf adı değişik diye sivilceli, suratsız ve berbat huylu bir çocuğa âşık olmuştum.

Lise aşklarım aklıma gelince "*Aman,*" dedi iç sesim "*Sen de nerede ipsiz sapsız adam varsa âşık olmuşsun be kızım!*"

Haklıydı lanet olasıca.

İlker mikrobunun yarattığı hayal kırıklığını unutmak için, ilgimi tekrar Berdan'a yöneltmeye çalıştım.

"Ne değişik bir ad bu. Ne demek Berdan?"

"Herkes bunu sorar adımı söylediğimde. Ben de hep bilmiyorum derim. Bilmiyorum anlamını. Sizin adınız ne?"

"Ayşegül."

"Ha, şu tatilde, okulda, bahçede falan olan Ayşegül!" dedi gülerek. "E, bugün hangi maceradasınız?"

Orijinal bir espri yaptığını düşünüyordu mutlaka. Oysa benimle tanışanların çoğu şu cici kız Ayşegül'le ilgili birkaç espri yapar.

Arkamızda oluşan uzun araba kuyruğunu gösterdim. Hiddetli korna sesleri gelmeye başlamıştı:

"Biraz daha yolu tıkamaya devam edersek Ayşegül Nezarette olacak."

"Haklısınız ama ben de sizin nereye gideceğinizi söylemenizi bekliyorum."

Nereye gideceğimi bilmediğimi fark ettim. İlker'le buluştuğumuz bardan çıkarken ancak yaptığım gösteriyi düşünecek kadar boş yer kalmıştı kafamda.

Sabah planladığım "bu gece" senaryosunda eski bir dostla hasret gidermek, geçmişten konuşup biraz hüzünlenmek, kahkahalar ve kendime bile çaktırmadan düşündüğüm birkaç öpücük vardı. O senaryoda bir takside oturup nereye gideceğimi düşünmek yer almıyordu ki.

Kendimi terk edilmiş, sevgisiz, kimsesiz hissettim bir-

denbire. Omuzlarım düştü. Gözyaşlarım sözümü dinlemeden akmaya başladı.

Berdan hiç sesini çıkarmadan önüne döndü. Arabayı çalıştırdı. Yavaşça hareket ettik. Arabada duyulan tek ses benim giderek artan hıçkırıklarımdı. Bir süre sonra kendimi susturmayı başaramadığımı dehşetle fark ettim. Koca şehirde kimsesiz, çaresiz oluşuma ağlıyordum. İçimdeki ses *"Seni hiç kimse sevmiyor,"* diyordu ara vermeksizin. Hıçkırıklarımın giderek uluma sınırına yaklaştığının farkındaydım. Panikle susmaya çalıştım. I-ıh! Mümkün değil susturamıyordum kendimi.

Taksi gece ışıkları içinde yavaş yavaş ilerliyordu. Berdan sesini çıkarmıyordu. Ben de ağlıyordum.

Yeterince ağladığımı düşünmüş olsa gerek ki, Berdan arabayı kenara çekti. Arabadan inip kapımı açtı. Bir mendil tutuşturdu elime.

"Sakın bir yere ayrılma. Şimdi geliyorum."

Zaten bir yere gidebilecek halim yoktu ki. Sigara içip susmaya çalışarak Berdan'ı bekledim.

Kapım yeniden açıldığında bir paket çikolatayla, bir demet çiçek uzandı kucağıma. Kafamı kaldırıp baktım. Berdan, elinde bir şişe şarapla duruyordu.

"Bir yudum al. İyi gelir."

Yanıt beklemeden geçti, oturdu koltuğuna. Yine yavaş yavaş gitmeye başladık. Şarabı içtim, çiçekleri kucakladım. Berdan radyoyu karıştırdı. Sakin bir müzik yükseldi hoparlörden. Gözyaşlarım dindi bir süre sonra. Yola baktım. Sakinleştim.

Bir çizgi öykü okumuştum. Bir belediye otobüsünün tepesi atıyordu da, içindeki yolcuları alıp şehirlerarası bir yola götürüveriyordu. Öylesine gidiyorlardı yollarda. İşmiş, güçmüş, aşkmış, dertmiş kimse aldırmıyordu. Öyle olsun istedim tüm kalbimle. Şu taksinin içinde gidivereyim canı-

mı yakan bu şehirden. İşim, evim, eski kocam, eski dostlarım, geçmişim arkada kalsın. Adımdan başka bir şey olmasın bana ait. O bile olmasın hatta. Nereye demeden gideyim. Nereye olursa.

Ama hiçbir yere gidemezdim. Oğlum vardı. Doğduğu gün mis gibi kokan başını okşayıp öperken, onu asla terk etmeyeceğime dair verdiğim söz vardı. Oğlum kendi yolculuğuna çıkana kadar onun yolunda yürümeliyim ben de. Kendime ait bir yolum olamaz.

"Yaptıkların için teşekkür ederim," dedim Berdan'a. "Bu akşam karşıma çıkan en iyi şeysin. Ama geç oldu, artık eve gideyim ben."

"Emin misin bu halde eve gitmek istediğine?"

Elimdeki sigarayı yemek istemediğime emin miyim? Şarap şişesini cama fırlatmak istemediğime? Çiçeklerin yapraklarını yolmak, arabayı durdurup sokağa fırlamak, İlker pis bir domuzdur, diye bas bas bağırmak istemediğime emin miyim? Şu bara geri gidip İlker'e iki tokat daha atmak istemediğime emin miyim?

Değilim.

Tüm bunları yapmak ya da yapmamak konusunda kendime güvence veremezken Berdan'a "eminim, eve götür beni" diyecek kararlılığa nasıl sahip olabilirim ki?

Deniz annemlerde. Evde yalnızlık daha da çok koyacak bana. Ya dayanamayıp camı çerçeveyi aşağı indirirsem? Ya kendimi bıçaklarsam? Kanı durduramazsam? Ölürsem?

Daha da beteri içip içip telefona saldırır, İlker'i ararsam ya? İlan-ı aşk edersem? Yalvarırsam?

Bunları düşünüp dururken Taksim'den Beşiktaş'a indiğimizi fark ettim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Nereye gideceğine karar verene kadar Dolmabahçe'nin orada bir çay içeriz diye düşündüm."

Hiç sesimi çıkarmadım. Birisinin benim yerime düşünüp karar vermesine öyle ihtiyacım var ki.

Çayları alıp deniz kıyısına oturduk. Berdan'a tekrar teşekkür ettim. Gülümsedi.

"Önemli değil."

Sessizce Kız Kulesi'ne bakıp çay içtik.

Üniversitedeyken İlker'le sık sık buraya gelir, çene çalar, onu bunu çekiştirir, gazete okurduk. Ne kadar uzak geliyor her şey şimdi ve bir taraftan da sanki dünmüş gibi.

"Bana bak, İlker'i düşünüp ağlamaya devam edeceksen burada oturma, arabaya git, orada ağla" dedi iç sesim. *"Beni rezil etme el aleme. Ağlayacak ne var hem? Değmez o terbiyesize. Oysa Berdan'ı çok sevdim ben. Ne iyi adam, baksana. Ayıp etme de, İlker'e yas tutacağına onunla ilgilen."*

"Bir çay daha içer misin?" dedi Berdan iç sesimi duymuş gibi.

Gerçekten ne iyi adam bu. İşini gücünü bıraktı, benimle ilgileniyor. Sesi yumuşacık. Üstüme gelmiyor, "kim ağlattı seni bakalım?" sırnaşmalarına prim vermiyor. Neyin var bile demiyor.

"İçerim," dedim Berdan'a. "Ayrıca tekrar teşekkürler. Kaçıncı kez söylüyorum bunu bilmiyorum ama beş yüz teşekkürü bile hak ettin. Hem de seni kovmaktan beter ettiğim halde."

"Aslında ben de o randevuyu alıp almadığımdan emin değildim zaten. O yüzden fırlayıp gittim yanından. Hayır demeden önce belki fikrin değişir diye düşünmüştüm. Kimse beş dakikalık bir yolculuk yaptık diye randevu vermez ki."

"Yani kızmamış mıydın bana?"

"Tabii ki kızmamıştım. Dedim ya, sadece şansımı denedim. Çok telaşlı, komik, sevimliydin arabaya bindiğinde. Dayanamadım işte, bir plan yapıverdim. Plana göre sen ka-

pıda yarım saat bekleyen birini geri çevirmeyecek kadar iyi kalpliydin. Evine kadar götürmeme ses çıkarmayacaktın. Ben de yolda kendimden söz etme imkânı bulacaktım."

"Ne yani ben kötü kalpli miyim şimdi? Senin planında İstanbul unsuru eksik bir kere. Ne biçim taksicisin sen? Kapı kolları dehşetini bildiğin halde, birisine gösterdiğin ani ilginin sebebini "bu adam organ satıcısı" diye yorumlamayacak bir İstanbullu olabileceğini nasıl düşünürsün?"

Yanıt vermek yerine güldü yine. İç sesim gülünce ne hoş göründüğüne dikkat çekti.

"Tam beklediğim gibisin," dedi Berdan. "Ağlarken bile bir tarafın gülümsemeyi başarıyor."

Ya, ne demezsin. Kendi kendinle konuştuğunu da bilse, gülmekten yerlere yatar bu.

"Yok canım, ben mi? Kendi kendime didişip dururum oysa. İyimser bir tip olduğumu hiç düşünmedim şimdiye dek."

"Ben de didişirim öyle kendimle. İçimden bir ses sürekli ne yapmam gerektiğini söyler, ben öyle olmaz derim, kavga eder dururuz."

İşte benim adamım. Onun içindeki de benden hoşlanmış mıdır ki?

Berdan ve iç sesiyle böyle tanıştık işte.

"Şoförlük baba mesleği," dedi. "Babam okumamı istedi diye üniversiteyi bitirdim. Birkaç işe girip çıktım ama sarmadı, bıraktım. Çalıştığım ilk yerde, beni oraya bağlamışlar da kırk yıl çözmeyecekler gibi gelmişti. Emekliliklerine kaç yıl kaldığını hesaplayanlar, yirmi yıldır aynı büroda, aynı masada, aynı insanlarla çalışan, kamburu çıkmış, saçı dökülmüş muhasebeci. O evet efendim, sepet efendimler."

Ürpermiş gibi titredi.

"Üzerime kurum sinmiş, örümcek bağlamış gibi hissettim kendimi. Dayanılır gibi değildi."

Aklına benim de böyle bir işyerinde çalışabileceğim gelmiş olmalı ki telaşla ekledi hemen.

"Yani, sadece bana göre değil demek istiyorum. Ben biraz yabaniyim herhalde, ondan."

"Yine de haklısın," dedim. "Fakat oradaki insanların başka seçeneği yoktur belki. Neyse, önemli olan yaptığın işi sevmek. Ben halimden memnunum, sen de öyle görünüyorsun. Mesele yok o zaman."

Bana soru sormama inceliğini göstermeye devam edip uzun uzun anlattı kendini. Bir kez evlenmiş o da. Kısa sürmüş fakat, dört ay önce boşanmışlar.

"Beş yıldır beraberdik. Dünyanın en uyumlu çifti biziz derdik ama evlenince her şey değişti. Ne olduğunu anlayamadan kavgalar başladı. O inatçı, ben inatçı. Daha bir yılımız dolmadan boşandık. Başıma ne geldiğini anlayamadım, hâlâ şaşkınım."

"Kim anlıyor ki?" deyip kendi hikâyemi anlattım ben de. Eski kocamı, yeni işimi, İlker'i, bardaki olayı, neden ağladığımı...

Bunları anlatırken fark ettim ki canım artık acımıyor. O sahipsizlik hissi gitmiş üzerimden.

"Biliyor musun," dedim, "her şerde bir hayır var gerçekten. İlker'le her şey güzel gitseydi, şimdi burada olmak yerine onun favori puro markalarını, pahalı giysilerini ve nereden alındıklarını dinleyecektim büyük ihtimalle. İyi ki buradayım."

"Hayata inanmak gerek," dedi Berdan. Yine gülümsedi.

Allahım ne güzel gülüyor bu adam.

Üşüdüğümüze karar verip arabaya girdik.

"Uzun hava sever misin?"

"Kim söyleyecek?"

"Ben söylerim," dedi Berdan ve başladı.

27 Temmuz
Beş şişe şarap, Berdan, Arnold ve papatya falı

Bu kapı benim kapım değil mi? Benim. E, kim değiştirmiş yönünü peki? Yoksa anahtar deliğinin mi yeri değişmiş?

Sakin ol, baştan başla. Anahtar deliği nerede olur?

Sağda.

Sağ taraf ne taraf?

Sağım sarımsak, solum... yok öyle değil. Ben yazıyı hangi elimle yazıyorum? Bu elimle. Eee, nerde anahtar deliği? Hah, işte burada!

Deliğin yerini bulduk, şimdi anahtarı bulalım. Gene mi kaybettim yoksa anahtarı?

Hemen paniklemesene! Önce çantayı aç da bir bak bakalım, belki de kaybolmamıştır.

Aaa, yeter ama şimdi de ışıklar söndü. Tam da anahtar deliğini bulmuştum. Şimdi elimi çekersem bir daha aramak zorunda kalacağım. Ben deliği bulana kadar ışıklar yine sönecek. Bir eve girmek bu kadar zor olmamalı. Başım dönüyor zaten. Biraz merdivenlere oturup dinleneyim.

Çocukluğum ne güzeldi. Babaannem masal anlatırdı. O anlatır, anlatır ben de böyle tertemiz, mışıl mışıl uyurdum. Ooh sıcacık... uyurdum.

Ayşegül! Kalk merdivenden. Uyuyakalacaksın.

Hemen kalkıyorum. Tamam.

Aman ne güzel. Şimdi de midem bulanıyor. Bir an önce tuvalete gitmem gerek. Tuvalet evin içinde. Eve girmek için kapıyı açmalıyım. Kapıyı açmak için anahtarı bulmalıyım. Anahtarı bulmak için ışığı yakmalıyım.

Hepsini ben mi yapacağım bunların? Çok zor. Ben bu merdivende birazcık kestirsem? Sonra yine denerim kapıyı açmayı. Çantayı da başıma yastık yaparım güzel güzel. Böy-

le merdivenin yukarılarına doğru da kafamı koyunca, yana da dönersem biraz, midem bulanmıyor hem.

Saçmalama. Evinin önündesin. İçeriye gir de orda yat. Merdivende uyunur mu?

Peki, bir-iki-üç.. ayağa kalkıyoruz. Yavaş yavaş sakince.

Pat diye de yere otururşun işte böyle acele edersen.

Bu etek çok dar. Biraz ucundan yırtsam mı acaba? Makas var mıdır çantada?

Makas arayacağına anahtar aramayı denesene akılsız.

Peki, kalktım. Midem bulanmıyor. Bulanmıyor. Nerede bu ışık? O tarafta basamak var mıydı?

Yoktu.

O zaman ters tarafa gidiyorum. Ah! Nerden çıktı bu basamak? Başımı da vurdum. Canım yanıyor. Emekleyeyim mi acaba? Daha tehlikesiz görünüyor.

Ne çok merdiven çıkmışım fark etmeden. Tamam bu sonuncusu sanırım. Biraz daha gidelim. İşte duvar.

Yaşasın! Şimdi duvara tutun ve doğrul. Tamam, güzel.

Ee, bu düğmelerden hangisi ışık? Yan yana mı duruyordu zille apartman ışığı? Hiç fark etmemiştim bu güne kadar. Ya komşunun zilini çalarsam? Ne yapacağım şimdi?

Böyle beklemekle olmayacak. Bas birine işte. Zil çalarsa da çalsın. Özür dilersin.

Ya ağzım dilim birbirine dolanırsa?

O zaman bir deneme yapmalı.

"Öszür dilerim, yaşnıknık olddu"

Öyle değil, biraz daha düzgün kurmalısın cümleyi. Dilini ağzının içinde tutmaya çalış.

Ya şundadır ya bunda.

Tamam bu düğme.

Hayır yanındaki.

Amaan, bas birine işte.

Nefesimi tutup basıyorum. Gözümü de kapadım.

Karanlıkta niye kapıyorsun ki gözünü?

Oh! Işık yandı, demek ki doğru düğme. Şimdi de çantayı açalım.

Bu anahtar değil sigara, at yere.

Çakmak, ı-ıh! Kol saatimin kopan kayışı, cep telefonum, makyaj çantam.. içinde olabilir mi anahtar?

Dur bakalım oraya da. Ruj, rimel, allık, oje, aseton, otobüs bileti, metro jetonu, bozuk para, orkid, kibrit...

Aa! Kaybettiğim küpenin teki buradaymış. Anahtar da burada eminim, bulacağım. Devam aramaya. Sigara izmariti, dudak parlatıcısı... Bu parlatıcıya dünyanın parasını verdim, hiç kullanmadım, halbuki çok da yakışıyor. Ayna nerde?

Kızım şimdi sırası mı dudak parlatmanın? Bırak Allah aşkına.

Anahtar... Anahtarı bulmalıyım. Işık sönecek yine. Mendil, kasa fişi, işyeri kimliğim, nüfus kâğıdım, oğlumun resmi, eski kocamın resmi.

Ne arıyor bu herif çantanda be?

Su şişesi.

Su yok içinde, at gitsin.

Kitap. Ah, bunun filmini de yapmışlardı, değil mi? Gazete ilanı. Bunu niye kesip koymuşum çantaya? Ha, film festivali başlıyormuş. Gideyim bu sefer. Geçen yıl Nalan'la gitmiştik sinemaya en son. Bak o kızı da görmüyorum bir yıldır. Ne yapıyor ki? Yarın arayayım da birlikte gidelim filmlere. Ne zaman başlıyormuş festival? E, bu tarih geçen yıla ait ama! Ben bu çantayı kaç yıldır boşaltmıyorum yahu?

Çok güzel, aferin, bravo! Festivaldi, filmdi derken yine ışıklar söndü işte. Bir daha bas düğmeye.

Benim şansım iki kez yaver gitmez, bu sefer kesin zile basacağım.

Aman be çalarsa çalsın. Daha iyi olur, kapıya çıkandan

yardım istersin. "Gel de şu lanet olası çantada anahtarı bul," dersin.

Düğmeye bastım, yine zili ıskaladım. Olacak iş değil. İki kez üst üste doğru tercih yaptığım vaki değildir hayatımda. Kesin anahtarı bulamayacağım, sokakta kalacağım.

Çantayı karıştırmaya devam. İşte tam ihtiyacım olan şey, ağrı kesici. Bir tane yutsam mı acaba?

Sakın! Çok alkol var vücudunda. Patlarsın. Parçaların her yana yapışır. Kan, bağırsaklar, kolun, bacağın...

Kes sesini! Zaten midem bulanıyor.

Öff, nerede bu anahtar.

Böyle olmayacak, dök şu çantayı yere. Belki sesinden tanırsın anahtarı.

İşte bu kadar. Buldum sonunda. Şimdi ışık bir daha sönmeden hemen kapıyı açalım. Hadi anahtar deliği, gözünü seveyim çabuk gir şu anahtara.

Of, olmuyor, olmuyor işte!

Işık gitti yine.

Ağlamayacağım. Az kaldı. Bu ışığı yakıp, anahtarı da deliğe uydurdum mu tamam, evimdeyim.

Aferin kızım! Bu sefer komşunun zilini bulmayı başardın. Şimdi kapı açılacak, sarhoş, çantan yere saçılmış, saç baş kim bilir ne haldeyken yakalanacaksın. Komşu zil sesine uyanmadan hemen aç şu kapıyı.

Bunca sabuklamadan sonra kapıyı yeniden kurcalamaya başladım. Ama kapım ben onu açamadan, korkudan birdenbire ayılmamı sağlayacak bir sertlikle, kendiliğinden açıldı.

Karşımda bir adam! Benim evimde! Elinde de sopa!

Sopayı kaldırdığını gördüm, tam bana vuracakken ışık yine söndü.

Can havliyle kendimi karşı kapıya attım. Kapıyı yumruklarken bir yandan da bağırıyordum.

"İmdat! Evimde birisi var. Kalkın yardım edin. Ne olur!"

Kapı açıldı, ışık yandı ve ben yönetici olduğunu düşündüğüm adamın kollarına kendimi attım. Sopalı adamın da bağırdığını o zaman fark ettim:

"Tutun, kaçırmayın! Hırsız bu! Kapımı kurcalıyordu."

Ayşegül, rezil oldun. Burası alt kat kızım. Senin evin bir üst katta.

Evimizde şenlik var!

"Alo aloooo Ayşegül, sesini çıkarsana. Ne olur canım konuş benimle. Orada mısın?"

Ne oluyor? Telefon çalıyordu, uyandım, açtım telefonu. Nilgün telefonda bağırıyor. Off! Başım kopacakmış gibi ağrıyor. Bir sürü kuş kafatasımı gagalıyor sanki.

"Off bağırma Nilgün. Ne oluyor?"

"Ayşegül! Orada mısın? Ay, mahvoldum sabahtan beri. Aramadığımız yer kalmadı seni. Neredesin ya?"

"Nilgün n'olursun bağırma. Başım çatlıyor ağrıdan. Gözlerimi açamıyorum."

"Ne? Ah canım biliyordum böyle bir şey olduğunu! Yaralı mısın? Ambulans lazım mı? Polisi aradın mı?"

"Saçmalama kızım! Ne ambulansı ne polisi? Başım ağrıyor sadece, kalp krizi geçirmiyorum ki."

"Yani tecavüze uğramadın mı? İlker seni öldürmedi mi?"

"Ne diyorsun be? İlker de nereden çıktı? Hey Allahım. Neler oluyor orada? Nereden uyduruyorsun bunları? İyi misin sen?"

"Ne bileyim Ayşegülcüm. İşe gelmeyince merak ettim. Telefonu da açmıyorsun, delirdim. Herkesi aradım, kimse bilmiyor nerede olduğunu. Kapıcına telefon edip, kontrol ettirdim, evde de yoksun. En sonunda artık dayanamayıp anneni aradım, yola çıktı sana geliyor. Bizim Asım'ı da çıkardım yola. O da geliyor."

Bir dakika, ne oluyoruz? Tanrım ne olur sussun şu kız kafamı toplayayım ben de. Annemle şirket şoförü Asım Bey'in ne işi var sabah sabah burada? Uyanmam lazım.

"Nilgün'cüm ne olur yavaş yavaş anlat. Neden bana geliyor herkes ve sen neden bu kadar telaşlısın? Tamam işe geç kaldım ama neden ortalığı ayağa kaldırdın ki?"

"İyi de, saat kaç biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Kaç?"

"Beş."

"Nasıl beş?"

"Bayağı beş işte, akşam yani."

Al bakalım. O kadar içip sızarsan saati, kapı zilini, telefonları duymazsın tabii.

"İşe de gelemedim yani. Bir şey dediler mi? İdare edebildin mi?"

"Ay Ayşegül ne diyorsun Allah aşkına? Başına bir şey geldi diye hepimiz öyle korktuk ki, idare etmeyi düşünen kim? Okan, tanıdığı bir emniyet müdürüne telefon etti, İlker'i arıyorlar her yerde."

Tanrım! Neden ben? Neden? İnsanlar birileriyle buluşur. Kimse onların kiminle buluştuğunu merak etmez, hayatlarında hiçbir şey değişmez. Kimsenin annesi, işyerinin şoförünü de peşine takıp ev basmaya gelmez. Oysa bana bak! Kırk yılın başı, bir kere, eski bir okul arkadaşımla buluşmaya kalkıyorum, müdürümden Emniyet Amirine kadar herkes peşime düşüyor. Ne bu şimdi? Sevgi mi? Allahım ben herkes tarafından bu kadar sevilmek için ne kusur işledim?

"Nilgün, sana bir şey söylemek istiyorum."

"Söyle canım, anlat güzelim. Başına ne gelmiş olursa olsun ben yanındayım, merak etme. Bak, buradaki arkadaşlar da çok sevindiler yaşadığını öğrenince. Sakın korkma e mi? Hepimiz yanındayız. Ercan'ın teyzesi psikologmuş, ona gideriz. Tecavüz vakalarında uzmanmış hem. Ercan sakın üz-

mesin kendini diyor. Suç onda değil, biz onu tanıyoruz, iyi kadındır Ayşegül diyor."

Tanrım! Tanrım! Ercan da mı bu işin içinde? Annem, müdürüm, şoför, Nilgün, Ercan! Lanet olsun! Lanet olsun!

"Nilgün! Sana bir şey söylemek istiyorum dedim, iki dakika çeneni kapa da beni dinle."

"Tamam canım sakin ol, dinliyorum seni. Ne diyeceksin?"

"Bak Nilgün, sende mi bir uğursuzluk var bende mi bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var, senin telefonunla uyandığım bütün günler hep berbat geçiyor."

"Hı? Ne diyorsun sen?"

"Ne diyeceğim be, ne diyeceğim! Allah belanı versin senin, onu diyorum."

Kapadım telefonu suratına. Eşek kafalı başımı ellerimin arasına aldım ve dünyada beni seven kim varsa tek tek bulup her birine küfrettim. Nilgün'le İlker'e en özel küfürlerimi seçip seçip fırlattım. Yetinmedim ikisini de bir kuyuya kapayıp sesleri kesilene kadar beni ne kadar sevdiklerini birbirlerine anlatmaları için baş başa bıraktım.

Ben yatakta sinirden tırnaklarımı kemirirken kapım yumruklanmaya, zil de deliler gibi çalmaya başladı. Dışarıdan annemin "yavrum Ayşegül'üm!" şoförün "Ayşegül Hanım!" nidalarına "Açın! Polis" sesleri ekleniyordu. Bir de polisi çağırmışlar!

Orada olmamayı dileyerek kapıya koşturdum. Kapıyı açar açmaz ayağıma çilingir olduğunu tahmin ettiğim bir adam yuvarlandı. Polisle şoför paldır küldür içeriye daldı, annem bir çığlık atarak bana sarıldı, elinden kurtulmaya çalışırken ikimiz beraber çilingirin üstüne düştük.

Neden sonra annemden ve çilingirden kurtulup ayağa fırladığımda iyiliksever bir orduyla karşılaştım. Kapıcı, apartman yöneticisi, bakkal, manav ve bir sürü çocuk kapıdan içeriye girmeye çalışıyordu.

İnsanın ciyak ciyak bağırmak isterken gülümseyerek normal taklidi yapması ne zor şey! "Bir şeyim yok" diyordum anneme. "Vallahi yok anne." Ama annem beni çekiştire çekiştire evde baş başa kalabileceğimiz tek yer olan banyoya götürüyordu. Bağıra bağıra beni bu hale getiren hayvanı bulduracağını, hiç merak etmememi, benim onun biricik evladı olduğumu, hazır eli değmişken Mustafa'yı da mahkemeye vereceğini, beni o kadar yıl sonra bir başıma bıraktığını, bak işte başıma neler geldiğini, şimdi o serserinin de bir tarafına kına yakabileceğini söylüyor, bir yandan da yüzüme bakıp bakıp dövünüyordu.

Sürekli yükselen ve kriz geçirme noktasına yaklaşan sesini kesebilmek için ona sarılıp ağzını kapattım. Peşimizden banyoya kadar gelen iyiliksever mahalle halkı "Tutun, kriz geçiriyor", "Aman bırakmayın ne yapacağı belli olmaz", "Annesine saldırıyor", "Vah vah yazık kadıncağız üşüttü" bağrışmalarıyla annemle aramıza daldı.

Bu son damla oldu. En sonunda benden beklenilen delilik rolünü yerine getirerek bağırmaya başladım. Tam olarak neler dediğimi anımsamıyorum ama sonunda başıma bir şey gelmediğine, iyice terbiyesiz bir kadın olduğuma inanarak banyomu terk ettiler. İnsanlara iyiliğin yaramadığını, bundan sonra başıma ne gelirse gelsin ilgilenmeyeceklerini duymazdan gelerek banyo kapısını suratlarına çarptım. Annem klozetin üstüne oturmuşken öyle şaşkın ve perişan görünüyordu ki ona bağırmaya kıyamadım. Yanına diz çöküp, "Ne vardı bu kadar telaşlanacak be annecim? Görmüyor musun iyiyim ben," dedim.

Kadıncağız adeta fısıldayarak:

"Ama canım şu haline bir bak," dedi.

Aynaya baktım.

Ne denilebilir ki? Ben de kendimi onlardan önce görsem, uyurken üzerimden bir kamyon geçtiğini düşünürdüm.

1- Eteğim boydan boya yırtılmış, çorabımda kocaman bir delik açılmıştı (Büyük ihtimalle dün geceki kapı açma çalışmalarım sırasında oldu bu)

2- Gömleğimde kana benzeyen kırmızı lekeler vardı. (Berdan'la birbirimize sorup durduğumuz "Beş şişe şarap almıştık, bir şişe nerede" sorusunun yanıtı "gömleğimde"ymiş meğer)

3- Gözlerimin çevresi simsiyahtı (Akan kalemler, rimeller! Rezalet, rezalet!)

4- Ağzımın çevresiyle çenemde de kızarıklıklar vardı (Dün gece bir ara dudağıma birşeyler sürmeye çalıştığımı anımsıyorum ama...)

5- Saçlarım yolunmuş gibiydi (Bak bunda dün gecenin suçu yok. Az önce kopan hengamede yolundu saçlarım.)

Annem korkmakta haklıydı, kabul. Ama herkesi peşine takıp da evimi basmasını gerektirir miydi bu? Bir anne otuz iki yaşındaki kızına çocuk muamelesi yapar mı? Annem evine gitmeyi reddedip bana çorba yaparken bunu sordum kendime. Sonra da yanıtladım: Yapar yapar! Annenin gözünde hep onun küçük kızısın. Deniz de senin gözünde öyle değil mi? Hem bunun ne zararı var ki? Ağrıyan başının çaresini annenden çok kim bilebilir?

"Annecim, başım çok ağrıyor, hadi biraz okşasana saçımı."

"Güzel kızım benim. Okşarım tabii. İstersen gel önce bir güzel yıkayayım seni."

"Eh be annecim. Anında işin suyunu çıkarırsın yani!"

Annemi bana çorba pişirmesinin yeterli olduğuna, ayıldığıma, banyoda ayağımın kayıp da yere düşmeyeceğime ikna edip misler gibi yıkandım. Şaraptan kalma berbat tadı diş fırçasıyla ova ova çıkardım ağzımdan. Başımda havluyla oturup uslu uslu çorbamı içtim. Annem ıhlamurla beraber bir de ağrı kesici verdi. Saçımı okşayıp kurularken de dilimi çözüp başımdan geçenleri bir bir anlattırdı.

Dün gece olanlar için bana kızacağını sanmıştım. Hiç de böyle olmadı. Tıpkı benim gibi İlker'e kızıp, barda yaptığım şaklabanlığa gülüp, Berdan için de kocaman bir "Allah razı olsun, ne iyi adammış" çekti.

"Demek taksicilik yapıyor?"

"Evet, öyle. Ama annecim taksiciliğini falan karıştırma şimdi. Kim bunca ince davranır tanımadığı bir kadına?"

"Canım, öyle deme. Sen çok hoş bir kızsın. Sana ince davranılmayacak da kime davranılacak?"

"Yapma be annecim. Ne kızı? Benim koskoca oğlum var. Otuz iki yaşımdayım."

"A, hiç de göstermiyorsun bir kere. Kızım olmasan en fazla yirmi beş yaşında derdim. Hem otuz yaş bir kadının en güzel çağıdır. Ben de senin gibi genç dururdum otuz yaşımdayken. Seni görenler kardeşim sanırdı."

"Hâlâ öyle sanıyorlar Münevver Hocanım! Siz hiç yaşlanmazsınız ki!"

"Kız dur, gıdıklama oramı buramı. Bak indiririm tarağı şimdi eline eline! Bak dinliyor mu beni? A kızım bir de yaşlıyım falan diyorsun. Deniz yapmaz bu şımarıklığı canım. Aaa, üstüme iyilik sağlık. İn çabuk kucağımdan!"

Annemi kendi sorunlarımla üzmemek adına çok uzun zamandır yapamadığım bir şeyi yaptım: Derdimi döktüm. En son kavgamızdan sonra bir türlü özür dileyememiştim ondan. Ne uzun zaman olmuş böyle baş başa ana kız konuşmayalı. Onun küçük kızı olmayı ne çok özlemişim! Kedi gibi mırıl mırıl kucaklaşırken telefon çaldı. Babam. Deniz'le onu unutmuşuz. "Hadi siz de gelin, bu akşam burada kalırız," dedi annem.

"Anne, babam da biliyor mu beni basmaya geldiğinizi?"

"Saçmalama kız! Seni kurtarmaya geldik, hâlâ utanmadan basmaya geldiniz diyor. Bilmiyor tabii ki baban. Bilse bu saate kadar evde uslu uslu oturur muydu hiç? Nilgün

beni aradığında baban Deniz'i gezmeye götürmüştü. Eve "Ben Ayşegül'deyim," diye not bıraktım sadece.

"E, o zaman bilmesine de gerek yok olan biteni, değil mi annecim?"

"Aaah, ah! Ne zaman babana söylememi istemediğin bir şey yapsan bu sesi kullanırsın. Yok, benim güzel kızım. Babalar her şeyi bilmez öyle."

Babamla Deniz geldiklerinde annem çorbanın yanına birşeyler daha ekleyip sofrayı kurmuştu. Üçümüz, –Deniz, ben ve babam– evin üç çocuğu olup şamata yaptık. Evin annesi –annem– keyifle yemeğimizi yedirdi, başını şişirdiğimizi söyleyip azarladı. Biz de onun en sevdiği türküyü söyleyip oynatmaya çalıştık. Sonra babam kalkıp oynadı. Annem de "Tövbe estağfurullah"lar eşliğinde ama kırıta kırıta eşlik etti ona. Deniz gülmekten yerlere yattı. Dedesi ona kızdı, zorla onu da oynattı. Bu sefer ben gülmekten yerlere yattım. Ceza olarak beni de oynattılar.

Yemek ve oynama faslı bitince hep beraber televizyonun karşısına geçtik. Babam bir kanepede annem diğerinde şekerleme yaparken, biz de oğlumla birbirimize sarılmış televizyon seyrederken, kapı çaldı. Kafamı uzatınca camdan, Berdan'ı gördüm. Kalbim çarpmaya başladı. Annemle babama duyurmamaya çalışarak "Bekle, aşağıya geliyorum," diye işaret ettim.

Saçlarımı taradım, dudağıma aceleyle ruj sürüp üstüme güzel eşofmanlarımı geçirerek fırladım aşağıya. Sevimli ama mesafeli davranmaya karar vermiştim. Bir demet papatya bozdu mesafeyi.

"Annemle babam bende. Rahatsız olmazsan gel yukarı, bir çay içelim."

"Yok, ben hiç rahatsız etmeyeyim. Sadece iyi olup olmadığını merak ettim. Bir de hani olur da aramak istersen ya da bir ihtiyacın olursa telefon numaramı... işte burada."

Bunları söyledi ve elime bir kâğıt parçası tutuşturup yanıt bile beklemeden gitti.

Elimde papatyalar, bir telefon numarası ve yüzümde kocaman bir gülücükle merdivenleri çıkarken yöneticinin kapısının aralandığını gördüm. Eşi çöpleri çıkarıyordu.

"İyi akşamlar," dedim. "Dün sizi de epeyce rahatsız ettim sanırım. Kusura bakmayın ne olur."

Bana yanıt veremeden papatyaların bir kısmını eline tutuşturdum.

İçimde bir sevinçle koltuğuma oturdum. Oğlum televizyondaki Arnold Schwarzenegger'e dalmıştı, içeri girdiğimi fark etmedi bile. Şeytanla savaşan Arnold'a bakarken, Berdan'ın ondan çok daha yakışıklı olduğunu düşündüğümü fark ettiğimde papatya yapraklarından da bir tane seviyorun kaldığını gördüm: Papatya falı bakıyordum.

Ben! Aşka bir daha yüz vermeyeceğime karar vermişken!

Kahkahalarımla yerinden zıplayan oğluma sarıldım. Annemle babam şaşkın şaşkın bakarlarken gidip ikisini de yanaklarından öptüm. "İçimden geldi," dedim sadece, başka bir şey demedim yüksek sesle. Ama iç sesimle beraber ilk kez aynı şarkıyı kanon biçiminde seslendirdik:

Hayat! Hayat! Hep şaşırt bizi! Taksicilerden yakışıklı prensler, şarap şişelerinden aşk öyküleri çıkar. Doğrularımızın yanlış, yanlışlarımızın daha da yanlış olduğunu göster. Sana karşı çıkmamıza izin verme. Sen bizim hayatımızsın, bize benziyorsun.

Bir bilsen bu halinle nasıl da seviyoruz seni!

"Hadi bakalım Ayşegül Hanım, hayırlı olsun. Çok istiyordun boşanmayı, al boşanıyorsun işte. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun peki? Bütün evleri bedava, işyerlerini de kucak açmış kocaman maaşlarla seni mi bekliyor sanıyordun? Nafaka almak zorundasın çocuğunla beraber yaşamak istiyorsan. Deniz'in düzeni bozulmamalı."

Boşanma...
Bir yıkım ve trajedi mi?
Yoksa çocuk oyuncağı bir sıradan olay mı?

Bu ak-kara salıncağının ötesinde, boşanma gerçekten nasıl yaşanıyor gündelik hayatta? Bir tarafta boşanıyor olmanın psikolojisini yeniden, yeniden inşa etmenin bezdirici duygusal mesaisi; bir tarafta "yeni" bir hayata başlama itkisi. Bir tarafta evliliğin çıkıp gitmek bilmeyen yaşanmışlığı; bir tarafta onun "eskiliği", geride kalmışlığı...

"Ayşegül", hayvanat bahçesine gitti, okullar bitirdi, evlendi... şimdi de boşanıyor!

İLETİŞİM 1009
ÇAĞDAŞ TÜRKÇE EDEBİYAT 144

ISBN 975-05-0248-5
9 789750 502484